GÖNÜLDEN
ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
İZ-TERZİ BABA

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER

(KİTAP - 141-9)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (141-9)

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ

“İZ-TERZİ BABA”

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(KİTAP-142-10)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
TASAVVUF SERİSİ

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.
(142-10)

NECDET ARDIÇ

TERZİ BABA

Adres

Büro: Ertuğrul Mahallesi Hüseyin

Pehlivan Caddesi No: 29/5

Servet Apt. 59 100

Tekirdağ

Ev: 100 yıl Mahallesi Uğur Mumcu Caddesi

Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3, D. 13.

Tekirdağ

Tel: (0282) 408 93 84

(0533) 7743937

www.terzibaba13.com

terzibaba13@gmail.com

Sayfa no.

ÖN SÖZ

BİSMİLLÂHİRRHMANİRRAHÎM:

Muhterem okuyucularım her ne vesile ile elinize geçmiş olan bu ve devamı olan (30) kitap, uzun senelerden beri yapmaya çalıştığımız konulu sohbetlerimiz aralarında, verdiğimiz çay molalarında, ayrıca herhangi bir yerde sorulan sorular üzerine ve daha bir çok vesile ile her hangi bir seyir takib etmeden, bu konuşmaların kayda alınmış seslerinin sonradan yazıya dönüştürülmesi yoluyla oluşmuştur.

Gerçekten oldukça uzun bir çalışma süresinden sonra kayda alınan bu kitapların oluşumu adeta bir ekip çalışması ile meydana gelmiştir.

Kardeş ve evlâtlarımızdan hangisinin işleri ve durumu uygun ise kendilerine verdiğim ses kayıtlarını bilgisayarda dinleyerek kayda almışlardı. Bende bunları tarih sıraları itibari ile (30) bölüme bölüp bu kadar kitap meydana gelmiş oldu.

Bu kitapların sayfa ve yazı düzenleme ve kontrollarını yapıp okunacak hale getirdikten sonra kitaplarımızın arasında yerlerini almış oldular. Bunların içinde bazı mevzuların tekerrürü olabilir. Çünkü bu sohbetler değişik mahallerde ve değişik kimselere yapılmış olduğundan ve aynı mevzuun başka kimselere de aktarılması gerektiğinden, kitapların hepsini okuyanlar bazı tekraraları görebilirler.

Aslında bunlar tekrar değil eğitim gereği başkalarına da aktarılması gereken bilgilerdir. Ancak aynı mevzu değişik zamanlarda değişik mertebeleri itibari ile yine de aynı sohbet değildir, her sohbetin kendine ait özelliği olduğundan, yine onların hepsi ayrı sohbetlerdir.

Bu vesile ile ses kayıtlarını yazı kayıtlarına döndüren bütün kardeş ve evlâtlarımıza emekleri yönü ile teşekkür eder, Cenâb-ı Hakk'tan dünya ahret saadeti ve ilâh-i idrakler dilerim. Sayın okuyucularımızın da azami istifade etmelerini niyaz ederim, Cenâb-ı Hakk idrak ve anlayışlarımızı arttırsın inşeallah. "İz-Terzi Baba" Necdet Ardıç Tekirdağ

M. NUSRET TURA'DAN HATIRALAR

Hakikaten mektubunuzun gecikmesini düşünüyordum fakat tecellisi var çünkü Hakk'a emanet etmiştim, gönül çerçevesinin dışında da değiliz, Allah selamet versin kim bilir nerelerdedir, diyordum ki Reşat Bey'den mektup geldi, belki akşama sabaha gelirler belki özlemişlerdir, yavrum Hakikat ehli kendi vatanında da olsa sözünü anlayabilecek bir dert ortağından mahrumsa gurbette sayılır. Eğer kendisine bir dost var ise dünyanın bir ucunda gurbette de olsa garip sayılmaz. O zaman فَفِرُّوا إِلَى اللَّهِ 51/50 Allah'a kaçınız, O'na doğru firar ediniz demektir. Yani gönlünüzde rabıtanızda olan ile sohbet ediniz. İstekle o yorucu yazıları yazmanız size bir hidayet beşaretidir, Hakk'tan öyle bir gemiye düşmeniz hatıra gelmeyecek kadar ne süfli ne adamlar varmış yanı o gemilerdeki bazı sıkıntıları anlatıyor orada öyle hadiseler oluyormuş ki gemideki idareciler gemide hangi işle meşkul olan kimseler varsa onlardan rüşvet diyelim bu günkünün tabiriyle mesela erzak alınacak dışarıya çıkartıyor bana da bir tavuk getir bunlardan bu parayı artır erzak alınacak parayı artır da ayrıca bana bir hindi, tavuk getir diyor kaptan yahut oradaki başka yetkili. Hakk'tan öyle bir gemiye düşmeniz hatıra gelmeyecek kadar süfli ne alemler ne adamlar varmış, yani o kadar basit şeylerle uğraşıyorlar ki diyor, geminin içerisinde huzur bulamıyorum gibi düşünceleri var.

Bunları size göstermek içindir, yalnız bir hikmet daha vardır, iyi düşün Mevlana'lar bizleri himaye bizler de onları himaye ederiz. Cevabınız kafi ve güzel hak ettikleri gazab-ı ilahi sefer sonuna tehir için cenab-ı Müntakıymden niyaz eyledim yani onlara sefer sonrasına kalsın yaptıkları suçların cezaları diye niyaz eyledim diyor. Mübarekte sarhoşlara münkürlere hırsızlara vs hizmet ettim bunlar Hakk'a ve erenlerine sığınmak için birer sebeptir, lütuftur fakat kahır gözükerek tevcelli eder.

Bir gün gene gemiden Nüsret Babam seyahat ederlerken uzun gecelerde yaz gecelerinde devam ediyor o günkü gemilerin seyirleri kısa menzilleri kısa yani seyirleri ağır gittiğinden bir türlü geçmiyor, işte sofralar kurulmuş işte oralarda güvertede serinde oturuluyor, birisi Nüsret Babama birisi soruyor, “Baş efendi bir şey soracağım izin verirseniz” diyor o da buyurun diyor diyor ki “Batı musikisi mi daha değerlidir doğu musikisi mi daha değerlidir” diyor O da “Efendim gönülden gelen her şey güzeldir” diyor. İster doğulusu olsun ister batılısı olsun bize öyle hatıralarını anlatırdı.

Gelelim zuhuratlara denizden ne çıkarırsan çıkar canlı olarak nerede ne görürsen öldür çünkü nefsindir, “A” harfini, Abdullahlar olarak tasavvur ettim iplerin ucu Hakk’tadır, her gördüğün Allah’ın kuludur, kulları hareket ettiren manadır, mana güneşi vurdu mu herkesi layik olduğu sıfatta görmek kabildir. Tabi ki ehlullah için yani herhangi bir cisme varlığa mana güneşi vurduğu zaman onu aydınlatır aydınlattığında gerçeğini ortaya çıkarır. Ama bunu ehlullah görür anlayabilir ancak diyor. Bu alemde her mahluka verilen bir vazife vardır, lüzumsuz hiçbir şey yapılmamıştır, hatta Mevlana’nın cenaze merasimine fahişelerin bile islam ve hıristiyanlar ile birlikte iştirak ettiklerini bilirsiniz, o bizim de babamızdı diye arkasından gelenler çeşit çeşit idi.

O Mübarek bir gün o kimseleri ziyarete gitmişti onlara siz ne sabırlı ne feragat sahibi kimselersiniz ki erkeklerin hırs ve gazablarını teskin etmek için kendinizi feda etmişsiniz diyerek onları teselli etmişti. Böyle bir zata dil uzatanların başkalarını da zehirlememeleri için feda etmek lazımdır. Ona verilmiş başka bir vazife yoksa yani Mevlana’ya bu tür yersiz istnatlarda bulunanları öldürmek lazımdır diyor. öyle bir zuhurat görmüş ki doğrudur yaptığınız iç demiş, altın çamura da düşer helalara da düşer yine altın altındır, bir şey kayıp etmez.

Eski zamanlarda mürşitler dervişleri sabıra alıştırmak için mesela bir yıl helaları süpürmek bir yıl hasta ve yaralıları

tedavi etmek, bir yıl bulaşık yıkamak bir yıl sokaklarda arabalara ve insanlara mani olabilecek taşları yol ortasından kenara atmak bir sene dergahta kahvecilik yapmak odunculuk yapmak vb şeyler gibi çeşitli çileler verirlerdi. Size bunu Hakk verdi, fakir böyle bir tasarrufta bulunabilecek bir vücuda sahip değil biz de bir hiç ve O'nun emrinde bir köleyiz, hem de idrake vardığımız 20 yaşımızdan beri 40 senelik bir köle ki çok kölelerden daha kıdemli bir köleyiz. Varım benim deyip Hakk'ın karşısına vücutla çıkmaktansa yokum fakirim acizim hakirim diye bir yol tutmak kendimiz için daha iyidir. Çünkü varım diyenin karşısına daha büyük bir varlık çıkar da varlığını ispat ediverir görür gününü yokum diyene ise ne yapılır ki zaten yokmuş derler. Bilmem diyene öğretilir bilirim diyene ne öğretilir.

3. Mektup: Ey muhterem kardeşim selamu aleyküm verahmetullah, iki Perşembe bekledik bir defa hastaneye gittim diş çektirmeye hem de boynumuzdaki çıban dolayısıyla gelirseniz rastlarım diye koğuşları dolaştım anladım ki zuhurat var, tecelli var. Nihayet beklediğimiz mektup geldi, fakir de yıllarca tayyar ve seyyar vapurlarında çile doldurmuştur, mesele nerede tecellilerin hayır mı şer mi nereden geldiğini bilmektedir rabıtan olsun gönül Allah sevgisiyle dolu olsun kalp dost için çarpsın kafi.

İbrahim Ethem Hz lerini duymuşsunuzdur bir gece canı sıkılmış gönlünde bir boşluk var, geç vakti biraz uzanmış ama sarayın damında gürültüler var bağırmış ne oluyor tavanda cevap gelmiş devemizi kayıp ettik onu arıyoruz, damda deve aranır mı, ne işi var orada devenin diye soruyor o damda gezen de ya, sen kuş tüyü yatak yastık yorgan arasında Allah'ı nasıl arıyorsunuz Allah'ı aramak öyle mi olur gibi senin ne işin var orada gibi. Büyük peygamberlerin kitapları var küçüklerin suhufları var, velilerin de bol bol hikayeleri var, fakir sizin sefer ihtimalinizi düşünerek iyi ki not defterimi verdim size bir arkadaş olsun, kendi tuttuğu notları varmış onları vermiş yanında onları okusun diye,

Malum ya ben oyum ki ağzımdan ve kalemimden çıkmıştır, yani ağzımdan ve kalemimden çıkan benim demek istiyor, yani suret olarak yanında olsam da olmasam da yazılarım yanındaysa kelamım yanındaysa sen benimle berabersin demektir.

Efendimiz O peygamber ve O Allah'ın habibidir ki Kur'an-ı Kerim de aslında O dur, yani Hz Rasulullah da Kur'an-ı Kerim'in kendisidir, O'nların nurudur ki gönül aleminden gaipten alem-i Ahadiyetten ya huruf ve ses olarak elbise giyiyor, yahut ta kalemden harf şekllerine bürünerek okurların karşısına çıkıyor, iki şekilde ya ses olarak harf olarak veya görüntü yazı olarak çıkacak. O'nunla beraber olursa insan suya batmaz, ateş yakmaz, cehennemde olsa cennet sefası içindedir. Bu seferki yazıları kağıtların her iki tarafına da yazsanız iyi olur. satırları ve kelimeleri biraz açık yazsanız tashih imkanı kolay olur. Gönlünüzü ferah tutunuz geçer ya Huu derler bazen ama deler de geçer yaması kendindendir.

Hicranımı kimseye demedim ellere yarar diye vermedim gönlümü sevgilim arar diye açtığın yarelere ellerin şifa verir, sardırmadım ellere yar gelir sarar diye. Bu sanat musiki güftelerinden. Mihnet ve elem beni Âdem'in batınını tasfiye eder, Zat ile arasında en kalın perdeleri yırtar atar, yani üzüntü elem Âdem oğlunun batınını temizler, salik okumakla sohbetle ilim ve idrak sahibi olur, fehmi artar fakat terfi ve dereceler yükselmesi için zikir lazımdır. Ceneb-ı Hakk ve tegaddes Hz leri فَاذْكُرُونِي اَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ 2/152 "Beni zikredin ki ben de sizi zikredeyim" buyuruyor, sulukun sonlarında da zikir zakir meşkûr birleşecektir. Zikir olgu, zakir zikreden meşkûr da zikredilen bunların üçü birleşmesi. Şimdi yazmakta olduğum bir notu da son olarak ilave edeyim. Bu dünya mihnet temeli üzerine kurulmuş bir ev değildir. Başı ve sonu olmayan bir zevk ve aşk alemi dir. Cenab-ı Hakk'a emanet ol gözlerinden öperim el fakir Mehmet Nusret Tura.

4. Mektup 18/ 1961 Esselamu aleyküm verahmetullah ve berekatuhu. Sevgili kardeşim bu sefer sizi biraz üzüntülü hissettim, istek peşinde koşan gönüller daldan dala konan sıçrayan serçe kuşları gibi heyecanlı olurlar, maddi ve manevi vazifesini yapanların huzur içinde Hakk'ın tecelliyatına lütuf ve inayetlerine muntazır olması gerekir. Eğer beklediğimiz nahoş bir şey olursa hemen fail-i hakikiyi düşünüp rahata varmalıdır. Yani Allah'ı düşünüp rahata varmalıdır. Her an her kese Hakk'ın yeni bir şuunatları vardır, denizin dalgasız olması imkansızdır, dalga hareket demektir, hareket ise yeni bir zuhura delalet eder yeni bir zuhur ise muhabbetten ileri gelir, bal geldiği zaman nasıl sivrisinek kinin geldiği zaman da sevinelim bal geldiği zaman nasıl sivri sinekler üzerine üşüşürse zehir geldiği zaman da o zaman sevinelim yemesi acıdır ama onda şifa vardır.

Zuhuratlarınız terakki yolunda iki kişinin yardımından bahsediyorsunuz tavuklar vakti gelince yumurtalama kudretine sahip hayvanlardır, onları muhasaraya almışsınız iyidir yalnız baş olan bu kimselerin manevi şekilleri dikkate şayandır Reşat Beyin tuttuğu balığa gelince bu ufak bir canavara benziyor, kala kala iki dişi kalmış onların da sökülmesi büsbütün zararsız hale gelmesi demektir.

Dip not: Kına kına bitkisinden elde edilen ve halk arasında özellikle sıtma tedavisinde kullanılan beyaz alkaloit sülfata denilir tadı çok acıdır yani onu içince şifa verir işte başımıza gelen hastalıklar her hangi bir zorluklar bize acı gelir ama ruhumuzu tedavi ederler.

Denizden bir balık çıkarmışlar canavara benziyormuş iki dişi kalmış dişlerini sökmüşler ama parçalayıp yeseydiniz daha iyi olurdu diyor. Deniz deyince aklıma hep bir bütün gelir Kara Deniz, Ak Deniz, Şimal Denizi hep aynı sudur ama bulundukları yere göre isim alırlar, donarsa buz olur kaynarsa buhar denir, yağarsa yağmur dolu, kırağı, olur üzüm de kavun da karpuz da ıspanak da hep odur, aşığın kalbindeki denize aşk denizi ariflerde ilim denizi, zalimlerde kahır ve azab denizi

kafirlerde inkar denizi denize varmayan sulara ise dere, çay, ırmak nehir derler.

Akmazsa göl olur kokarsa çiçek olur, çiçek gibi kokar aynı sudur, vel hasıl وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَآءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ 21/30 Her şey sudan hayat bulur demektir yalnız unutmadan söyleyelim size yardımı dokunan bu iki arkadaşın gönüllerini al mesela bir kahve pişir ikram edersin sevdikleri ufak bir hediye onları sözden ziyade harekete getirir, Süheyl beyin dikkat tavsiyesi de onların beğenmeyecekleri bir hareketiniz var demektir. Çok konuşmayın ağır ve mütebessim olun askerlerin sert ve ani hürmet halleri vardır ama öyle olun amirlerin hoşuna öyle bir ciddilik daha tesir eder, amirler memurlarının sık sık işinden ayrılmalarını hoş görmezler işten ayrılmalarını hoş görmezler, cümlenize selam eder gözlerinizden öperim.

Şimdi gelelim sohbet-i canana *"keşke benim sevdiğimi sevse kamu halk-ı cihan gece gündüz sözümüz kıssa-ı canan olur".* Size bin küsür sene evvel Fahri alem efendimizin seher vaktini teneffüs ettikleri havayı gönderiyorum o nefes ki bülbüller ötme nefhalarını o nefesten alırlar bütün çiçekler kokularını o nefesten alırlar, ağaçlar tahta olur tahta cinsinden bir de ney vardır ki ondan inleyen de o nefestir, madeni teller o nefese uymak o cümbüşe layık olmak için ihtizaz ederler, yani titreşirler. O nefes ruhların suretin şekillerinden kurtarıp öz makam-ı Ahadiyete çeker, aşıkların göz yaşı o nefesin gelmekte olduğunun müjdecisidir.

O nefes dervişlere füyüzat ve fütühat vaad eder, diğer insanlar bütün insanlar mevcudat hayatı o nefeste bulur, gökte yıldızlar ay güneş o mukaddes nefesin nefes-i Rahmani alem üzerindeki an be an tesirini el pençe divan ve kemal-i tazim ile seyrederler. Bu sırrı anlayanları da tebrik ederler. Cenab-ı Hakk'ın Esma-ı Hüsnasından birisi "Ya Sabır" dır. En son "Sabır-ı Reşid" Cenab-ı Allah sabredenlerle beraberdir , إِنَّ

مع الصَّابِرِينَ اللّٰه 2/153 zamanı gelince sabır penceresinden ve vechi didarı temaşa edebileceksiniz. İnşeallahu Teala zira size o ismi veren baba ağzından ilham tarikiyle aleme her şeyi verendir. Yani Sabri Bey'e konulan ismin manasını söylüyor. Sabır ismi babanızın ağzından bu size ilham ile verildi diyor. Gerçekten de sabırlı bir insandı hanımı daha evvelki sohbette mektupta bahsettiği gibi hasta oldu yedi sene hanımını tekerlekli iskemlede kendi besledi kendi yedirdi kendi içirdi çok ileri derecede kemik erimesi vardı yürüyemiyordu tekerlekli sandalyede idi, evden ayrılmadı yemeğini kendi pişirdi evini kendi süpürdü bütün ev işi ne varsa kendi yaptı, babası Sabri ismini koymuş ama hayatında da onun müsemması zuhur etti, yani "Sabri" isminin hakikati zuhur etti üstünde.

Cenab-ı Hakk'ın Esma-ul Hüsnasından birisi de "Ya Sabır" dır إِنَّ اللّٰهَ مع الصَّابِرِينَ, Cenab-ı Allah sabredenler ile beraberdir, zamanı gelince sabır penceresinden vech-i didarı temaşa edebileceksiniz inşeallah hu Teala. Zira size o ismi veren

Dip Not: Bu mektupların muhatabı olan Sabri Bey'in ismine atıf yapılmaktadır Vech-i didarı temaşa edebileceksiniz inşallahu Teala zira size o ismi veren baba ağzından ilham tarikiyle aleme her şeyi verendir. Alem kurulduğundan beri peşrevler başlamış olup fahr-i kainat efendimizin teşriflerinden sonra da büyük fasıl başlamıştır. Yani Hz Peygamber gelmezden evvel peşrev yapılıyor yani bölüm bölüm yapılıyordu ama Hz Peygamber tevhid hakikati ile bütün bu gurupları topladı fasıl yaptı, fasıl ne demek Sıfat mertebesi yani Kur'an-ı Kerim'in bir ismi ne idi "Furkan" işte fasıl budur.

Hani musikide yedi nota var, do, re, mi fa… diye bu da sufat-ı subitiyenin mertebeleridir, şimdi bu hepsi ahenk ile çaldığı zaman bu fasıl heyeti ahenk ile çaldığı zaman mesela hepsi birlikte "Mi" notasını okuyorlarken bu arada birisi "Fa" notasına basmış olsa ne oluyor, bütün fasıl bozuluyor, işte biz

de bu fasılın içerisinde birer enstrüman gibiyiz her birerlerimizin bu fasılda bir sesi vardır bir notası vardır bir yeri vardır. Bunu yanlış kullandığımız zaman “Mi” notasına basacağımız yerde yani Hakikat-ı Muhammediye basacağımız yerde “Fa” ya bastığımız zaman yani fark alemine fırkalaşmaya bastığımız zaman o faslın dışında kalmış oluruz, o hakikati idrak edememiş oluruz. Güzel Bir benzetme var burada.

Alem kurulduğundan beri peşrevler başlamış fakat Fahri kainat efendimizin teşriflerinden sonra büyük fasıl başlamıştır. Lüzumsuz gibi olan aletler ve insanlar da bu koroda mevki almışlardır. Mü’min kafir bu mecliste dahildir. Fakat aşıklar bu cümbüşte dönerler, arifler de bir kenarda göz kulak kesilmiş dinlerler bakın aşıklar dönerler arifler müşahede ederler zevk ve neşe onlardadır, malum ya bu iş göz ve kulak işidir bu uzun fasılları Cenab-ı Hakk sevgilisi için kurmuştur, sevgilisini sevenler için hazırlamıştır, halk buyurmuştur, sevgililer de bu cümbüşü dinlerler, ve can teline değdiği zamanda kısa bir “ahh” çekip kalıbı dinlendiriverirler vesselam. Yani bu dünyadan giderler.

5. Mektup; Huzur-u biraderlerine Selamun aleyküm verahmetullahi ve berekatuhu. Ey aşık-ı Hakk, ey talib-i vücud-u mutlak, mektubunuz geldi o günlerde telefon gibi bir iletişim aracı olmadığı için en güzel iletişim aracı mektuplardı. Aslında bu mektupların değeri hiçbir zaman geçmez o mektupların tadı hoşluğu çok başkadır, ama günümüzde artık ona ayıracak ne zamanımız kaldı, ne de oluşumumuz kaldı, neden çünkü telefonu açıyoruz anında görüşüyoruz, fakslıyoruz anında görüşüyoruz, internetten anında görüşüyoruz, mektup yazmak da zor geliyor, bu günün insanı düşünme yeteneğini de kayıp ettiğinden veya azaldığından mektup yazmak için düşünmek gerekiyor.

Düşünme yeteneği kayıp olduğundan biraz da gaflet hali üzerimizde ağır olduğundan oturup da mektup yazma zahmetine katlanamıyoruz oraya zaman harcayamıyoruz.

Mektubunuz geldi, mektup kitap nedir yazanın hüviyetidir siz eserinizde yazınızda gizleseniz veya gönlümüzde iken karşımıza geldiniz yazınızla aşikar oldunuz. Bir ricamız olup olmadığını da anlamak istemeniz de fakiri söyletmeye kafi geldi. Evet kardeşim kafi geldi, Sabri isimliler kazaya belaya zulume her şeye sabır etmelidir ama aşk ve ilim hususunda sabır olmaz hamle lazımdır. Durgun sular kokar hareket ister ta ki denize mülaki olup antiseptik oluncaya kadar, nitekim aradınız bir dert ortağı buldunuz bizim de gönlümüz ağrımaya başlamıştı süt annelik yapacak bir yavru arıyorduk genç birisi bir yavru azmanı ihsan etti. Yani görünüşte büyük bedenli birisi ama aslında küçük.

Oraya gittik bir kahve var kahvenin yanında iskemle masalar var Rahmiye annem işte Nükhet hanım orada oturuyoruz çay içiyoruz karşıda da bazı kahveler var, birisi geldi yanıma yavaşça “Bu hangi paşa” dedi üzerinde de beyaz elbiseleri vardı denizci kıyafeti vardı bu hangi paşa diye sordu yani dışarıdan bakıldığı zaman

Cenab-ı Hak genç irisi bir yavru azmanı ihsan etti Cenab-ı Hakk fakat mesele nereye gelecek bak bakalım. Kur’an-ı Kerim hakk’ın kelamı bize nazil oldu, yani insanlara nazil oldu Cenab-ı Hakk O’nda gizlidir, yani Kur’an-ı Kerim’in içinde gizlidir, Kur’an-ı Kerim’in bir ismi de “Kelamullah” yani Allah’ın kelamı, kelamı da Zat’ından gayrı olmadığına göre demek ki kelamının içinde Zat’ı da gizlidir. Ama aynı zamanda onda aşikar da çünkü kelamıyla söylediği her şey O’nu açmakta, O’nu izah etmektedir. Dolayısıyla gaflet nazarıyla baktığımızda kelamında gizli ama hakikat nazarıyla ve kulağı ile baktığımızda en aşikar da orada mevcuttur.

En gizli orada en aşikar da oradadır. Hatta çok yakın çok aşikar olduğu için O’nu göremiyoruz. Yani müşahede edemiyoruz, beş on metre ileriden gördüğümüz parmağımızı veya kalemimizi tam göz bebeğini örtecek kadar yaklaştırırsak görmez oluruz. Şöyle parmağımızı uzaktan görüyoruz ama göz bebeğimize getirdiğimiz zaman göremiyoruz. İşte Cenab-ı Hakk da bize o kadar yakın ki bizim göz bebeğimizden bize

daha yakın o yakınlığı O'nun görülmeme sebebi oluyor. Ama bu yakınlığın gene bilinmesi sebebi oluyor.

Hani ne diyorlardı, "Tecellinin ve zuhurun şiddeti ona perde oldu" İnsan-ı Kamiller de birer Kur'an-ı Natık yani konuşan Kur'an olduklarına göre Cenab-ı Hakk O'nlardan da görülebilir. إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِنَ الْمُحْسِنِينَ 7/56 Allah'ın Rahmeti Muhsinlerden en yakındır. Fakat surete bakarsanız o da bizim gibi her hangi bir insan dersiniz. Böyle düşünülünce hemen Hakk onlarda gizlenir. Mektupları saklamak gibi iyi bir adetiniz olduğunuzu bildiğim için biz göçtükten sonra da her dem taze çiçeği burnunda ve her sofrada ortaya konupta kendisinden bıkılmayan ekmek gibi özlü zannettiğimiz yazılarla karşınıza arz-ı endam ediyorum. İşte şu anda da bizim karşımızda söz zuhur etmekte yani karşımızda arz-ı endam etmektedir. Sanki bu hadiseler daha evvel biliniyormuş gibi.

Bizler aciz fakir kullarız kavun karpuz gibi nereye iterlerse oraya gider nereye çekerlerse oraya geliriz. Kavunu yuvarladın mı gider Cenab-ı Hakk bize lazım olan şeyleri istemeden verdiği için pek istemeye dilimiz varmıyor, gönülden geçirdiğimiz şeyler zuhur ediveriyor, fakat kul olduğumuz için istemek de lazımdır sonra kibirli derler. Biz de Ya Rabbül alemiyn bizi sevenleri sen de sev bize gönül bağlayanları mahrum bırakma sen cümlemize selamet saadet ve idrak yani seziş kabiliyeti ihsan eyle ilim ve fehim lütfeyle ve daima bu altıncı his artsın yükselsin genişlesin ya Erhamerrahimiyn diyoruz siz de ağlamayın göz yaşlarınızı silin amin ya rabbel alemiyn bii hürmeti seyyid-i mürselin dedikten sonra gözlerini sil yengenizin çok selamları var, diğer avane ellerinizden öper fakir de yaşlı gözlerinizden öperiz.

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

M. NUSRET TURA'DAN HATIRALAR- DEVAM

Bugün 4/5/2002 Cumartesi günü yine İzmir'deyiz sohbetimize kaldığımız yerden devam edelim bu günkü sohbet mevzuu daha evvel başladığımız Nusret Tura Uşşaki Hz lerinin Mektubat isimli kitabından 6. Mektup. Sabri Bey'e yazılan 6. Mektup

Sevgili kardeşim Nurulaynım Sabri Bey. Nurulaynım demek gözümün nuru demektir, bir arkadaşınız geldi selam getirdi neşem arttı Allah razı olsun o tenha kimsesiz illerde nasılsın gene seyahatta olduğun bir günlerde iyi misiniz malum ya her olay Hakk'tandır, sizin çoluk çocuk ile bulamadığınız huzur terakkiniz için muhtaç olduğunuz çileler ve yalnızlıklar böyle tecelli gösterdi. Gemide yalnız başına uzun süre görevi icabı seyahat ediyordu gemi bir ay iki ay sefere çıkıyordu o zaman Sabri Bey kendi küçücük kamarasında günlük işleri bittikten sonra orada oturmakta zikrini fikrini tezekkürünü yapmakta idi o mevzudan bahsediyor.

Çoluk çocukla bulamadığınız huzur terakkiniz için muhtaç olduğunuz çileler ve yalnızlıklar böyle tecelli gösterdi. Burada bir dip not var; Sabri Bey'in eşinden dostundan uzak aylarca açık denizlerde oluşundan dolayı şikayetlerine mürşidinin cevaplarıdır yani o bir mektup yazmış Nüsret Babama işte halim keyfiyetim böyledir zorluktayım uzaktayım gurbetteyim gibilerde o da onların eksi tarafları değil artı taraflarını göstermek suretiyle faydalarını saymaktadır.

Tebareke Suresinde her gün okuduğumuz vech ile أَحْسَنُ عَمَلًا 67/2 yani en iyi hareket iş olarak Hakk'ın istediğini tercih ediniz. Manası ile tefsir ettiğimiz bu ayet-i şerife mucibince hareketinizden Hakk razı olacak ve siz de Hakk'tan razı olacaksınız. Radiye merdiye, gerçi sıkıntılı devreler gelip geçecektir, ama av avlamasını bilmeli denize olta hazırlanıp atılır, ama gelen balığın cinsi bilinmez oltayı boş atarsanız boş çıkar, ekmeği çiğneyip iğnenin ucuna bağlarsanız denizin suyu o yemi dağıtır, topu topu beş dakika sonra bir şey kalmaz siz de yukarıdan niçin balık vurmuyor dersiniz.

Mevla size ev verdi, çalışmaktan yoruldunuz, sefere gönderdi, bir ay çok geldi dediniz arızalar yıldırdı geminin mekanik arızaları Kendisi geminin mühendisi idi, arızalar yıldırdı rahat edemediniz bu defa daha yakınlarda birkaç aylık evden uzaklarda zikrine neşeniz artsın diye lüzumu olan sevgi alemetlerini gösterdi. Siz yanınıza misafir çağırmakla onların neşesine hizmet ettiniz. Demek ki yalnız kalmaması için yanına misafir almış, işte yolda arkadaş olsun diye. Rüyalarınızda sizi oyalayan manevi keyfiyetler kemale ulaşmak için lazım olandan ziyade akli seyahatler mesleki hallerdi. Fakat insan melekten de üstündür, namaz kılmanız iyi ise de ya başı yok ya sonu yok Kur'an-ı Kerim okumak güzel rüyalarında bunları görmüş de bunların izahını yapıyor,

Sure ve ayet-i Şerifeleri tamam olursa çok iyi demek ki namaz kıldığında bazı eksiklikler olmuş bunların tamamlanması daha iyi olur, yalnızlıktan korkma onda peygamberlik ve evliya neşesi vardır, insan ne kazanırsa yalnız iken kazanır misafirlikten zevk almaya kalkışma, yarın bir gün ölmeden evvel ölme zevkine alışmalı Allah'a ait ne düşünürsen düşün 51/50 فَفِرُّوا إِلَى اللَّهِ demişler yani "Allah'a firar ediniz." Yorulduğunuz sıkıldığınız zaman Allah'a yöneliniz bu Ayet-i Kerimedir. Yedi iklim dört bucak hep

Allah'ın vahdetini söyler, içinde bulunduğun halâtı bırakıp başka halât arama. Başka haller arama. Yar ile tenha ne güzeldir ne güzel şarkısını söyle dinle ve ağla gönlün ferahlar haydi yavrum bu bir fırsattır, fırsatı ganimet bil rahat ve huzura kavuş, kendine üzüntü mevzu yapma elfakir Mehmet Nusret .

Bakın bu mektupta yazılan bu hadiseler bir zaman yaşanmakta idi. Kah zor geliyordu kah muhabbetli geliyordu ama neticede mektup yazan da yazılan da göçtüler gittiler, bakın ne kadar ağır ve zor olursa olsun veya ne kadar hoş olursa olsun bu dünyanın bütün hepsi bütün yaşantıları geçici geçmekte bu çok büyük bir ibrettir, o gün bunları yaşamışlar çözüm aramışlar bulmuşlar buldukları kadar da tatbik etmişler ama duyguları da geçti göçtü kendileri de geçti göçtü o yaşantılarından eser kalmadı. Kalan eser işte budur, kağıda geçirdikleri kadar şurada onların halinden beş dakika bu hali yaşadık ama onlar bunları ömür boyu yaşadılar ömür boyu yaşantıyı her an kaleme alarak tekrar okumak mümkün olsa onların hayatının tamamını yaşamış olacağız. Ama o zaman da bize zaman kalmayacak. İşte böyle özet bilgilerle onların hayatlarından haberdar oluyoruz. Ama bunlar yazılmamış olsa kayıda alınmamış olsa onlar ile birlikte unutulup gidecekti. Bizlere de misal fayda sağlamayacaktı.

7. Mektup: Esselamu aleyküm verahmetullah; Sabri Bey, bu gün Ramazan-ı Şerif'in ikisidir, Milliyet gazetesinde Konya'da dinin Türk milletine etkisi nedir diye bir sual sordu Hz Mevlananın 21. Göbekten torunuydu Ulunay yani soyadı olan Ulunay Ulu Ney anlamındadır, bu zat Nusret Babama geldi görüştük orada. Sohbetten ayrıldıktan sonra diyordu ki Ah ah ceddimize layık olamadık diyordu, çok büyük bir insandı hem mütefekkür hem de gazeteci hem de ilahiyatçı ama ceddimize layık olamadık üzüntüsü içinde idi. Dinin Türk milletine etkisi nedir diye bir sual sordu yazdığı gazetenin köşesinde soruyordu, Bir gün kendi sütununda bir mektup gelmiş işte Kadir gecesi hakkında nedir diye bazı ayetlerin kısa kısa izahını yapmışlar.

Nüsret babamın oğlu da o gazeteyi alır akşam getirir, akşamları mütala ederlerdi şimdiki gibi Tv yok telefon yok İnt. Yok her hangi bir haberleşecek bir şey yok, sadece radyodan haberler dinleniyor, daha çok gazete okunurdu, o kişinin Kadir gecesi hakkında yazdıkları gözüne takılıyor, Nüsret Babam da belki ilgilenirler belki ilgilenmezler diye Kadir gecesi hakkında bir doküman yani bir mektup yazıyor gönderiyor, köşe yazarı Cumartesi okuyuculara açık, o mektubu aldıktan sonra hemen ertesi hafta Nüsret Tura Beyden geçen haftaki konu ile ilgili şöyle bir mektup geldi diye sütununda yayınlıyor tamamını.

Dostlukları da ondan sonra devam etti her hafta ona bir yazı gönderirdi Nüsret Babam o yazıları da ben sonra kitap halinde topladım sonra kitabın yazılmasına sebep olan arkadaşa verdim o da Aşk yolu diye bir kitap oldu gazetede çıkan yazılar. İşte bu O zattan bahsediyor, Refi Cevat Ulunay, fakir O'na cevap hazırlıyordum sizin mektubunuz ve sıhat haberiniz gelince sevindik yazılar daktilo ile olacak inşeallah beraber yazarız,

02- MEKTUPLAR-N-T DEVAM

Nüsret babam onun programını hazırlıyor, ondan sonra o da daktilo ile yazardı. Nüsret Babamın yazılarını alır kendi yanına seyahata çıktığı zaman daktiloya çekerdi. Geldiğinde getirirdi kendisi de öyle diyor inşeallah beraber yazarız Ulunay'a verilecek cevabı. Burada lodos çok şiddetlendi yani İstanbul'da hep sizi düşünüyoruz, mevlam selametler eylesin amin. Belki Ramazanın onundan sonra hemen gelebilirsiniz. Bilirsiniz ki çok defalar biz de Karadeniz'in Ayandon fırtınası ile karşılaştık teknenin küçüklüğü denizin açıklığı Lodosun şiddeti hakikaten güç ve tahammülfersa bir şey. Sizden sonra bir kandil günü idi galiba berat kandili Bahriye Hanım (Sabri Beyin Hanımı) Bahriye hanım ile bize geldiler denizde çalışanları Rabbımız karadakinden çok sever, inşeallah siz de bu sevgiler arasındasınız.

Geçen gün ihvana anlattığım bir hikaye aklıma geldi, İmam-ı Hasan bir meclis kurmuş, bir mesele üzerinde Hz Ali'nin haklı hareketini haksız bulanlara karşı müdafaya geçmiş nihayet karar verilmiş en bitaraf hakim dağlarda gezen mecnundur çağırıp onun hakemliğine müracat edelim demişler. Çağırmışlar derinden derine meseleyi ona açmışlar anlatmışlar karar bekliyorlar mecnun etrafına bakınmış vallahi demiş bu meselede leyla haklıdır gülmekten katıldım diyor o hep Leylasıyla meşgul imiş hep alış veriyi Leylasıyla aşıklar böyledir yavrum bir an gelmiş aşık vallahi bu gamhane bir ah etmeye değmez, demiş Hz Mevlana hayvan ot ile beslenir insan da yüceliğini anlarsa gelişir tanrı velilerini arza göndermekle kullarına olan sevgisini ispat etmiş ve rahmetini yaydırmıştır.

Bir meclise bir bektaşiyi davet etmişler bakmışlar ki gömleği kirli birisi demiş ki "Ya hu şu gömleğini yıkasana" cevap vermiş yıkıyorum gene kirleniyor öteki yine yıka demiş, yine kirlenecek diye cevap vermiş, öteki yine yıka deyince bu sefer biz bu dünyaya gömlek yıkamaya mı geldik demiş. Bu aleme gömlek yıkamaya gelmedik ya başka yapacak işlerimiz de var, demiş. Hakikaten bu aleme biz de boyuna denizde gezmeye gelmedik yiyip içmeye yatıp kalkmaya gelmedik, bu alemde bir de huzur ve aşk neş'esi var onu tatmadıktan ona devam edip sevmeyi sevilmeyi öğrenmedikten sonra dünyanın ne kıymeti var değil mi, her sıkıntının bir ferahlaması her gecenin bir gündüzü vardır, ehlullah bu aleme mahsus olan her şeye çoluk çocuğa maliksin gönlünü geniş tut bizi de orada göreceksin biz de sizleri gönlümüzde görmeye alışıyoruz gözlerinden öperim ihvanlarımızın validenin diğer hane halkının selamları var. El fakir Mehmet Nusret.

8. Mektup. Esselamu aleyküm ve rahmetullah. Sabri Beye yazmış,

Ya hu bu seferki zuhuratlara ne oldu, askerden dayak yiyorsun bir iş yapayım diyorsun ama çok büyük zorluklar ile

yapıyorsun, neyse ki Hz Muhammed'e sarılmanız çok iyi, kendini aynada görmek iyi ama daha vakit var, şimdi benlik alemeti sırayla Bahriye Hanım'ın namaz kılması çok iyi, yani onun da zuhuratını yazmış, rüyasında askerden dayak yemiş rüya bu her türlüsü olur, Askerden dayak yiyorsun bu tabi nefsinden nefsine karşı malubiyetini gösteriyor, oradaki asker nefis askeri kendisine karşı geliyor,

İş yapayım diyorsun ama çok büyük zorluklar ile yapıyorsun, yani bir şeyler başarmaya çalışıyor ama karşısında manialar var, bir başka zuhuratında neyse ki Hz Muhammed'e sarılmanız çok iyi kendini aynada görmek iyi ama daha vakti var diyor, yani o mertebe de kendini aynada görme mertebesi değildir, Bahriye hanım'ın namaz kılması çok iyidir. Ayın beşi Cuma ve kabul günümüzdü, kalabalık coştu, ilahiler ve sohbetler çok iyi idi o günkü toplantı günü Cuma günü gündüzki toplantıya Bahriye Hanım da gelmişti, Akşam yabancılar da vardı, aşureler yendi bu gün Pazartesi gazetede bizim yazı çıkmadı.

Çok iyi oldu kimisi açık yazıyorsun sırlar faş oluyor diyor, kimi de kapalı oluyor anlayamıyoruz diyor, orada birkaç yazı vardı nedense yazmamışlar memnunum mevzu bulmak da mesele oldu zaten çok şükür sıhatteyiz. Belki eğlenirsin diye müsvedde bir iki yazı vardı onları gönderiyorum şimdi Necdet ile konuşuyoruz O'nun da çok selamları var, hanımında çocukların da elektrikçi Ali'den mektup aldım iki iskele arasında çalışıyormuş, Yani denizde gemi elektrikçisi, tamir zamanını bekliyor, eve haber vermememi söylüyor ben de sitem yaptım himayesiz gemilere düştü Sabri Bey'in gemisine tenezzül etmedi de onun için sıkılıyor dedim. Hasretle gözlerinden öperim. Bakın bu mektup yazıldığında biz de oradaymışız.

9. Mektup: Selamün aleyküm verahmetullahi ve bereketühü Sabri Bey şimdi bizim yazıları yeni İstanbul Gazetesi yazıyor, aynı pazartesi günleri Millyet gazetesi solcu dini az Halk parti taraftarı imiş, gazete müdürü bizim yazıları istemedi, bir müddet çıktı ama sonra bakıldı ki dini kaynaklı

yazılar gazete de aslında solcu gazete olduğu için sonradan istemediler Ulunay çok müteessir olmuş sonra yeni İstanbul ile anlaşmış, bizim yazıları memnuniyetle kabul ediyorlar. Kaç gündür gelen misafirler mektuplar yazılar başımı döndürdü, bugün yine misafirler vardı, bizim evrakın bulunduğu odada namaz kılıyorlardı hemen kitabın arasındaki yapraklardan acele sana bugün şu mektupla cevabımı yetiştireyim dedim.

Kusura bakma sizlerden sonra havalar ısındı Perşembe günü Nevzat'larda idik hastalanmıştı, burada bir dip not var, Refi Cevat Ulunay ölümü 1968 dönemin meşhur Hakk şinas nüktedan ve tasavvufi yazılar yazan gazete muharriri rejime olan muhalefeti neticesinde 150 liklerle beraber 20 yıl yurt dışında sürgünde kalmıştı 150 kişi sürülmüş ondan 150 likler diyor. 1938 yılında af üzerine memlekete dönmüş ve muhtelif gazetelerde köşe yazarlığı yapmıştır. Bahariye mevlevihanesi şeyhi Hüseyin Fahrettin Bey'e müntesip bir Mevlevi dervişi de olan Ulunay'ın birçok basılı eseri de bulunmaktadır.

Nüsret Tura Bey'in bazı tasavvufi yazılarının o zaman Milliyet gazetesinde çalışan Refik Cevat Ulunay Bey' haftalık olarak bu gazetede çıkması için istekte bulunur fakat gazete yönetimi bu yazıları layikliğe aykırı bularak reddeder. Bunun üzerine Ulunay bu yazıları kendi sütununda sanki okuyucu mektubuymuş gibi yayınlar. Bir müddet sonra buna da engel olununca Yeni İstanbul gazetesine bu teklifi götürür bu gazete kabul edince 1961 li yıllarda bir yıla yakın bir süre bu yazılar neşr edilir. Nüsret Bey'in bu her iki gazetedeki yazıları tarafımızdan derlenmiş olup Rah-ı Aşk adıyla İnsan yayınlarında neşr edilmiştir. Pazartesi bizim hemşirede idik binaenaleyh çok gelenler geri dönmüşler yani Nüsret Babanın evine sohbet için gelenler evde bulamadıklarından geri dönmüşler, şimdi sana az kelime ile çok konuşma yapayım; eğer bir tek nefes aldımsa sensiz huzurunda sağırım efendim yani eğer bir tek nefes aldımsa sensiz senden utanmaktayım diyor Hakk'a, sensiz aldım ise bu nefesi senden utanmaktayım diyor. Ben bu nefesi nasıl aldım diyor.

Bağban bir gül için bin hara hizmetkar ateş kesilir geçse saba gülşenimizden. Bağban bahçivan demektir, bahçivan bir gül için bin hara hizmetkar, har da diken demektir. Yani bahçivan bir gülü yetiştirmek için o gül dalının üzerinde bulunan bütün dikenlere sabretmek zorundadır. Ona emek verirken dikenler ellerine batıyor, bağban bir gül için bin hara hizmetkar, dikenlere hizmet ediyor, "Ateş kesilir saba geçse gülşenimizden" ama bizim gönlümüzde öyle bir bahçe var ki saba rüzgarı eğer o bahçeye uğrayarak geçse ateş olarak oradan çıkar ateş kesilir diyor. İçindeki ateşin ne kadar şiddetli olduğunu söylüyor.

Bende mecnundan füzün aşıklık istidadı var, aşık sadık benim mecnunun ancak adı var, bende mecnundan daha fazla aşıklık istidadı var, aşık sadık benim yani esas aşık sadık benim mecnunun ancak adı var, yani mecnundaki muhabbet de benim, şeb-i yeldada uzar fecre kadar kıssa-ı aşk ta ki mecnun bitirir nutkunu leyla başlar. Şeb-i Yelda senenin en uzun gecesidir, yani senenin en uzun gecesinde uzar fecre kadar kıssa-i aşk yani muhabbet en fazla o gecede devam eder çünkü gece uzun devam ettiği için muhabbet orada en uzun orada devam eder. Ondan sonraki gecelerde geceler dakika dakika kısalmaya başlar, muhabbet süresi kısalır diyor.

Mecnun Leyla'ya söyler söyleyeceğini o bırakır arkadan Leyla Mecnuna, tabi bu Leyla Mecnun hikayesi fiziki anlamda bir hikaye değildir, mananın o şekilde anlatılmasıdır. Yani Kul seccadeye oturur rabbi ile kendisinden rabbına dualarını zikirlerini niyetlerini verir Cenab-ı Hakk da ona karşı ey kulum gel bakalım seninle bu gece hasbıhal edelim sen madem ki bu kadar muhabbetlisin diye ona da ilhamlar vermeye başlar işte geceleri yazılan yazılar da bu şekilde oluşan Hakkın verdiği lütfettiği yazılardır.

10. Mektup: Merhaba Sabri ve kadem bey evlatlarım, ve aleykümüs selam Rahmetullahi ve bereketihu. Mektubunuz dün akşam saat beşe yakın elime geçti, bu sabah cevaba başladım, Kandil-i Şeriflerinizi tebrik ederim bu Kandil-i Şerifte ruhunuzda Miraç yapabildi ise ne mutlu. Yoksa ortada tebrik

edilecek bir şey yoktur, sene-i devriye geldi geçti, yani bir sene daha geldi geçti, insan doğdu birkaç zaman yaşadı öldü yine bir şey yok, dünya döndü döndü, ateş bir halde iken soğudu hayat başladı alem birbirine girdi gene bir şey yok zati göz ile kendi cemalini görüp zati kulak ile gizli sözleri işitmek ruh ile alemleri ihata etmek keyfiyetine erenlere ne mutlu.

Yani tevhidin özetini veriyor. Şükür ki her ikiniz de varlık binasının üst katına çıkmışsınız, alt katları üstten idare edeni aydınlatanı konuşanı görmüşsünüz, zuhuratında üst kata çıkmış zaten yalnız üst katta hela yoktur, bu binada Kadem Bey'in radyoda Kur'an-ı Kerim sesi duyması güzel fakat kardeşinin duymaması ise o kadar da garip bir hissizlik, zelzele yüksek bir zuhurattır, kimi tarafı yıkar kimi tarafı ise abad olarak bırakır. Yani bakıyorsunuz bir şehirde yan yana iki bina var birisi yıkılıyor, birisi duruyor, yıkılan yerleri imar ve tamir bir kabil olsa gerek. Rabb-ı Tealanın 12 yaşındaki çocuk şeklindeki tecelli etmesi rabıtanın zayıflığına delalet eder. Hayali fikirleri bırakmalı kuruntu olmamalı Cenab-ı Allah çocukları sever ama babaları daha çok sever.

Sabri Bey'in gemideki sırdaş arkadaşı Kadem Bey'in gittiği yolu takip etmedim köpeklerle karşılaştım köpeklerin gittiği yoldan gitmemeli, sen insansın olgun insanlara dahil oldun demek Kadem Bey'in hayalinde başka kimse var. Düşünce var şeytan var demek, teşbihi dersi de az yapıyor, köpeğe bacağını kaptırması bunları anlatıyor. Fakir artık gazete yazılarını kestim, size son Miraç hakkındaki yazıyı gönderiyorum, gözlerinden öperim birkaç defa Bahriye Hanımla buluştuk güzel seyahatler başarılar dilerim.

11. Mektup: Esselamı aleykum ve rahmetullahi ve bereketuhu aziz kardeşim. Zuhuratlarınız geldi sıhat haberinize memnunum cümlemizde cümlemizin Kandil-i Şerifinizi tebrik ederiz. Zuhuratlarınızdan anlaşıldığına göre hedefe varılacak bir yol üzerinde değilsiniz. Mesela denizden balık çıkar başka bir şey oldu mu, tahayyulat ve nefsaniyetin galebesi demektir. Normalde zuhuratta denizden balık çıktığı görüldüğünde o yolunda demek ama bir ayakkabı çıkarsa veya

başka bir şey çıkarsa orada bir terslik var demektir. Yani gönül aleminden çıkarılması lazım gelen şeyin çıkarılamaması o zaman nefsaniyet denizinden çıkarılması yani gönül denizine ulaşılmamış olması demek oluyor.

Mesela denizden balık çıkar başka bir şey oldu mu tahayyül nefsaniyetin galebesi demektir, bütün mevcudat insana musahhar olmuşlardır yani insan onları birlemiştir, yani insanlara muhabbeti vardır, peki bu nasıl olmuş Cenab-ı Hakk habibine yani Âdem cinsine ve dolayısı ile Âdem'in en şereflisi olan Rasulullah efendimize kainatı senin için seni de kendim için halk ettim buyurmuşlar. Hakka en yakın olana nisbeten uzak olanlar gayri tabi farkında olmadan hürmet ederler saygı duyarlar. Çünkü onlarda da Hakk'ın nuru vardır, bu yüzden o nuru taşıyanlara daha doğrusu simasında ve sözlerinde o nurun lem'aları olanlara yani ışınları şuaları parlaklığı olanlara dûn/düşük mertebedekiler musahhar olmuşlardır. Çocukların büyüdükçe Hakk'tan uzaklaştıkları gibi çok ihtiyarların da Hakk'a yaklaşmaları kendilerine olan sevgiyi artırır.

Hani çocuklar ne kadar çok sevilir neden, Hakk'tan yeni ayrıldıkları için Hakk'ın nuru onlarda mevcut, bazı ihtiyarlar hiç sevilmez neden, bir ömür boyu Hakk'tan uzaklaştıkları için nefsaniyet ağırlığı vardır üzerlerinde ama bazı ihtiyarlar da sevilir çok neden, hep Hakk ile birlikte oldukları için hakk'a yaklaşmış oldukları için Hakk'a yaklaşmaları kendilerine olan sevgiyi artırır, Balıklar da insana musahhardırlar yani insanın emrine verilmişlerdir, vahşi hayvanlar da fakat insanlar vahşilere iltifat etmemelidirler. Bir veliye demişler falanca zat uçuyor, cevap almışlar; sinekler de kuşlar da uçuyor, filan zat bir anda Bağdat'a gidiyor demişler cevap şeytan da göz açıp kapayıncaya kadar maşrikten Mağribe gider demiş.

Sonra izah etmiş insan meleklerden de yüksektir, marifet hiçbir keramete iltifat etmeden halk arasına karışıp surette onlarla arkadaşlık edip evlenip yiyip içip manen de Hakk ile beraber olmaktır. Bakın ölçü, kıstas budur. Yani gerçek Hakk ehli kerametvari şeylere iltifat etmezler. Çünkü bunlar insanın nefsaniyetini arttırır ve de şöhretini arttırır, şöhrette afettir

buyurdu efendimiz. Ne çok eski yırtık pırtık elbiseler ile dolaş, hani derviş bu işte üstü başı yırtık saçı sakalı bir tarafta ne öyle dolaş, ne de öyle süslü süslü halkın arasında dikkat çekecek şekilde dolaş, seni kimse tanımasın alem padişahı ol işte ölçü kıstas budur.

Nerede sarık takke cübbe bir şey varsa o onunla perdelenmiştir, ondan meded umuyor, yani paltodan hırkadan meded umuyor, şöhret olsun beni böyle görsün özel bir statün olsun diye. Hani Yunus Emre ne diyor, *"Dervişlik olsaydı tac ile hırka, biz dahi alırdık otuza kırka*" diyor. yani o kadarlık parayı bulurduk diyor, ve derviş olurduk diyor. Marifet hiçbir keramete iltifat etmeden halk arasına karışıp surette onlarla arkadaşlık edip evlenip yiyip içip manen de Hakk ile beraber olmaktır. Dervişlikten maksat Cenab-ı Hakk bizi sevdi, halk etti ve halen bizimle beraberdir.

Efendimiz *"İmanın ilk şartı odur ki Allah'ın seninle birlikte olduğuna iman etmendir*" buyuruyor. Bakın imanın ilk şartıdır, imanın altı şartı var, amentü billahi de o ayrıdır, ondan evvel imanın ilk şartı Hakk'ın seninle olduğuna seninle birlikte olduğuna iman etmendir. Aslında imana da gerek yok ama başlangıcı böyledir, ikan geldikten sonra o iman geçmiş oluyor, bilirsin ki rabbım benden ayrı değil ama biz kendimizi benlik perdesi ile perdelediğimizden kendimizi ondan ayırmakta O'nu ayrı kendimizi gayrı zannetmekteyiz.

Halen bizimle beraberdir biz de onun sevgisine mukabele ediyormuşuz gibi zikir ve tesbih ile onda fani olmaya çalışmaktır. O bize kendi varlığından hazinesinden ne lutuf ederse teşekkürle ve secdelerle kabul edeceğiz. Hakta fani olma yolunda bulunanlar herhangi bir hayele kapılmamalıdırlar. Uyur uyanık halat ekseriye tahayyüldür, meselenin özü rabıtada kaybolmaktır, pervanenin ateşte gaib olması gibi.

Biz üç er idik ikisi intikal etti birisi kaldı zaten kainat bir üzerine duruyor ve onun üzerine devir ediyor. Bunu zannediyorum arkadaşları için bildirmiş, "Biz üç er idik " Hazmi

babamın yetişmiş üç tane halifesi var idi, biz üç erdik dediği odur, ikisi Rahmet-i Rahmana göçtüler Nüsret Babamdan evvel. İkisi intikal etti yani Hakk'a intikal etti, ahirete intikal etti biri kaldı, kendisi zaten kainat bir üzerine duruyor ve onun üzerine devrediyor, bize yarayan zuhuratlar ise daha başkadır. Sakın iyi veya fena diye seçmeyiniz yani gördüğünüz zuhuratları ayırmayınız iyi veya kötü diye, ummadığınız sizi terfi ettirir, manidar bir husus daha var, efendi babamızın tesbihten sonra iki tarafa tükür demesi şu demektir.

Layıkı ile yani tam rabıta ile şevk ile aşk ile yapılan zikirlerden sonra tükürük yutulur, çünkü nurludur, eğer gönülde ve kıblede ayar ve masiva varsa ki bunlar maddi ve manevi perdelerdir, o zaman tükürük vücuda karışmasın diye sağa ve sola tükürülür çünkü artık o yılan zehiri gibi olmuştur, işte buna işarettir. Demek ki zuhuratta böyle bir şey görmüş. Burada da bakın büyük ifadeler var, eğer bir insan o günlük hayatını güzel geçirmişse dersini de güzel yapmışsa ağzında oluşan o ağzının suyunu çıkarmasın yutsun diyor çünkü o nur olmuştur o lisanıyla birlikte diliyle birlikte karışarak nur olmuştur, ama bu arada bazı zikir yaparken nefsani haller karışmışsa hayalat karışmışsa onu da sağa sola tükürsün diyor. Çünkü o zehir olmuştur içine girer ona zarar verir diyor.

Şimdi size deftere geçilmek üzere ve yıllar sonra idrak edebileceğiniz bir yazı gönderiyorum Cenab-ı Hakk feyizler ihsan buyursun cümlemize, Reşat Bey'in gözlerinden öperim.

Şeriat ehli biraz ilerlerse tarikat ehli oluyor, o tarikat ehli olan gurubun hakikati yoksa Hakikat mertebesi ile irtibatları yoksa yaşantıları orada kalıyor, tarikat içerisinde kalıyor. Hatta o tarikatın da gerçek hali ile değil duygusal hali içerisinde kalıyor. Tarikatın şeriattan bir farkı duygunun biraz üretilmiş olmasıdır, zikirlerle ilahilerle ve geçmiş peygamberlerin ve velilerin hayat hikayeleri anlatılmakla menkıbe anlatılmakla biraz muhabbet arttırılıyor ama mertebe ve ilim yönünden fazla bir yere gidilememiş oluyor. Şeriat kaydı ile şartlanan şeriat mertebesinde şeriat ile şartlanan kimseler tarikata geçtikleri

zaman tarikat mertebesi ile şartlanıyorlar bakın bu iki şartlanma bir birinin aynıdır.

Yani Tarikat çevresinde dolaşmaya başlıyor, şeriatta dolaşıyorken ama Musa (as) ın işte o inek hadisesinde olduğu gibi bir dervişin su çeken dolap çevirmemiş olması lazım ister tarikatta dolap çevirsin ister şeriatta dolap çevirsin bu halde kalmayacaksın. Şeriat mertebesinde cami imamları, üniversitedeki hocalar şeriat mertebesinin eğiticisidir. Tarikat mertebesinin eğiticisi şey efendilerdir, Hakikat mertebesinin eğiticisi arifler, Marifet mertebesinin eğiticisi ise Arif-i Billahlar. Bir insan Arif-i Billah ise Ariflik yapar, Şeyhlik yapar, imamlık yapar gerektiğinde çünkü o mertebelerden çıkmıştır, nasıl ki bir profösör üniversitede de ders verdiği gibi lisede de ders verir ortaokulda da ders verir, ilkokulda da ders verir çünkü selahiyeti vardır.

Ama ilkokul hocası ortaokulda reçetesi geçmez. Yasaktır ders verdirmezler, kapasitesi yetmez, ama ortaokul hocası da lisede kadrosu yoktur, geçmez, işte imam şeriat mertebesinde şeyh efendi Tarikat mertebesinde, idareci olur, ama şeyh efendinin bünyesinde Arifliği yoksa Hakikatten hiç ilgisi bilgisi yoktur, mertebesi Tarikat mertebesi Esma mertebesidir, Esma mertebesi de lisanen dir, yani yaşayarak onu da bilmez. Bilmesi için irfaniyet ile ilgisi olması lazımdır. Arifler ancak Sıfat mertebesinde yani Hakikat mertebesinde faydalı olurlar, Arif de Arif-i Billah değilse Zat mertebesinde o da söz sahibi olamaz.

Ama en azından Ariflik mertebesinde o kişi çevresine kendisini tanıtır kendilerini tanıtır, tarikat mertebesinde yaşayanlar kendilerini bilmezler daha henüz çünkü tarikat mertebesi şeriat mertebesinin devamıdır, ikisi bir gurup ikisi bir guruptur, Hakikat ve Marifet ayrı bir eğitim gurubu Şeriat ile Tarikat birbirinin devamı olan ilk gurubu oluşturmakta. Yani Tarikat mertebesi Şeriat mertebesinin biraz yoğunlukla çalışıldığı mertebedir duygular ilavesiyle ama kanaat aynıdır ötelerde olan bir Allah'a yönelme vardır, Tarikat mertebesinde Hakikat Mertebesinde fikri akli her türlü yönden inkılap

yapılması lazımdır. İşte bu inkılabı görüş farkını yapamayan kimse veya guruplar mutlaka bu şeriat mertebesinde kalırlar.

Aşama yapmaları mümkün değildir çünkü bütün kanaatlerini değiştirmeleri lazımdır, hayata bakış kanaatlerini islama bakış kendilerine bakış Allah'a bakış semavata bakışı değiştirmeleri lazımdır. Burada inkılap gereklidir, işte onun için tarikattan hakikate geçebilen guruplar çok azdır. Burada hayatlarını sürdürürler, ne olur kötü müdür hayır, sevap alırlar Allah'ı daha çok zikrederler, Allah'a daha çok zaman ayırırlar, ama akıldaki düşünceleri akıl fikir yapıları aynı şeriat mertebesi düzeyindedir. Farkı muhabbetlerinin olmasıdır. Ama Hakikat mertebesine eğer kanat açmayı istiyorlarsa Tek'liğe tek, tek ulaşmaları Tek'lik idrakine geçmeleri gerekmektedir.

O idrake geçmeden de o mertebelere ulaşmak mümkün değildir. Yani fezaya açılmaları gereklidir, gönül alemine açılmaları gereklidir, başka türlü de olmaz. Kur'an-ı Kerim öyle vaaz ediyor, Cenab-ı Hakk'ın varlığı da öyle ancak yaşanarak bilinebiliyor, yoksa kitap üzerindeki hesaplarla bu işler olmuyor, yazma ile çizme ile kağıt üstünde harita çizmekle olmuyor, bütün bunların hangi ayetlerle tesbit edildiği hangi ayetler şu şu mertebeyi ifade ediyor diye bunların irfaniyetle bilinmesi ve tatbikatı gerekiyor, yani kısaca izah edersek şeriat Mertebesinde İmamlar, Tarikat Mertebesinde Şeyh Efendiler, Hakikat mertebesinde Arifler, Marifet Mertebesinde Arif-i Billah'lar ancak eğitim yapabilirler.

Başkasının selahiyeti de yoktur zaten Arif ile Arif-i Billah arasında ne fark vardır diye düşünürsek Arifin mertebesi kişiye kendisini tanıtmasıdır, varlığına arif yani "*Ben neyim*" sorusunun cevabını verebiliyorsa gerçek olarak bunu verebiliyorsa o kişi Arif'tir veya Arif'lik yolundadır. Ama şeyh efendi bunu bilmez, ama Şeyh efendinin hem Arifliği varsa hem şeyhliği varsa ona sözümüz yoktur. Ama şeyh efendinin tevhid yolunda bilgisi irfaniyet yolunda bilgisi yoksa sadece belirli zikirleri almış belirli zikirleri aktarıyorsa ve de belirli bir muhabbet oluşturuyorsa o şeriat mertebesinin biraz üstünde

bir hal yaşamaktadır. Ki onlar da lazımdır onlarsız olmaz çünkü muhabbet olmayınca irfaniyete geçiş olmaz.

Bakın bu fark vardır, yani Şeriat mertebesinden Hakikat mertebesine geçmek çok zor olur, Arada Tarikat mertebesi olacak bu mertebede enerji yakıt toplanacak yani orada alına muhabbetle ancak bir üst tarafa geçmek mümkündür. Ancak işin esrarengiz tarafı derken mühim tarafı Tarikat mertebesinde lüzumlu olan o muhabbet yakıt Hakikat mertebesine geçildiği zaman perde olmakta o muhabbetin de aşılması gerekmektedir. Yani şeyh muhabbeti dediğimiz şeyin aşılması gerekmektedir. O zaman İrfaniyet muhabbetinin başlaması gene belki aynı yerde o muhabbet sürecek ama irfaniyeti varsa, yoksa o gurupta orada kalır kendisi de orada kalır, iyi bir hal içerisinde eski dergahlarda olduğu gibi semalar yapılır, dönülür zikirler yapılır, hepsi yapılır güzel bir duygusallık içerisinde çaylar kahveler içilir. Ama Allah'a ulaşılmaz.

Ne kazanılır sevap kazanılır, ama irfan ehlinin işi sevap ile değil rabbı ile dir, Rabbı ile olduktan sonra rabbı senin sevabına da bakmaz günahına da bakmaz, neden çünkü gönlüne bakar gönülde de bunlar geçmez, ama gönül ehli değilsek şeriat ehli isek o zaman senin hesabına kitabına bakarlar, o zaman sana hesap kitap lazımdır, ne kadar çok rekat namaz kılmışsan onlar lazım, ama irfan ehli ne diyor bak *"Bir kez Allah dese aşk ile lisan dökülür cümle günah misli hazan*" son bahar yaprağı gibi bütün günahların dökülür, nerede kaldı sayı hesap o muhabbete sayı hesap sığmaz. Marifete sayı hesap sığmaz.

Orada hesapla iş yapılmaz zaten. Sen hem seviyorum diyorsun, ya rabbi şu kadar yapayım da ben şu kadar kazanayım da bunun karşılığında sen de bunu bana ver, diye bu al gülüm ver gülüm olur bu ticaret olur, Allah cümlemize selametler versin, Allah cümlemizin yolunu açsın yolda şaşkınlar gibi dolaşıp kalmayalım, inşeallah, hiçbir şey yapamasak Kur'an'ımızı okuyalım, abdestimizi alıp namazımızı orucumuzu tutalım, yapabildiğimiz kadar elimizden

ne geliyorsa onu yapmaya çalışalım, ama birşeyler bulmuşsak onun da hakkını vermeye yerine getirmeye çalışalım inşeallah. Gerçekten bu dünya bir daha ele geçecek bir şey değildir, Allah hepinizden razı olsun geldik oturduk yedik içtik gezdik dolaştık güzel günler geçirdik sayenizde sizler helal edin bizlerden de helal olsun her ne kadar hatalarımız olmuşsa kusurumuza bakmayın, İnşeallah Allah tekrar nasib ederse gene görüşürüz.

03- ÇEŞİTLİ KONULAR

Adem (as) Cennette Cenab-ı Hakk'ın eğitimi ile birçok kelime dağarcığı öğrenmeye başladı var edildiğinde bir şey bilmiyordu tabi ki, eğitim neticesinde yaşamı süresi içinde cennette birçok kelimeler öğrendi. Bu Cennette öğrendiği kelimeler İlahi lisandan idi, yani Allah'ın lisanından çünkü orada beşer olmadığı için beşerce bir şey yok Allahtan olduğu için Uluhiyet lisanını aldı oradan Cennette yeteri kadar. Vakta ki Havva valide ile birlikte yer yüzüne indirildiler bakın burası enterasan yeryüzünde Cenab-ı Hakk onlara şu şudur bu budur diye bir şey demedi artık çünkü Cennetten kovulunca Uluhiyetle irtibatları kesildi, kovdu çünkü Cenab-ı Hakk onları tabi bu zahiri bir ifadedir, ama Allah ile olan ünsiyeti çok uzaklaştı, evvelce çok yakın iken perdelendi madde perdesi ile beşer perdesi ile perdelendi.

İşte yer yüzüne indiği zaman Cennetten getirdiği bu Uluhiyet lisanı ile benzer varlıklarla yani Cennet benzeri mesela şecer ağaç yeryüzünde de var ağaçlar benzeri ağaçlar, oradan aldığı bilgilerle yakıştırmalarla uygulamalarla yeni heceler üretmeye başladılar yer yüzünde Âdem baba ile Havva valide. Biz Havva Valideyi bırakalım Âdem baba ile çünkü O'nun iradesi ile isimler takılıyor. Yavaş yavaş bir taraftan da beşeri yönde lisan geliştirmeye başladılar. Tek harfli heceler, onlara isimler koydular, gördükleri Cennette

olmayan hayvanlara varlıklara kendi düşünceleri ile benzer misallerle isim vermeye başladılar.

İşte koyun dedi ayak dedi ayak kabı dedi, ayak kabı ayağın kabı demektir, eldiven eli muhafaza eden şeydir, hep bunlar yakıştırma ilgili azaya uygun isim tanıtma bakımından göz, gözlük kulak kulaklık bunlar hep insanların sisteme uygun şekilde verdiği isimlerdir. İşte Âdem (as) da yeryüzüne indiği zaman lisanının büyük çoğunluğu evvela Allah'ça idi. Yani Çennette Allah'ın bildirdiği isimlerdi yeryüzüne indiğinde daha değişik varlıklarla karşılaşınca onlara da kendisi isim üretmeye başladı. Bu sefer kendisi de yeni isimler üretmeye başladığı zaman ihtiyacına göre lügatı çoğalmaya başladı. Lügat kelimeleri çoğalmaya başladı,

İşte O'nun iki yönde lisanı oldu biri kendi ürettiği kelimeler beşerce, diğeri de Cennetten getirdiği Uluhiyet üzere olan kelimeler işte bu iki ana kelime gurubundan kendine lazım olan konuşma yeterliliğini ortaya koydu. O devrede de onlara yetiyordu. Ben bunun ismine Âdem'ce diyorum, başka da verecek bir ismimiz yok yani karma bir lisan Cennetten getirdiği Uluhiyet lisanı ve kendi düzenlemiş olduğu beşeriyet lisanı. Şimdi Uluhiyet lisanı üzere bakın burası çok mühim, Uluhiyet lisanı üzere Cennetten indirdiği kelimeler hakikatleri üzere devamlı olarak kullandı bunları.

Beşerce anlayış ifadeleri başka İlahi kelimelerin ifade ve manaları başkadır. Yani Cennetten indirdiği o kelimelerle Uluhiyet yaşantısını bir hayli sürdürdü Âdem (as) kendisindeki ilim ile lisanın ağırlığı ile lisanın genişliği ile ama bu meyanda beşeri daha küçük daha kısır anlamı daha düz daha basit kelimeler de lugatına girmeye başladı. Yani nefsani kanal da girmeye başladı, bir başka türlü izahla. Yavaş yavaş Âdem (as) ın çocukları arttıkça nesli arttıkça bunlar daha yeryüzüne yayıldıkça bu lisan da yetersiz olmaya başladı her yörede kişiler yavaş yavaş bu lisanlarını daha da arttırdılar. Kavimler oldukça genişledikçe de her kavim kendine has lisanını ortaya getirdi, burada yörelere göre yöreselleşti burada bakın şimdi çok iyi bilmemiz lazım gelen şey şudur, beşeri ilaveler arttıkça

İlahi lisan o kelimenin o lisanın içerisindeki İlahi Cennetten çıkma İlahi kaynaklı kelimeler azalmaya başladı. Beşeri kelamlar o lügatta Âdem (as) ın Cennetten getirdiği lisan az yer tutmaya başladı. Zaman içerisinde bu kelimeler özelliklerini de kayıp etti. Yani Âdem (as) ın kullandığı manada değil beşerce beşeriyetin anladığı manalara dönüştü. İşte böylece de Allah'ın hakikatinden insanlık oğlu ilk uzaklaşma sebebi oldu. Ondan sonra da iyice kopmuş oldular.

İşte bu bizim seyirimiz, Allah'tan uzaklaşmanın en büyük sebeplerinden birisi budur, lisandan uzaklaşmamız manalarından uzaklaşmamız, İşte Kur'an-ı Kerim "İkra" hadisesi ile bunu tekrar geriye döndürdü, yani Kur'an-ı Kerim'deki ifadeler ile hakikatine ulaştırdı, aslına dönüştürdü. Âdem (as) ın hayatını çok iyi incelemek lazımdır, defalarca defalarca defalarca mertebelerden değişik mertebelerden değişik şekilde anlamamız gerekmektedir. Çünkü sadece o bize hikaye olarak gelmiş değildir, yani sadece bir hikaye tarzında anlatım değildir, o kadar çok mertebeleri var ki, aşağı yukarı 25 den fazla 90 lık kaset var hep Âdem'den bahsediyor.

Tevil dedikleri evveline dönüştür, yani ilkine dönüştür, kaynağına dönüş kökenine dönüş ve bu tasavvuf tevhid ilminden de başka buraya dönüştürecek hiçbir varlık yoktur. Profösör kere profösör olsa nihayet sathi olarak bu dünyadaki nazarları bu dünyadan yukarı çıkmaz buradaki hadiseleri tahkik ederler, 1990 senesinde ne oldu 91 de ne oldu, 92 de ne oldu bütün teferruatıyla bunu bilir, ama Allah'a ne oldu bunu bilmez. Bana ne oldu da ben bilemem bunu da bilmez. O ilim başka ilim vahdet ilmi tevhid ilmi Allah ilmi başka ilim işte biz Allah ilmi ile şeriat ilmini birbirine karıştırıp şeriat ilmini Allah ilmi zannetmişiz, yani İlahi ilim olarak şeriat ilmini zannetmişiz.

İlahiyat fakültesi diyor, şeriat ilmini öğretiyor, o ilahiyat ilmi değil ki, İlahiyat ilmi demek Allah'ı anlatan ilim demektir. Ama orada muamelat ilmi anlatılıyor, Allah anlatılmıyor ki, nefs anlatılmıyor yani kendini tanıma bilme ilmi anlatılmıyor, kendini bilmeden de Allah'ı bilmek imkansızdır.

Vacib-ul vücut mutlak vücut demektir, vacip mutlak manasınadır, mutlakın vücudu, vacib-ul Vücut yani vacip olan bir vücut sonradan olma değil, mutlak olan kendine ait olan bir vücut demektir. Âdem mevcut da Âdem'in içindeki Vacib-ul Vücuttur. Âdem'i Âdem yapan vacib-ul Vücuddur. Vücut, mevcut Âdem, et kemiği yani zahiri itibariyle ama özü varlığı itibariyle vacib-ul vücut o vacib-ul vücut olmasa vücut olmaz zaten. Âdem'in vücudu olmaz. Yani Âdem'in içindeki özü "Venefahtü" sü Vacib-ul Vücut odur işte o olmasa Âdem olmaz, bakın Âdem ne ile yazılıyor, Elif, Dal, Mim harfleri ile yazılıyor, o harflerin içinde zaten bütün Esma-ı İlahiye gizlidir,

Elif; Ahadiyet mertebesi, sondaki Mim; Muhammediyet mertebesi, ortadaki "Dal" da delil, yani Ahadiyet mertebesinin Muhammediyet mertebesinin zuhuru olduğunun delilidir, "Âdem" Âdemin "D" si delil, her şey O'ndan bahsediyor zaten yeterki bizdeki gözlükler ona ayarlansın nasıl merceği ayarlıyorsun da puslu muslu gözüküyor, ama tam metreyi buldurduğun zaman tam net olarak görünüyor.

Nerede bir Kelime-i Tevhid görürsek "La ilahe illallah" otomatikman "Muhammedür rasulullah " diyoruz hiç yazılmasa bile. Neden çünkü onlar öyle bir birlik kelimesi ki Kelime-i tevhidi okuyan gören duyan dinleyen arkasından hemen kelime-i risaletini söylemiş oluyor. Mecnun'a bir gün demişler ki artık seni biz evlendirelim gitmişler Leylanın babasının gönlünü yapmışlar işte bu gerçekten senin kızını çok seviyor, mesut eder zararı olmaz falan çöllere düştü aklını kayıp etti bu kızı verelim de aklı başına gelsin kendini bulsun diye babası da peki demiş kabul etmiş, hemen geliyorlar Mecnun'a komşuları müjde müjde hadi bakalım gel artık işte seni biz evlendireceğiz leyla'nın babası razı oldu Leyla'yı sana verecek diyorlar, hangi Leyla'yı diyor ben bilmiyorum leyla kimdir diyor.

İşte sen yandın yakıldın çöllere düştün bunun için ben artık onu bilmiyorum ben Leyla diye diye Mevlamı buldum Leyla'yı ne yapayım diyor. Ama daha evvel demişler ki Ya Mecnun sen

neden bu kadar bunun peşindesin bu kara kuru bir şey herkese göre güzellik anlayışı başka tabi, o da demiş ki siz O'na birde benim gözümle bakın demiş. Buda tabi başlarda olan bir hikaye sonunda ne Leyla kalmış hiçbir şey kalmamış. Çünkü baştan Leyla'dan O'na bakan zaten Hakk idi, o surete takıldı suret bakıyor zannetti, halbuki Hakk ona baktı Leyla'nın gözünden bakan Hakk idi. Sonradan bunu anlayınca Leyla perdesi kalktı Mevla yerine geldi zaten oradan bakan Mevla idi.

Bazı şeyler var ki yani bazı mevzular fazla açmaya gelmiyor genel olarak, ama bazen de açmak gerekiyor, veya zaman zeminin oluşumuna göre bir seyir takip ediliyor, belki alacaklıların alacağı var, yani idrak sahiplerin idrak edeceği meseleler var, orada açılması gerekiyor, elimizde olmadan açılıyor, bazı mevzular açılıyor, ama bazı yerde de açılmaması gizli tutulması perdelenmesi gerekiyor, bazı şeyler fazla açılmıyor. Hani mektuplarda okuduğumuz gibi Nüsret Babam "yazı yazdım bazıları çok açtın bazıları çok açıyorsun dediler bazıları da açmıyorsun dediler" diyor.

Demek ki zaman ve zeminin oluşumuna göre dinleyenlerin haline göre de sohbetler yöneltiliyor, gerektiği yerde gerektiği kadar açılıyor, veya kapatılıyor gizli tutuluyor. İşte bu Ebu Hüreyre (ra) Hz lerine efendimizin verdiği iki torba ilim verdi bana bu torbanın bir tanesini herkese açmamı tenbihledi birini de açmamamı tenbih eyledi, eğer diyor o bana açmamamı tenbihlediği torbadan size bilgiler verseydim açsaydım benim boğazımı kıtır kıtır keserdiniz diyor. Neden çünkü islamın zahirine ters gibi düşen terimler kelimeler var gibi gözükür içinde seyir halinde bunlar birbirlerini tamamlarlar ama madde şartlanması ile işe bakan kimselerde yani o düşünce sahibi olan akıllarda tersmiş gibi gözükür.

İslamın içindeki gurupların oluşması zıtların oluşması hep bu yüzdendir zaten yani belirli bir seyir-i suluk içerisinde yapılmadığından genelde ilkokul eğitiminde kalındığından Lise Üniversite eğitimindeki bilgiler inkar edilmekte yanlış diye inkar edilmekte hatta bunun savaşı verilmektedir, ne yazık ki bu

kadar cahilce bir savaş yani cahil kelimesi yerine yersiz kelimesini kullanalım, olmaması lazım gelen bir savaş her bir ehl-i sünnet vel cemaat içerisine dahil olmuş gurup kendi mertebesinden islamiyete baktığı için çünkü İslamiyet yüzeysel tablo gibi düz bir mertebe değil şakuli uruc eden yükselen mertebeler manzumesidir, her yükseldiği yerde de manzaranın değiştiği gibi hadisenin başka türlü analiz edilmesi neticesinde guruplar ortaya çıkmaktadır.

İşte bu guruplar ayetleri ve hadisleri kendi yükselebildikleri yerden değerlendirmekteler, böyle olduğu gibi işte Kur'an-ı Kerim de bütün ayet ve sureleri böyle değerlendiriliyor. Onun için bakıyorsunuz bir sure hakkında bir değişik fikir var başka yerde daha bir değişik fikir var, bunlar ehl-i sünnet vel cemaatın içinde olanlar, ayrıca tefsirleri incelerken görüyoruz ki "Mutezile alimleri bu ayet hakkında şöyle demişlerdir" bu kanaattedir diye de izahlar yapılmaktadır. Yani ehl-i Sünnet dışındaki cemaatlerin bile fikirleri değişik yönde olmaktadır. Tabi herkesin itikadı kendine ait onun için kimsenin itikadına karışmak haddimize değildir.

Çünkü o da belirli bir yönden belirli bir bakış açısından belirli bir safiyetle belirli bir muhabbetle işe bakmaktadır, art niyetleri olmayan kimseler için tabi söylüyoruz. Şimdi şu bina ortada duruyorken binaya arka taraftan bakan arka tarafın manzarasını görecektir, bina budur diyecektir, sağından bakan tabi sağ çevresini solundan bakan solunu önden bakan ön tarafını herkes gördüğü cepheden ayrı, ayrı izah edeceklerdir. İşte bu tarafta balkonu vardı, işte yan tarafında küçük camları vardı öteki tarafta bina vardı, arka tarafta bahçesi vardı gibi ne varsa onu söyleyecek dolayısı ile bir binayı dört değişik şekilde izah eden çıkacaktır.

Bunlara baktığınız zaman bu bina nasıl bina o zaman hepsi yanlış diyecek veya aklı başında birisi var da binanın çevresini dolaşmış hepsini görmüşse sende haklısın ama sen sağ tarafını görmüşsün, orada haklısın haksız olduğun taraf tamamı budur demendendir, soldaki de aynı şekilde benim gördüğüm bina budur bundan başka tarifi yoktur derse orada

hata etmiş olur, ama onun gördüğü de aynı binadır, önden bakan öyle arkadan bakan öyle herkes haklı Nasrettin Hoca'nın dediği gibi hani meşhur "Haklısın" sözü var ya Hoca efendiye birisi geliyor derdini anlatıyor yahu hoca efendi şöyle oldu böyle gitti falan ha haklısın evladım, tam onun zıddı olan davalısı haberi olmadan arkadan geliyor hoca efendi şöyle oldu da böyle oldu da bana şöyle ettiler böyle ettiler falan bakıyor sen de haklısın diyor. Bilinen hikaye ama bazı hikayeleri basitten geçiyoruz ama yerli yerincedir o hikayeler, hanımı da evde bu ikisini de dinliyormuş o kişi gittikten sonra ona da haklısın dedin buna da haklısın dedin bunların hangisi haklı diyor, hanım sen de haklısın diyor.

Bir gün (sav) Efendimiz saadethanesinde veya bir yerde duruyorken Ebu Cehil oradan geçiyormuş görmüş O'nu kızıyor ya Efendimize hazır fırsat eline geçmişken Ey Muhammed sen nasıl kötü insansın nasıl yaptın bu işleri babayı oğula düşman ettin oğulu babaya düşman ettin o dönemde savaşta baba oğul karşı karşıya geldiler, işte biz rahat huzur içinde yaşıyorduk sen kavimin içine nifak soktun büyücü müsün ne kötüsün deyince efendimiz doğru söylüyorsun demiş. Daha sonra Hz Ebubekir (ra) geliyor, aynı sahne onda oynanıyor, ya Rasulullah anam babam sana feda olsun ne büyük lütufta bulundu da Cenab-ı Hakk seni bize gönderdi sen bize neler getirdin ne güzellikler getirdin biz kız çocuklarını diri diri gömerdik işte şöyle putperestik böyle hallerimiz vardı yanlış hallerimiz vardı sen bunların hepsini düzelttin ne güzel insansın ne mübarek şeysin deyince Efendimiz doğru söylüyorsun demiş.

Her iki olaya şahid olan diğer sahabe-i Kiram Hz Ebubekir gittikten sonra "Ya Rasulullah bu nasıl iş ebu Cehil'i de tasdik ettin, Ebu Bekir'i de tasdik ettin bu nasıl oldu, Efendimiz de diyor ki ben bir aynayım Ebu Cehil geldi bana baktı bende kendini gördü diyor, ben ona doğrusun dedim, yani o vasıflar senin vasıfların söylediklerin doğrudur, dedim ama Hz Ebu Bekir geldi o da kendi güzelliklerini bende seyir etti ben ona da doğru söylüyorsun dedim.

Yani netice itibariyle iyi niyeti ile herkes Kur'an-ı Kerim'den güzel bir algı almakta güzel bir yorum yapmakta gönlünü ferah tutmakta ama şeriat mertebesinden izahı var, Tarikat mertebesinden izahı var, Hakikat mertebesinden izahı var, Marifet mertebesinden izahları var, tabi ki bu izahlar birbirleri yanında değişik ifade edilmektedir. Bu uygulama yani bu anlayış buraya gelen kişiye has bir anlayıştır başkalarını bağlamaz bu cümle çok mühim bir cümledir. Belki okuyan basitçe geçer ama yani diyelim ki 8. Mertebeye 10. Mertebeye bir kişi çıkmış, 10. Mertebedeki rüzgar, fırtına yaşam oradaki hadise onu ilgilendiriyor sadece 1. Mertebedeki o fırtınayı o güneşi o yağmuru yemediği için onun haberi yok ve oradaki hukuk burada tatbik edilemez.

Fırtına estiği yerde kendini koruyacak ne yapacaksa aşağıda fırtına yok ki o korumayı neye yapsın veya neden sakınsın bunun gibi. İşte وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ 96/19 "Secde et yaklaş" bakın Allah'a yaklaşmanın en büyük sebeplerinden bir tanesi secde, secde-i Rahman, secde-i İlahi namaz secdeleri de namazın ulviliği ve yüceliği de bu yüzdendir, secde demek kişinin en tevazu hali hani o papazla Mevlana'nın tevazu ettiği gibi, neticede secdeye varıyor orada. Daha aşağıda bir yer yok ki insan daha çok eğilsin, yani toprağın daha aşağısında bir yer yok daha aşağı olması için önündeki toprağı kazması lazım ki daha derine secde etsin ama neticede o da topraktır. وَاسْجُدْ aynı zamanda nasıl bir kelime, emirdir, وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ bakın tavsiye de değil emir yani açık emirdir, secde et yaklaş ancak yani şunları şunları yap secde et yaklaş demektedir. İşte secde mahfiyet manasına bir fiziki yapılan secde vardır, bir de fiziki olmayan şuurda yapılan secde vardır, idrakte yapılan secde vardır, o da şu demek, herhangi bir şeyin hakikatini kişi o mevzu hakkında o varlık hakkında yahut

idrak ettiğindeki kendi acziyetini onun karşısında idrak ettiğinde herhangi bir ilmi yönde herhangi bir şekilde acziyetini idrak ettiğinde ister oturur vaziyette olsun o secde halindedir. Yani tevazu halindedir yani onu kabullenme halindedir, işte Cenab-ı Hakk'ın İslam ümmetine Hz Rasulullah'ın mü'min kullarına Hz Rasulullah'ın islam ümmetine en büyük lütuflarından birisi de bu secdeyi vermesidir, yani namaz ibadetini vermesidir, namazın en uç noktası da bir bakıma secdedir. Tabi daha mertebe makam olarak üstünü Tahiyyattır ama ondan evvelki secdedir. Secde olmazsa tahiyyat olmaz, işte o secde anında yaklaşanın sonu gelmiş oluyor, tam mutlak bir teslimiyette rabbına eğilirken bakın kendi varlığı ile eğiliyor, varlığı orada sona eriyor, kalkarken Hakk'ın varlığı ile kalkıyor.

Yani secde ederken orada bir kimlik var kimliğin son kalıntıları kırıntıları var, secdede o kırıntılar da bitiyor, orada Hakk artık kıyama kalkıyor, Hakk ile birlikte kıyam etmesi ve tahıyyata o halle oturuyor, tekliği ile oturuyor, işte o zaman hitap geliyor, ama o secde olmazsa o hitap yok secde hem de iki defadır her rekatta neden işte o secdenin kemalatı olgunlaşması için bir insan bir şeyi bir seferde yapamadı mı ikincide daha güzel yapar. Bir seferde tam idrak edemese de ikincide idrak eder. Onun için yoksa nasıl rükuya bir defa eğiliyoruz bir defa da secde yaptırırlardı geriye döndürürlerdi.

İşte Cenab-ı Hakk daha Kur'an-ı Kerim'in başında Âdem (as) ın hakikatini anlatırken veya O'nun kıssasını bizlere izah ederken en mühim orada görülen hadise secde hadisesidir. Âdem (as) ı yücelten iblisi de düşüren mertebesinden eden hadise Cennetten de çıkmasına ve bir daha Cennete girmemesine sebep olan hadise secde hadisesidir. İblis kendinde var olanı açığa çıkardı Âdem (as) bu bakımdan ona bir lütuftur, eğer kendisi bunu anlayabilirse şimdi şeytan yani cin ateş kaynaklı olduğundan bakın şimdi burada bir başka hadise daha var ama bu belki bazı zaman konuşulmuştur, bunu anlattığımız zaman yalnız şeytana hak vermeyelim, o kapı açılmış olmasın tabii bir süreç olarak olsun.

Şimdi elimize bir çubuk alalım yanıcı bir tahta çubuk olsun yahut bir mum olsun çıra olsun yakalım bu yanan çırayı yan tutalım ateş yana doğru gitmez, aşağıya tutalım aşağı doğru da gitmez yine alevin yönü yukarı doğrudur. Elimizdeki yanan çubuğu nereye tutarsak tutalım alevin yönü dumanı hep yukarı doğrudur. Yani ateş secde etmez, fiilen varlığı itibariyle oluşumu itibariyle tabiatı itibariyle secde etmez. Etmez de kenara çekip edemez, çünkü tabiatında secde yok hep yukarı doğru gider. İşte İblis secde etmedi değil edemedi bir bakıma, ama toprak secde eder, su da hava da secde eder, yeri geldiğinde işte insanda bütün bunların hepsi olduğundan ondaki ateş zaman zaman üç unsurun üstüne çıktığında o da secde etmez.

Yani ateş ağırlıklı hayatı kendisinde sürdürdüğünde toprak hava su batıl kalır ateşi hızlandığı için görüntüde ateş olur ve secde etmez inkarcı olur. Ama bunlar mutedil olduğu zaman üç unsurun ağırlığı ile ateş hararet yapamaz soğutulur, su ile hava ile toprak ile o zaman ateş yönü ile birlikte secde etmek zorunda kalır. Bu da insanın secde etmesi cine rahmet olur, yani kendi bünyesinde ateşi secde ettirmiş olur. Onun için o bizdeki cinlik haline Rahmet olmuş olur. Hakk'ın önünde secde ettirir, bakın insanın bir derunda olan özel vasıflarından biri de budur kendi varlığında bütün alemi secdeye getirmesidir.

Meyveler ağaçlar yediğimiz içtiğimiz her şey bizim bünyemizle birlikte Hakk'a secde etmekteler, bakın az önce içtiğimiz çaylar yediğimiz börekler pohaçalar biraz sonra ikindi namazını kılarsak bizimle birlikte secde ediyor, Hakk'ın huzuruna çıkıyor, hem lisanen hem de fiilen "Sübhane rabbiyel azim" dediğimiz zaman "Semi Allahülimen hamide" dediğimizde " El hamd" dediğimizde hep onlar bizim ağızımızdan Hakk'a Miraç ediyor ve bizle beraber secde ediyorlar, İşte insan "Rahmetellil alemiyn" bu yönden aldığımız hava bizle birlikte secde-i Rahmana şuurla eğildiğinden hava bizde secde ediyor, toprak bizde secde ediyor, ateş su bizde secde ediyor.

İşte burada en mühim olan zıt unsur, ateş bizim varlığımızda o da secdeye varıyor. Ateş içimizde mevcuttur. Biz secde ettiğimiz zaman o da bizimle eğilmiş oluyor, işte bu ona rahmet oluyor. O bize düşman olduğu halde biz ona rahmet oluyoruz ki zaten insanın hasleti odur sana kötülük yapana sen iyilik ile muamele et, iyiliğe iyilikle muamele herkesin işidir, kötülüğe kötülükle muamele herkesin işi ama kötülüğe iyilik ile muamele er kişinin işidir.

Şimdi bunu yine Âdem (as) bahsinde olduğu gibi bizim bütün güçlerimiz fiili olarak bireysel olarak secde ettiğimiz zaman Hakk'a secde etmiş oluyoruz. Ama kişinin kendi bünyesinde kendi güçleri kendine tabi olduğu zaman bizdeki zatımıza secde etmiş olmaktalar yani bize tabi olmaktalardır. Ne zaman ki biz irade-i hakiki ile yani Allah'ın iradesi ile kendimizde bulunan bütün güçlerimizi hakim olduk onlar bize tabi oldular belirli bir eğitim belirli bir irade belirli bir şuur edindikten sonra ki işte seyir-i suluktaki gaye budur, belirli bilinç içerisinde belirli iradi gücü kişi toplaması neticesinde kendine ait bütün hayali vehmi düşünceleri hareketleri kontrol altına alıp kendisine secde etmelerini sağlamaktır.

Yani tabi olmalarını sağlamaktır. İşte biz o zaman ancak Âdem hükmüne ulaşmış oluyoruz, yani kimliğimizin gerçek ismine gerçek vasfına ulaşmış oluyoruz aksi halde aklımıza geldi git şuraya aklımıza geldi et buraya o zaman da bütün Esma-ı İlahiye kendi istediği yönde bedeni kullanıyor, o zaman bize tabi değil asi olmuş oluyor. Biz Hakkani görevimizi yerine getiremiyoruz bu bedeni nefsimiz kullanmakta o zaman haşa biz ona secde etmiş oluyoruz yani biz şeytanımıza secde etmiş oluyoruz. İşte kim hayalinde var ettiği şeylerin peşinde koşarsa hayali olaylar üretirse onun peşinde koşmuş oluyor ve ürettiği şeyler de onun rabbı olmuş oluyor.

Kim neyin peşinde koşuyorsa onun rabbı odur zaten gökteki rab var veya yok onun için mesele olmuyor. Gökteki rabbın veya bütün alemdeki rabbın peşinde koştuğumuz koşmamız için onun istikametinde onun programı içinde

hareket etmemiz lazımdır, onun dışına çıktığımız zaman biz onun peşinde değil nefsimizin peşindeyiz, hayel peşindeyiz.

Kabe-i Muazzama'ya gidildiği zaman orada görünen hadise nedir, Kabe-i Muazzamanın çevresinde evvela en yakının da bir çevre var, bir halka şeklinde namaz esnasında "Allahuekber" dediği zaman tavaf da duruyor herkes olduğu yerde çöküyor Kabe'nin etrafında birinci sıra oluşuyor, sonra ikinci üçüncü diye yayılıp gidiyor, ama bunların bir, iki, üç, …. Milyon sıra olsa hüküm aynı hükümdür, şimdi şu Kabe-i Muazzama burada duruyor, çevresinde de bir sıra insan var, şunu bir anda yukarıya kaldırıp mümkün olsa görünen hadise ne oluyor, herkes birbirine secde ediyor.

وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ İşte kabe'ye gider de secde etmeden gelirse hacı olmaz, bu kadar açıktır. Peki bu secde nasıl oluyor şimdi, o yapılan secde fiili olarak insanın insana secde etmesi açıktır orada daraltalım Kabe-i Muazzama'nın boşluğuna da içeriden bir sıra daha bir sıra daha yapalım neticede en ortada dört kişi kalacaktır, dört mertebenin temsilcisi dört kişi en ortada da Ahadiyet Nur sutunu olacak onun çevresinde olacaktır, veya ayakta duran bir insan olacaktır Ahadiyet temsilcisi ama o ayakta duracak işte o dört kişi birbirlerine karşılıklı olarak dört kişiden sonra 12 kişi var onun çevresinde biraz daha genişlediği için 12 kişi olmaktadır, ondan sonrakiler de artık sayısı sonsuzdur.

Bir taraftaki secde eden iki karşılıklı bakın burada bir denge kurulmakta peki o zaman nasıl oluyor buradaki yani bir taraftaki evvela diyelim birini ayakta bırakalım onun önünde secde ettiğini düşünelim daha iyi anlamak için bu secde eden kişi kendindeki abdiyetiyle yani kulluk mertebesiyle karşısında bulunan Uluhiyet mertebesine secde etmektedir. Kimliğine kişiliğine değil bakın işte fark buradadır, eğer bunun bedenine taşına toprağına secde edersek bu mutlak putperestlik olur böyle bir şey düşünülmesi mümkün değildir. Ama bu varlıkta Zat'ın Zat'i tecellisi olduğundan ve o kişi de secde eden kişi de

bunu mutlak surette böyle olduğuna kani olduğunda kişiye yaptığı secde aynı zamanda Hakk'a yapılmış olur işte وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ buraya secde et de yaklaş manasınadır. Yani insana secde et en yakın secdegah insandır, Hakk'ın zuhurunu en kemalli şekilde ortaya getiren yer secde edilme yeri olmaz da ne olur. İşte Kabe'nin taşına toprağına mescidin caminin mihrabındaki taşa secde edeceğine insana İnsan-ı Kamil'e secde etmektir, tabi Kabe-i Muazzama'yı küçük görme haliyle demiyorum, o bir simgedir, neden o taşın önünde eğiliniyor, da aynı dağdan alınan aynı madenden alınan taştan bir Kabe-i Muazzama yapılıyor, bir yerde de çeşme yapılıyor, aynı taş neden çeşmenin önünde secde edilmiyor da Kabe'deki taşın önünde secde ediliyor, ikisi de granit kayasıdır ama buradakinin manası başkadır.

Zat'i tecellinin zuhur mahali diye oraya secde ediliyor secde edilen taşa değildir. Hıristiyanlar deseler ki siz bize putperest diyorsunuz ama en büyük putperest sizsiniz taşa tapıyorsunuz nasıl cevap veririz dışarıdan bakıldığı zaman haklıdır, Buradaki kişi abdiyet mertebesiyle buradaki Uluhiyet yani karşıdaki Uluhiyet mertebesi önünde tazim ediyor, aslında secde etmesi O'na hürmet göstermesi tazim etmesi demektir, ama sonra bu secdeden kalktıktan sonra bu sefer bu secdeye yatıyor neden bu tarafta da aynı şey var kendisindeki abdiyet mertebesi ile karşı taraftaki Uluhiyet mertebesine secde ediyor. Dolayısıyla da adaletsizlik diye de bir şey söz konusu değildir. Her şey yerli yerinde tam adalet ile oluyor.

Yani bu daire şeklinde insanların birbirine secde etmeleri bir birlerine putperestlik yönüyle eğilmek yahut onların bir birini küçük görmek şekliyle değildir, hepsinde adalet aynı şekilde ben karşımda kim varsa ona secde ediyorum ama o da bana secde ediyor, böylece adalet kurulmuş oluyor, benim abdiyetimle karşımdakinin Uluhiyetine karşımdaki de aynı şekilde kendi abdiyeti ile bende olan Uluhiyete secde ediyor,

onun için bunun put perestlikle alakası yok ama bunu böyle bilmek gerekiyor. Yoksa bunlar bilinmeden herhangi bir şekilde secde yapılırsa putperestlikten başka bir şey olmaz. Çünkü O'nun cesedine secde edilmiş olur, o da tam putperestlik islamın tam karşısında olduğu hadise olur.

Ama diyeceğiz ki Kabe-i Muazzama'da namaz kılınan hallerdeki oradaki hacılar bunu biliyorlar mı bilen var veya yok ama özdeki olan hadise budur. Biri birinin Uluhiyetine diğeri de ondaki Uluhiyete secde ediyor ki karşılıklı böylece de sistem en güzel şekliyle ortaya çıkmış oluyor ve tevhid sistemi, herkes bir birine bağlı herkese adalet üzere hareket ediyor o camia içerisinde çerçeve içerisinde secde edilen belki dünyanın en fakir insanı, karşıdaki de en alim insan dışarıdaki lakaplar dışarıdaki mertebeler bunu ilgilendirmiyor, özdeki hadise orada geçerlidir.

Yusuf Suresinde de Yusuf (as) çocukluğunda 6-7 yaşlarında إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ 12/4 ben 11 tane yıldızı ay ve güneşi bana secde ettiklerini gördüm işte Yakub (as) da rüyanı kardeşlerine söyleme sana umulur ki bunu yorumlarlarken zarar verirler diye ona farkında olmadan sohbet arasında bunu söylemiş ki kardeşleri ona düşman olmaya başlamışlar, netice olarak yirmi küsur sene sonra Mısıra Sultan olup orada belirli mevkilere geldikten sonra Yusuf (as) anne babasını ve kardeşlerini Mısır'a aldırıyor, orada kendisi yüksek bir yere tahtına oturmuş 11 kardeşi geliyor ve secde ediyorlar Yusuf (as) a anne ve babasıyla birlikte,

Peki kardeşlerinin secde ettiklerini anladık da anne babası oğluna nasıl secde ediyor, bunu düşünmek gerekiyor, izahını da gerektiriyor, gerçi Yusuf (as) onları hemen kaldırıyor, secdeden bu gün içinizde kınanma yoktur yani

yaptıklarınızdan size hiçbir sorgulama yoktur قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ اَنْفُسُكُمْ 12/83 size bunu nefsiniz yaptırdı diyor. Zatını tenzih ediyor, kardeşlerinin kendisinde bulunan İlahi Zatını bu işten tenzih ediyor aynı kelimenin içinde tabi tenzih sözü geçmiyor ama nefsiniz yaptırdı deyince hakikatini ayırmış oluyor.

04- ÇEŞİTLİ KONULAR

Hani bir hadis-i şerifte nasıl buyurmuştu "*Hasenatül ebrar seyyietül mukarrebiyn*" Yani ebrar mertebesinde yaşayan kimselerin yapmış oldukları haseneler güzellikler güzel işler mukarrebin indinde seyyie olur yani günah olur. Hadi bakalım çöz, işte İslamın içerisinde mertebelerin olması böyle özellikleri ortaya çıkarmaktadır, kişi bir mertebede bulunduğunda yaptığı iş orada sevap olurken bir başka mertebeye geçtiğinde aynı fiili işlediğinde ona suç isnad ediyor. Yani suç unsuru olmaktadır, ama bu genele değil o kişilere has olan bir hukuk olmaktadır. Eğer bu genele yaygın olmuş olsa islamın karma karışık bir manzumesi olur kargaşa bir fikir manzumesi olması gerekir.

Ama islam kargaşayı değil selameti getirdi sistemi getirdi, yalnız bu sistemin mertebeleri olduğu için İslam alemindeki bu kargaşa ve karışıklık ortaya gelmektedir, bir mertebede olan kendi bulunduğu mertebesi itibariyle yaptığı işler isabetli iken bir sonraki daha sonraki mertebelerde aynı işi yaptığı zaman isabetsiz olmakta yersiz olmakta yani geri kalmakta. Kısa bir misal verelim; Eğitim sistemi ilkokul, ortaokul, lise, Ünivarsite islamda da aynen bu eğitimler vardır, Ef'al mertebesi eğitimi, Esma Mertebesi eğitimi, Sıfat Mertebesi Eğitimi, Zat Mertebesi eğitimleri var bunlar ayrı mertebeler olduğundan hukukları da

birbirinden ayrıdır, ayrı derken kopuk bir ayrılık değil mertebe farklılıkları ile ayrıdır.

Nasıl askere erden maraşala kadar olan kimseye asker kimse ile bakılıyor, er de asker paşa da asker maraşal da asker sistem olarak ama er onbaşı çavuş, astsubay, subay, teğmen, yüzbaşı, binbaşı, yarbay albay diye nasıl kıdem mertebeleri varsa işte islamın içerisinde de böyle mertebeler vardır. Paşanın yaptığı iş başka binbaşının albayın yarbayın yaptığı iş başka mertebesi itibariyle başka sorumlulukları itibariyle de başka astsubayın yaptığı iş başka erin yaptığı iş başkadır. Şimdi er silahı eline aldı eğitimini yapıyor, orada onun görevi farzı odur, eğitimini yapmak silah donanımını idrak etmek şimdi paşayı alalım askerdir diye yan yana ikisine de eğitim yaptıralım işte bakın biri yaparken görev oluyor, diğeri yaparsa suç unsuru oluyor.

Çünkü onun artık eğitim yapma değil amir olma görevi vardır. Emir alma değil emir verme görevi vardır. Orada eğitim ile vaktini geçirmesi suç teşkil ediyor, çünkü ordunun başında olması gerekirken en sonunda oluyor. İşte yaklaşık bir misal *"Hasenatul ebrar, seyyietül mukarrebiyn*" aynı fiili yukarıdaki görevli yaptığı zaman kendine vakit kaybettirdiğinden ona suç unsuru oluyor, ancak o yoldan da geçtiği için paşa o eğitim yolundan geçtiği için onu baştan yapmış vaziyettedir. Sonradan yapmaması ona suç teşkil etmiyor. Şimdi askerin yani erin onu yapması farz, ama paşadan bu farziyet düşüyor, neden çünkü vakti ile yaptı, o hükmü yaşadı geçti artık o hüküm tekrar geriye dönerde hep aynı işi yaparsa o zaman suçlu oluyor o paşa.

Neden, kendi görevini ihmal ediyor. İşte bu günümüzdeki şeriat ve tarikat guruplarının haline benziyor. Dön dön sıkı asker olacağım diye eğitim yap biraz da eğitimini idari kadroda al savaşa katıl hep eğitim nereye kadar, düşmanının hallerini tanı, kendini geliştir, eğitim ile bilgi ile Kur'an'ın hakikatleri ile işte Ef'al mertebesindeki yaşantı Esma mertebesine geçildiğinde orada sükut etmektedir, neden çünkü o yaşandı artık devresini doldurdu, görevini yerine getirdi, başımız

ağrıyor bize bir baş ağrısı ağrı kesici verdiler bunu bir hafta kullanacaksın dediler bir hafta kullandık başımızın ağrısı geçti, ben buna alıştım artık hadi bu gün de atayım diye devemlı olarak baş ağrı ilacını kullanırsa kime ne yapar o ilaç.

Faydadan çok daha zarar verir, hem boşuna masraf olur, hem bedende fazladan gereksiz tortular meydana getirir, sonradan telafisi mümkün olmayan hastalıklar meydana getirir, işte başı ağrıyorken kişinin ilacı kullanması sevap ama baş ağrısı geçtikten sonra kullanması günahtır hem de israftır. İsraf da günahtır, “Hasenatul ebrar seyyietül mukarrebiyn” yani iyileşmiş olanın yani daha yukarıya çıkmış olanın aşağıdaki ilacı kullanması yasak ona günah suç teşkil etmiş oluyor, ama bulunduğu yerde onu kullanması sevap oluyor, sevaptan kasıt doğru iş.

Şimdi anne evde oğlunun terbiyesini yapıyor, yemeğini yedirip giydiriyor, okula yolluyor, babası ile birlikte hareket ediyorlar güzel annenin yanında çocuk daha çok duygusal ona bağlı anne biraz bazı şeylerini hoş görüyor, ufak tefek kaytarmaları var idare ediyor işte babasına karşı geldi mi geldi, ne zaman geldi işte bir saat evvel geldi halbuki beş dakika evvel gelmiştir, babanın o hassasiyetini bildiği için korumaya gidiyor, ama işte daha sonraları karneler geliyor baba bakıyor ki biraz eksiklik var, bu işte diyor ki bak bu karneyi düzelteceksin sana bu gün altı saat oda hapsi verdim, git odana diyor.

Çocuğu odaya kapatıyor, baba işine gidiyor, çocuk içeriden sesleniyor, anne canım sıkıldı anne ne olur çıkar beni anne çocuğa rahmet olsun diye iki saatte çıkarıyor, al işte “*Hasenetul ebrar seyyiatul mukarrebun*” yani anne iyi yapayım diye o çocuğu oradan çıkarmakla babasının programını bozmuş oluyor ve günaha girmiş oluyor, yani yerinde yapılırken bir şey yerli yerince yapılıyorken tamam oluyor ama o program olgunlaşmadan çıkarırsa yanlış oluyor.

Bir başka misal verelim bir fakir var elini açmış bir yerde duruyor, yanından on kişi geçiyor, on kişinin de davranışı

başka türlüdür, ama on kişinin dışında iki kişi daha geçiyor ki biri verdiği zaman sevap kazanıyor, öteki vermediği zaman sevap kazanıyor. Bu nasıl oluyor, şimdi biri rahmetinden merhametinden şeriat mertebesinden düşünüyor ki bu bir aciz insandır buna yardım etmek gerekir, üç beş kuruş neyse imkanına göre veriyor, yaptığı iş doğrudur, tastamam yerli yerindedir. Arkadan gelen ikinci kişi onu uzaktan görüyor, hiç yan bile bakmadan ama varlığını fark ediyor, doğrudan gidiyor, onun yaptığı da ona göre sevaptır. Biri verdi sevap kazandı biri vermedi sevap kazandı.

Bu neden olabilir, işte ikinci geçen ariftir irfan ehli olduğundan eğer orada ona para vermiş olsa Allah'ın işine müdahele etmiş olacak nasıl ki annenin babanın işine müdahele ettiği gibi hakkı olmadığı halde Arif kişi düşünüyor rabbım birçok sebeplerden dolayı bunu böyle bırakmıştır diye düşünüyor, arif ya onu imtihan etmek içindir diyor, veya bir cezası vardır onu çekmek içindir diyor ve de ben Allah'tan daha mı zenginim ki O'nun fakir bıraktığını ben mi zengin edeyim diyor o selahiyeti kendinde göremiyor, irfaniyeti yönünden bakın burada iş bambaşkadır, işte onun orada ona parayı vermesi kendisine suç teşkil ediyor, neden, Allah'ın işine müdahele ettiği için.

Ebrar verdiğinde dosdoğru iş yapmıştır ama diğeri verdiğinde bu hakikati gizlemiş olur, yani Hakk'ın işine müdahele etmiş olur ki o da suçların en büyüğüdür. Ancak İrfan ehli hiçbir kayda tabi olmaz, yani orada onu verdi de hiç ömür boyu bu şekildeki hallere hiç kimseye fakire vermeyecek demek değildir. o konu ayrıdır, oradan geçiyorken gönlünden ver emrini alır Hakk verdirir orada verir, gönlünden verme emrini alır vermez ayrıdır. Yani mutlak vermeyecek diye bir ölçü değildir. Ama bilinmesi lazım gelen bir ölçüdür, işte "Hasenatul ebrar, seyyietül mukerrebun" hadisindeki gerçek budur.

Ben onu birçok yerde sordum hatta Şam'da da sordum ne demişti oradaki Hamdi Arabi *"Hasenatul ebrar, seyyietül mukarrebin" nedir dedim*, "o işte benim" dedi evvela kendi bir

hikayesini anlattı ama çok güzel bir hikaye idi, diyor ki yirmi küsur sene Emeviye Camiine her sabah namazına gittim geldim namazımı orada kıldım diyor, 28 sene gibi belki daha fazla ondan evvelki gençliğinde dışarılarda geziyormuş, otobüsçüymüş Hacca yolcu taşımış, bir sürü ticaretler yapmış, ama işini bıraktıktan sonra mukim olduktan sonra Nekşibendiye mensubu arkadaşları var, kendisi Ebrar mertebesindendi, zaten ben oyum dedi, o zamanlarda 93 yaşında idi, 10 yaşında iken Osmanlı Şam'ı terk etmiş, kendisi Türk Konyalı.

Babası subaymış görevli Osmanlı Subayı olarak görevli oraya gelmiş, işte orada dünyaya gelmiş, "Ben Şam'dan ayrılmam" diyor, hanımı ölünce eş aramaya başlamış gittim Konya'da uygun bir hanım buldum diyor, Şam'da yaşayacaklarını söyleyince hanım ben Şam'a gitmem buraya gelirsen evleniriz dedi diyor. Ben de Şam'dan ayrılmam dedim çünkü "*Evveli Şam ahirı Şam*" yani İslamiyet Şam'da gelişmeye başladı yani o yörelerde sonu da oraya toplanacak diye ne kadar zor durumda olursa olsun dünyanın her tarafında İslamiyet yavaş yavaş gerileyecek Şam'da merkez olacak toplanacak.

İşte İsa (as) da oraya inecek Şam aslında niye Şam, bakın hep kelimelerde harflerde var "Şın" ve "Mim" yani İslamiyet en sonun da Hakikat-ı Muhammediyeyi müşahede mertebesine çekilecek. Yani suret ve zahirler gidecek şehadet ve Muhammed mertebesi Hakikat-ı Muhammediyeyi müşahede edenlerde ve İsa (as) onlara inecek başkaları da zaten inse de anlamaz.

Diyordu ki bir gece hasta idim abdestsiz yattım yatsı namazını kılamadan yattım işte gece kalkarım da kılarım niyetiyle yattım diyor abdestsiz yattım bir gece her gece yatsı namazını da cemaatle kılıyor, sabah namazını da cemaatle kılıyor, o gece hastalığından dolayı gidememiş rüyada bir bakıyorum kendimi Rusya'da görüyorum, diyor. Bir çöp arabası geldi çöpçüler kürek ile çöpleri topluyorlar ben de ölmüşüm cesed olarak atmışlar çöplerin içerisine diyor, beni

kürekle arabaya atmaya başladılar diyor, durun ne yapıyorsunuz dedimse diyor sen abdestsiz yattın yatsıyı kılmadın dediler beni çöpe attılar diyor.

İşte ebrardan diye kendi halini anlatmaya çalışıyor, o onun cevabı değildi ama hoş bir insandı, birçok yerde sordum ben bu hadisi genelde aldığımız cevap şu oldu, ebrar mertebesinde bulunan kişi Cenab-ı Hakk'ın hesabıyla %2,5 zekat verirse mukarrebin indindeki %20-30 verir gibilerde yani ebrar mertebesinde olana %30 emir fazla bir şey yok ama ona 2,5 var ötekinde %30 gibilerden tutarlı bir şey olmadığı için üstünde durmadık ve onun karşılığı değil zaten ama onların da bu şekliyle bunu anlamaları mümkün değil zaten hadisin özünü anlamaları mümkün değildir.

Bir yerde tedbir almamız gerekiyor, ama işlerin daha ilerilerine doğru çıktıktan sonra orada artık tedbir yerine teslimiyet gerekiyor, zaten başımıza gelecek hadiseler oraya gelinceye kadar tedbirini almamış insan oralara gelemez zaten baştan tedbirler alınacak ondan sonra tedbiri Hakk'a bırakıp takdirimize yöneleceğiz. Baştan itibaren hiç tedbir almadan başıboş istediğin gibi değil, yaptığımız her bir şey her sohbet her ders her kitap okuma bir tedbirdir, neden geleceğimizle ilgilidir, çünkü geleceğimizi tamamlamak için olgunlaştırmak için yaptığımız her hareket geleceğin tedbirini almaktır hüsrana uğramamak için işte bütün bu tedbirler olacak olacak artık bizim tedbirimize ihtiyaç kalmayacak.

Ondan sonra takdire ulaşacağız. O zaman zaten bizim bizliğimiz bizden gittikten sonra bizim üzermizde bizim tedbirimiz diye bir şey söz konusu olamaz o zaman takdir yani Cenab-ı Hakk'ın takdiri muradı ne ise artık biz onu oynayacağız kendi oyunumuzu değil Hakk'ın bize biçmiş olduğu kaftanı elbiseyi giyerek o elbisenin gerektirdiği rolü oyunu oynayacağız. Artık şuur sahibi oluyor tedbir olayına ihtiyacı kalmıyor, ama bu tedbiri baştan almadan buraya gelemiyor. Ömrümüzün büyük bir bölümünü tedbir almakla geçiriyoruz zaten yani tedbir almadığımızı düşünelim her birerlerimiz buraya gelinceye kadar tedbir almayalım gitsek de

olur gitmesek de olur mesela yani buraya gelmemiz bir tedbirin neticesinde oluyor.

Çünkü herkesin evinde bir sürü işler var, eşi var çocuğu var bunları dengeliyor dengeliyor, uyduruyor yerine koyuyor da kendisine boş zaman ayırabiliyor, işte bu tedbirin ta kendisidir. Bu tedbir bir bakıma program demektir, bu program olmazsa bu tedbir olmazsa Cenab-ı Hakk bile bu alemleri tedbir ile ortaya getiriyor, kendi de tedbirini kullanıyor yani programını kullanıyor, şu cam yapıldığı zaman canım Allah Kerim diye çerçeveyi yaptık camı takmadan bırakalım bakalım kapıyı koyduk kilit takmadan bırakalım bakalım bakın bunların hepsi tedbirdir. Mantık ne diyorsa onun tedbirini almamız gerekiyor.

İşte böyle tedbir tedbir ala ala artık bizim etrafımızda çok güzel hadiseler oluşmuş oluyor, yani kendimizi artık korumuş hale geliyoruz, burada bizim tedbirimiz de bitiyor yapacağımız bir şey de kalmıyor, ondan sonra da takdir ama evvelce takdir yok mu gene var, biz tedbirimizi alıyoruz ama takdir onu bozabiliyor da zaman zaman çünkü mutlak hükme tabiyiz. Kendi tedbirimizle bir hüküm oluşturamıyoruz. Ama Cenab-ı Hakk'ın bize bıraktığı sahadaki tedbirimizi almamız gerekir. Allah kolaylık versin inşeallah hepimize güzel güzel anlayanlardan olalım yolumuza devam edelim inşeallah.

İmanın hakikati içerisinde kendi içinde olan mertebeleri var, bunları hep biliyoruz, sabrın da kendi oluşumu içerisinde bunu anlamaya çalışmamız gerekiyor ve iki oluşumu var, birisi sıradan insanların küçük görme babından değil hepimiz onların içerisindeyiz, avamın sabrı var, bir de Ariflerin sabrı var, avamın sabrı iman ikilisi içerisinde yani ötelerde olan bir Allah'ın kendini tecrübe etme dolayısıyla verdiği ufak tefek bazı zorluklara katlanmak sabır budur, anlaşılan sabır budur. Cenab-ı Hakk bizleri biraz zorluyor, biz de tahammülümüz nisbetinde o zorlukları aşmaya çalışıyoruz. Bu sabır herkesin bildiği sabırdır.

Ama bir sabır var ki bu sabır kelimesi bu anlayışta değil yani oradaki sabır kelimesi bu anlamda değildir. Sabır

Hakk’tan ne gelirse gelsin hiçbir karşıt düşünce veya davranış ortaya koymadan çok tabi olarak kabullenmektir. Birinci sabır zorlanarak çünkü neden kişinin varlığı var nefsine zor gelen bazı hadiseler var, onu isyan etmemeye çalışıyor aslında isyan ediyor ama nezaketen etmemeye çalışıyor, zorlanarak sabrederek aşmaya çalışıyor. Ama bu aşamaları geçirmiş olan bir kimse her şeyin Hakk’tan geldiğini kendisinin de Hakk olduğunu dolayısıyla başına gelen hadiselerin kendinden kendine olduğunu başka bir yerden gelmediğini idrak ettiğinde artık o sabır ismi faaliyet ismine dönüşüyor yani tabi bir oluşum hükmüne dönüşüyor.

Dışarıdan bakıldığı zaman diğer insanların yaşantısı gibi sabrı gibi gözüküyor ise de ama onun idrakinde bu sabır zuhur halini alıyor. Şu veya bu şekilde zuhur halini alıyor, işte bu şekilde sabrın kemale erdiğinde imanı terk etmen ortaya çıkıyor, eğer hem bu hali yaşıyorsun hem de ben iman ehliyim diyorsan o zaman sabrın ilk merhalesinde yaşıyorsun demektir. Hani meşhur “ceza” kelimesi var ya zannediyoruz ki o kelimenin karşılığı azab etmek yakmak yıkmak işte zorlamak gibi halbuki cezanın lügat manası “karşılık” demektir. Eş değer karşılık demektir.

Kur’an-ı Kerim’de biz onları veya sizleri cennet ile cezalandırırız diyor, bir başka ayette cehennem ile cezalandırırız diyor. Hadi bakalım bu iş nasıl oldu, demek ki cennet ehli işleyenin karşılığı yani cezası cennettir, amel-i salih yapan ama amel-i salih yapmayan kötülükler yapanın cezası da yani karşılığı da cehennemdir. هَلْ جَزَآءُ الْاِحْسَانِ اِلَّا الْاِحْسَانُ 55/60 ihsanın karşılığı ihsan değil midir,

Neyse okuyorlar yarım cilt bu sefer daha da padişah zorlanmış yani daha da düşkünleşmiş tahammülü de kalmamış bu da uzun olmuş kısaltın biraz diyor, nihayet düşünüyorlar düşünüyorlar onu at bunu at zaten elde bir şey kalmadı ne yapalım ne yapalım şöyle bir terkip yapalım bir

cümle içerisinde belirtelim bu işi demişler düşünmüşler taşınmışlar neyse neticede şöyle bir cümleye karar vermişler bir sayfa yaprak üzerinde bir cümle *“doğdular, yaşadılar, öldürdüler, öldüler*.” Yani bütün toplanan hadisenin sonundaki özet bu çıkmış zaten de odur.

Getiriyorlar efendim getirdik işte okuyalım mı okuyun diyor, aynen işte doğdular, yaşadılar, öldüler, öldürdüler hah şimdi olmuş işte diyor padişah ama bir müddet sonra da padişah gidiyor. Tabi onların ilk yazdıkları ciltleri atmamışlardır o kadar hizmet ettiler padişah okumasa da başkaları okur bir malzemedir, onu bir tarafa bırakıyoruz şimdi burada bu laf ola berigele neyse zihin jimnastiği yapalım, bir daha tekrar ediyorum dört kelime doğdular, yaşadılar, öldüler, öldürdüler. Her birerlerini bize yazın deselerdi biz bunu nasıl terkip yapardık. Aynı şeyi bize deselerdi, bu ifadeyi biz nasıl düzenlerdik kendi haliyle mi bırakırdık bir başka forum mu verirdik kendimize göre nasıl bir değerlendirme yapardık.

Hindistan İngilizler tarafından kuşatıldığı zaman İngilizler oraya sermaye dökmeye başladılar, oranın ham maddesini işleyip yatırım yapmaya başladılar belki gene kendileri alsın diye orayı sömürsünler diye derken bir fabrikatör geliyor işte belirli bir arazi satın alıyor, orada işletmeyi kurmaya başlıyor, bir Hintli de yakında bulunan bir ağacın altına geliyor, onları seyrediyormuş ne yapıyorlar diye fabrikatör de gidip geliyor bakıyor işler yürüyor mu diye fabrikatörün dikkatini çekiyor her gün orada ağacın dibinde yavaş, yavaş ünsiyet kurup konuşmaya başlıyorlar, ne yapıyorsun burada diyor o da yatıyorum diyor, yatılır mı bak çalışma var ne yapayım diyor, kalk biraz çalış da para kazan diyor, sonra ne olacak biraz alış veriş yapmaya başlarsın diyor, sonra ne olacak dükkan açarsın diyor sonra mağazaya döndürürsün sonra fabrika kurarsın sonra ne olacak deyince ihracat italat yaparsın çok daha fazla para kazanırsın diyor, sonra yan gelip yatarsın diyor, ohoo diyor ben zaten şimdi yan gelip yatıyorum diyor.

Bir yerde ikisi de haklı ikisi de haksız ne onun gibi tamamen yan gelip yatmak lazım ne de onunki kadar çok

büyük işlere girmek lazım ama lazım derken şöyle veya böyle olması lazım onlarda da öyle olması lazım olduğu için onlarda öyle oluyor, bizlerde ibret almış oluyoruz.

Dervişin bir tanesi eline bir kürek ile kazma almış o zamanlar araziler boş sahipsiz bir çukur açmış başlamış kürekle onu atmaya neyse bir metre kadar aşağı inmiş orada bırakmış iki metre ileriye geçiyor, çiziyor yerini onu kazmaya başlıyor, bu sefer o çukurdan çıkan toprakları ilk açtığı çukurun içine doldurmaya başlıyor, böylece gidiyor, çukur açıyor çukur dolduruyor. Şimdi çevreden geçenlerden birisin dikkatini çekiyor, onun yanına gelip seyir ediyor bakıyor ki gene ayni seneryo devam ediyor, nihayet akşam oluyor garip kan ter içerisinde yanındaki de diyor ki ya kardeşim madem dolduracaktın neden kazıyorsun madem kazacaktın neden dolduruyorsun diyor, söylediği söz çok enterasandır.

Kardeşim diyor ben de biliyorum bir işe yaramadığını ama nefsimi meşkul ediyorum diyor. yalnız şimdi burada dönelim biz ibret alalım, eğer o kişi aynı yere on tane kuyu açacağına aynı yerde on metre aşağıya inseydi aynı çalışma ile suya ulaşacaktı. Bu da işin başka tarafıdır, işte bu o dervişin kendini gerçi koruması meşkul etmesi çok güzel bir şey ama meşkuliyetin neticesinde de bir hasıla meydana getirmesi daha da güzel olur. Faydalı bir işte hayatını sürdürmesi daha güzel olur, bu ne demek oluyor, sistemli çalışıldığı zaman aynı zamanda üretilmiş olan hadisenin ne kadar faydalı olduğu gerçeği suya ulaşıyorsunuz on günde birer metre açıp tek tek çukur açmaktansa aynı yere kazmayı vurmak suretiyle sistemli vurmak suretiyle derinine inip suya ulaşmak on sene çalışsa aynı şekilde bir yere ulaşmaz.

Bu tek yönlü fayda sağlıyor, nefsini meşkul ediyor, yoruluyor ama ilimi bir şey kazanamıyor. İşte bu da iki tür dervişin halini anlatıyor, ikisi de güzel ama aynı yerde sebatla aşağı doğru inmesi onu neticeye ulaştırıyor.

Yakın olan bir dertliye anlat ancak o seni anlar başkaları anlamaz yani midesinden rahatsız olan bir insana mide

rahatsızlığını anlatmak bir şey ifade etmez, ancak kelamda kalan uygulama gibi olur, ama midesi ağrıyanla midesi ağrıyan yanına geldiği zaman o zaman onlar birbirini daha iyi anlarlar. Bu şikayeti paylaşım dersek daha iyi olur, çünkü paylaştıkça hafifliyor, yani o üzerimizdeki olan zorluk azalmasa da paylaşıldıkça hafifliyor. Anlatılan sorunları dinlemekte fayda var yarar var o da rahatlayacak bir yer arıyor, kimi yakın buluyorsa en kendisini dinleyecek kimse hadi adam sende işim mi yok şimdi seni dinleyeceğim benim de vaktim mi var diye terslenmeyecek kişileri anlatıyor.

Öyle olunca siz sıkılıyor olsanız da onu dinliyorsunuz dinlediğiniz için size sevap yazılıyor, onun derdini biraz sırtlanıyorsunuz, yani hiç olmazsa onun derdinin %10 u o size aktarmış oluyor, her gün böyle on kişi gelmiş olsa hiç sıfır iken sizin düşünceniz %100 yüklenmiş oluyor. Biraz ondan biraz ondan insan etkileniyor ne kadar olmasa da. Etkilenmesi üzülmesi onun namına üzülmesidir, işte sizin onun namına kısmen üzülmeniz onun yükünü hafifletiyor, size aktarmış oluyor, bunda bir günah yok sevap vardır.

Halkla ilişkiler dedikleri budur sadece esnaf olarak onun parasını almak değil derdini de almak, sadece onun parasını almak değil neşelenmesini de sağlamak yani sevgisini de herhangi bir şeyden sevinmiş onu da paylaşıyorsun onu da alıyorsunuz yalnız bu arada sizin ondanaldığınız sır gibi şeyleri anlatmışsa yani sizi dost bilipte güvenilir bilipte siz de onu bir başkasına anlatmışsanız orada sizin suça iştirakınız başlıyor işte. Birbirlerinizin yükünü alması güzel bir şeydir.

وَيْلٌ لِكُلِّ هُمَزَةٍ لُمَزَةٍ 104/1 bu ayetin içine girmiyor onlar.

Bir gün Hz Ali Efendimiz çok böyle daralmış sıkılmış, neden sıkılmış Hz Rasulullah sohbetler arasında O'na özellikle böyle tevhid hakikatlerini anlatmış işte *"Nereye baksan Hakk'ın veçhi oradadır"* 2/115 gibi öyle çok mühim meseleleri anlatmış "kenallahu lem yekün şey'e" gibi öyle çok mühim meseleleri anlatmış bakıyor ki bunu kiminle paylaşacak kime anlatacak

içinde kaynamaya başlıyor bu tevhid-i hakikatler bir türlü dinleyici kulak bulupta anlatamıyor. Gidiyor kör bir kuyunun içerisine Rasulullah böyle söyledi, Rabbım da böyle dedi, diye kuyunun içine hemdert yapıyor, derdini kuyunun içine anlatıyor.

O kuyunun içinden sırların hakikatiyle güzelliği ile bir kamış çıktı ondan da ney yapıldı diye işte öyle bir sistem, belki kamış ondan evvel vardı, benzetme olarak yani kuyunun içi bile canlandı diyor. O kuyu bir bakıma bizim gönül kuyularımız o da ayrı bir hadisedir, işte ne zaman bize tevhid hakikatleri açılmaya başlıyor, o zaman ney malzemesi ham maddesi ortaya geliyor sen de o hammaddeyi olgunlaştırdıktan sonra neyzen oluyorsun.

Bir söz vardır insanı ipe götürür, bir söz vardır ipten aldırır, konuşurken dikkat etmek lazım sırrını söyleme dostuna dostunun dostu vardır söyler dostuna. Bir yerlere sır verirken de ihtiyatlı davranmak lazımdır efendimiz de öyle demiş, kendi gerçek dostuna da fazla sırrını açma, o gün öyle bir gün gelir ki o dostun sana düşman olur senin ona açtığın sırlarını sana silah olarak kullanır. Düşmanına da diyor çok fazla bastırma yani çok fazla ileriye gitme çok acı sözler söyleme yine devran döner bir gelir o düşmanın dostun olur sonra üzülürsün söylediğin şeylere. Diye ne kadar güzel itidale çağırıyor.

Kimseye ne öyle çok fazla güvenmek ne de herhangi bir kimseden çok fazla düşmanca davranışlar içerisine girmek gerekli değildir. Ama insanların çok yakın can dostları vardır onlar ayrıdır. Orada ayrılık yok birlik vardır zaten. Aciz varlıklarız biraz zorlandığımız zaman ay aman of diyoruz.

05- EYYÜB (AS)

Çok güzel ibadetler eder çok güzel hayat sürer evlatları malları mülkleri davarları tarlaları arsaları çiftlikleri o kadar çok zenginliği varmış ki hesab edilecek gibi değil. Cenab-ı Hakk

iblise bir gün diyor ki bak benim kulum nasıl ibadet etmekte zenginlik içerisinde olduğu halde ibadetten geri kalmıyor, o zaman iblis diyor ki ama malları var bir sürü diyor, mallarını al bakalım ne yapacak ertesi gün bakıyorsunuz çobanlardan birisi geliyor yahut çiftçilerinden birisi ya Eyyüb falan tarlaya dolu vurdu ne buğday kaldı ne bir şey bütün tarlalar gitti, elhamdülillah diyor, Cenab-ı Hakk gördün mü diyor, gene iblise ama diyor koyunları davarları var, ertesi hafta bir hastalık geliyor ne kadar koyun davar varsa otçul hayvanları varsa hepsi birden ölüp gidiyorlar gene “Elhamdülillah” diyor.

Derken Cenab-ı Hakk gördün mü diyor iblise iblis ama çocukları var diyor, 12 tane çocuğu varmış cenab-ı Hakk bir gecede hepsinin ruhunu kabzediyor, “Elhamdülillah” diyor. Gene gördün mü bak ne yaptı diyor, ama tarlaları evleri var diyor, onları da elinden alıyor, nihayet bütün çevresindekiler uzaklaşıyorlar daha evvelce menfaatlenen kimseler yanından uzaklaşıyorlar yalnız başına kalıyor, bir hanımı varmış kalan bir hanımı Rahmet ismindeki hanımı kalmış yanında. Bir kulübeye sığınmaışlar yine Cenab-ı Hakk iblise gördün mü bak ne halde isyan etmedi, ama diyor sağlığı yerinde onun üzerine Cenab-ı Hakk bir de hastalık veriyor O’na üzerinde kurtlar oluşuyordu, kurt yere düşüyordu o kurtu alıp tekrar yarasının üstüne koyuyordu senin rızkın burada diye.

O zaman iblisin diyecek bir şeyi kalmıyor, sonradan cenab-ı Hakk tekrar gene O’na eski sağlığını saltanatını varlığını veriyor. Bunlar tabi yaşanmış hadiseler ama hep ibret verici şimdi kısaca bir ömrün o kadar zorluklar içerisinde geçen bir ömrün üç beş kelime ile ifadesini yapmaya çalıştık küçücük hayalimizden de bir parça onun hayatını yaşamaya çalıştık, ama O’ndan bize bir iğne ucu kadar bir şey batsa bin tane davarımızdan bir tanesi gerçek manada ölse ne hallere gireriz çocuklarımızdan bir tanesine bir hal gelse bırakın rahmetlik olmasını bir kazaya uğrasa ne hallere gireriz.

İşte sabrın da mertebeleri var, birisi zorlanarak yani üzülerek onun karşılanması var, birisi de hiç üzülmeden işte

esas sabır odur zaten sabreden zafere erer demişler ya, إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ 2/153 Allah sabredenlerle beraberdir. Eğer bu tür bilgiler elimizde olmasaydı hepimiz isyan ehli olurduk, küçücük şeylerden çok büyük isyanlar yapardık. O mertebede sabır biraz zorlanarak sabırdır ama İbrahim mertebesinde sabır zorlanarak olan sabır değil kabullenerek olan sabırdır. Birinde zorlanarak kabullenme var birinde de herhangi bir fiil karşılamak vardır, kendine onu zorlukmuş gibi değil Hakk'ın emriymiş gibi kabullenmek vardır. Bakın Cenab-ı Hakk İbrahim (as) ı dört büyük musibet ile imtihan etti, kelimelerle O'nu imtihan etti, dört tane büyük sıkıntısı vardı.

İşte onun için öğle namazının dört rekat farzı İbrahim (as) ın sıkıldığı o dört hadise üzerine farz kıldı Cenab-ı Hakk. Bunun bir tanesi putları kırmıştı da büyük putun boynuna baltayı asmıştı, geldiler bu putları kim kırdı dediler İbrahim (as) da baltayı gösterdi balta kimin boynunda ise o kırmıştır dedi. O zaman dediler ki onun canı yok hareket edemez kolunu sallayamaz nasıl kıracak ki bu putları, deyince İbrahim (as) ın gayesi de oydu zaten onu anlatmaktı, "*madem hareket edemiyor elini kolunu sallayamıyor bu putları kıramaz o halde onlara ne diye tapıyorsunuz ondan Allah olur mu* " dedi.

Biraz düşündüler hakikaten bu böyle dediler durup biraz düşündüler ama şartlanmaları ağır bastı yakalayıp götürdüler İbrahim (as) ı. Orada çok sıkıntıya girdi, ateşe attılar bakın o ateşe atmaktaki sabır gerçek sabırdır, sabır derken sıkıntılı bir hadiseye isyan etmeden içinden geçirse bile lisana getirmeden karşılamak var fakat İbrahim (as) ın hali öyle değildir. Hz Rasulullah Efendimizin de hali aynen o şekilde ondan daha üstün ne kadar kendisine kötülük yaptıkları halde beddua değil dua ediyor, "*Ya Rabbi bunlar senin hakikatini bilmiyorlar bunlar bilmeden yapıyorlar senin kulların sen onların kusuruna bakma*" diye onların lehlerine dua ediyor.

Neden çünkü onların belirli bir esmaların zuhuru olduğunu idrak ediyor, kendilerine ait varlıkları olmadığını orada bir görevli olduğunu memur olduğunu memurun da mazur olduğunu bilerek onlara bedduada bulunmuyor. Yusuf (as) da aynen kardeşlerine yaptığı gibi قَالَ لاَ تَثْرِيبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ 12/92 Bakın size bugun kınanma yoktur" diyor O'nu evinden babasından 22 sene ayırıyorlar ki bunlar öz kardeşleridir, kuyuya atıyorlar orada böceklerle yılanlarla çıyanlarla kalıyor, Mısır'a gidiyor köle oluyor, zindanlarda kalıyor uzun süre başına bu kadar hadise geldiği halde kardeşlerine ne diyor "size kınanma yoktur" قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ 12/83 Nefsiniz size bu işi yaptırdı, içinizdeki ruhunuz hakikatiniz değil, onu anlatmak istiyor bakın ne kadar güzel kınanma yoktur yani size geçmişten hiç bahsetmiyeceğim, bu da sabrın bir başka anlayışıdır.

Yabkub (as) ın sabrı belli işte Yusuf, Yusuf diye gözleri görmez hale geldi, O'nun sabrı hüzünlü bir sabır, yani sabretmeye gayret etme yolunda olan bir sabırdır. Ama İbrahim (as) ın sabrı öyle değil, onun ki daha tabii sabırdır. Rüyasında oğlunu boğazla diyor, gidiyor hemen şeksiz şüphesiz alıyor bıçağı boğazlamaya kalkıyor. Ya rabbi onun yerine başka bir şey yapalım edelim falan yok, oğlun boğazlanması kolay mı, hiç itiraz etmeden hemen o fiili işlemeye kalkıyor. Eğer orada zorlanmış olsa itiraz edecek tevil yoluna gidecek ya rabbi işte yüz tane deve keseyim, yahut bin kişiyi doyurayım iyilikler yapayım onu da yapmıyor doğrudan doğruya ne ise onu işliyor.

Ateşe atıyorlar mancınığın üstünden fırlatıyorlar havada uçuyor sesi çıkmıyor, Cebrail (as) geliyor, Ya İbrahim söyle şurasını alt üst edeyim söyle diyor, yok diyor senden bir isteğim yok olsa isteğim rabbımdan olur diyor O'ndan da

istemem çünkü o benim halimi benden daha iyi biliyor diyor neden isteyeyim diyor, Azrail (as) geliyor hepsinin canını alayım şu anda diyor, Mikail (as) geliyor bir yağmur yağdırayım söndüreyim şu ateşi diyor, İsrafil (as) suru üfleyeyim bütün bu sahneyi kaldırayım ortadan diyor, hiç birini istemiyor, benim rabbim beni biliyor ben O'na güvendim itimat ettim diye, bakın sabrın çok değişik bir yönü var orada işte gerçek sabır odur.

O sabırsız sabırdır, yani sabırsız sabır derken içinde sabır hükmü olmayan sabırdır. Buna artık sabır dendiği zaman bir sıkıntının karşılığı gibi anlaşılıyor, burada doğrudan doğruya müşahede vardır, kabullenme var, sabır sıkıntıya karşı vermek hükmüdür, o kelime değişiyor orada manası da değişiyor kabüllenme oluyor. Neyi kabullenme efendinin kölesi için takdir ettiği şeyi kabullenme hemen kabullenme severek kabullenme zorlanarak sabrederek kabullenme değil. Bir padişah kölesine diyor ki at kendini buradan aşağıya olurmu atlarsam nerem kırılır falan veya düşerken yukarıya bir ip bağlayıp tutunayım da öyle yavaş yumuşak düşüş yapayım diye kendine daha az zarar gelsin diye işte o sabırla ama zakirin yaptığı gibi atıverecek kendini kaleden aşağıya güvercin olup kuş olup uçup gidiyor.

İbrahim Hakkı Hz lerinin iki talebesi varmış bunların birinin adı Zakir, birinin adı Şakir imiş, yani Şakir şükreden, Zakir de zikreden, fakat ahlakları birbirinden farklı imiş, Şakir tam bir molla, şeriat ehli, Zakir ise zikir ehli ama şeriatı yok, akşamları da birer kadeh çekermiş, İbrahim (as) da İbrahim Hakkı Erzurumlu da buna hiç karışmazmış ve her gün bir akşam her günün akşamı bir gün sonra içeceği bir duble şarabın parasını gider şarapçıya bırakırmış akşamları şarapçıya bırakırmış, ertesi gün Zakir gelecek o rızkını alacak. Günlerden bir gün böyle geçiyor bir gün geliyor ki İbrahim Hakkı Hz leri yarın diyor buna iki bardak vereceğim yani iki kadeh vereceğim iki kadeh parası bırakıyor gidiyor.

Ertesi gün Zakir gene Zakirliğini yapıyor, mutad işte oradaki içkisini alıyor, nihayet akşam üzeri ikindiden sonra İbrahim Hakkı Erzurumlu diyor ki gelin bakalım çocuklar bir kaleye

çıkalım Hasan Kale'ye biraz etrafı seyir edlim de hava alalım diyor. nihayet yavaş, yavaş çıkıyorlar yukarıya, kalenin burçlarından aşağısını seyir etmeye başlıyorlar, İbrahim Hakkı Hz leri diyor ki Ya Şakir, at şuradan aşağıya kendini bakayım, efendim nasıl olur atamam diyor, arkadan Zakir'e ya Zakir evladım at şuradan kendini aşağıya Zakir kendini kaleden bırakıveriyor, o anda da bir kuş sürüsü geçiyormuş oradan onların arasına karışmış sürü ile birlikte yollarına devam ediyorlar.

O zaman diyor ey Şakir, hor görme viranelerde ne defineler var diyor. Yani viraneleri hor görme o viranelerde ne defineler var diyor. Meyerse Şakir Zakir'i çekiştiriyormuş, bu nasıl Müslüman her akşam kafayı çeken nasıl bu iş işte gerçek ehlullahın hayat yaşantısı budur molla olsa ne zakir kalır ortada ne zikir kalır tekme atar gider, gel şakir sen güzelsin. Aradan bir müddet geçtikten sonra oradaki garson İbrahim Hakkı Hz leri bu hadise de ? olduktan sonra efendi Hz leri size bir şey sormak istiyorum der kusura bakma ben anlayamadım bu işi der siz her gün gelirdiniz bir kadeh parası bırakırdınız o gün geldiniz iki kadeh parası bıraktınız bunun hikmeti neydi mutlaka bunda bir hikmet var o zaman diyor ki oğlum onun diyor zaten ömrü yarın tamam olmuştu, diyor, yani kaleden at kendini dedi ya şu veya bu şekilde o zaten rahmetlik olacaktı, ben diyor işte o günün rızkını iki günün rızkını birlikte verdim sana onun için iki kadeh parası verdim diyor.

Yani bir gün evvelden içirttim onun rıskını kullandırttım diyor, iki kadeh içki vermesi ondan yani bir gün evvel rahmetlik olmuş oldu ama dünyadaki rızkını gene almış oldu. İşte bu da bir sabır hadisesidir sabır meselesidir veya Cenab-ı Hakk'a olan itimat meselesidir. Tabi insanın başına geldiği zaman anlaşılıyor, karşıdan nasihat etmek karşıdan konuşmak kolay, Allah cümlemizi fazla şeylerle imtihan etmesin aciz insanlarız ahır zaman insanlarıyız. Herkesin başında kendine ait olan kendinin bildiği sıkıntıları vardır, bu da insana rahmettir, işte bu rahmet-i İlahiyeyi başımıza gelen hadiseleri istemezsek rahmet-i ilahiyeyi reddetmiş oluyoruz başımız gelen hadiselere

karşı gelirsek tabi bu da bizim zararımıza oluyor, zaten burada kendi başımıza bir şeyler başarıp ta halledecek durumumuz yok hiç olmazsa Cenab-ı Hakk ben sizi biraz zorlayayım bir şeyler kazanın yani bizim başımıza gelen her şeyin karşılığını Cenab-ı Hakk bize bir diyet ödüyor ahirette kullanmak üzere.

Eğer öyle olmasaydı en büyük imtihanlar büyüklerimize gelmezdi, evvela peygamberlere sonra onun çevresindekilere gelmezdi. Hz Ebubekir Sıddık (ra) hasta yatağında yatıyorken, artık son demlerinde çevresinden demişler size doktor getirelim efendim işte zorlanıyorsunuz O da demiş ki doktor bana geldi, beni muayene etti, ben senin böyle olmanı istiyorum dedi ve gitti diyor. Hadi getir bakalım başka doktor, tarihte bunlar tabi dolu bu misallerle dolu, bütün peygamberlerin hayat hikayelerini baştan sona okuduğumuz zaman hepsinde bu tür şeyleri görüyoruz.

Büyük velilerde bunların hepsini görüyoruz hayat hikayelerini okuduğumuz zaman insan hayret ediyor, ne hallerden ne hallere geçmişler ne kadar büyük zorluklarla karşılaşmışlar gerek yakın çevrelerinden gerek uzak çevrelerinden gerek tanıdık tanımadıklarından Hz peygamber tebliğe başladığı zaman Taif'e gitti de orada yakın akrabaları tanıdıkları vardı belki onlar bana yardım eder diye işte yanındaki dostu ile beraber ama oradaki dostları bile kaçtı O'ndan hiç ilgilenmediler hatta kovdular oradan nihayet O da şehrin dışında bir bahçenin olduğu yerden geçerken orada bir bahçıvan varmış işte o biraz yardım ediyor, taş attılar hep ayakları kanlar içerisinde kaldı.

O güneşin sıcağında kimse yardımcı olmadı, halbuki o tarlalar da bağlar da O'nun yüzü suyu hürmetine verildi onlara ama bilmeyen insan ne yapsın, o bahçıvan O'nları orada biraz beslemiş, Efendimiz ona diyor ki "Sen nerelisin" Neyneva'lıyım diyor, bu gün ırak hududları içerisinde olan Musul tarafındanım sen kardeşim Yunus'un memleketindensin diyor, Yunus peygamber orada yatıyormuş. Sen kardeşim Yunus'un memleketinden mişsin dediği zaman o hayretler içerisinde kalıyor, sen diyor Yunus'u nereden tanıyorsun diyor Musullu

olan, Efendimiz de *“Ben peygamberim onları Rabbım bana bildiriyor”* diyor. Biraz orada misafir kaldıktan sonra tekrar Mekke’ye dönüyor.

Mekke’de müşrikler yapmadıklarını bırakmadılar, önlerine çöpler attılar, namaz kılıp secdede iken arkadan ayaklarının arasına pislikler attılar, yüzüne gelsin diye, yapmadıklarını bırakmadılar ama efendimiz hiç birine bedduada bulunmadı, nasıl Hallacı Mansuru keserlerken orada ne dedi, “*Ya rabbi sen bunların kusuruna bakma bunlar senin şeriatını korumak için yapıyorlar bu işi*” dedi. Biz olsak Allah sizi şöyle etsin böyle etsin diye sesimizin çıktığı kadar bağırırız. Yalnız orada bir müsaade istiyor ellerini kesmişler her tarafını dilimi kesmeyin yalnız diyor onu en sonraya bırakın neden diyorlar, dilim ile rabbıma dua ediyorum diyor, niyaz ediyorum diyor, ellerini ayaklarını kesmişler bana iki dakika müsade edin ondan sonra alın öldürün beni diyor, peki ne yapacaksın diyorlar, o kanlı akan ellerini yüzüne gözüne sürüyor diyor aşkın iki rekat namazı vardır onun abdesti kişinin kendi kanı ile alınır diyor kan ile abdestini alıyor ve iki rekat namaz kılıyor selam verdikten sonra da kellesini vuruyorlar.

Ama ondan evvel birisi sormuş Hallac-ı Mansur’a aşk nedir anlatırmısın demiş, demiş sen falan gün falan akşam üstü falan saatte falan yere gel orada aşkın ne olduğunu görürsün demiş. Ve bir başka arkadaşına demiş ki sen şu hırkamı al benim başıma böyle böyle bir hadise gelir orada nehire atarlar nehir kabarmaya başlar Dicle nehri Bağdat’ın içinden geçen o nehir kabarmaya başlar bu hırkamı onun üstüne koy dur dur de sen o nehire durur, eğer koymazsan öyle bir kabarır ki Bağdat’ı alt üst eder istila eder gene bakın Rahmetinden. Gerçekten de “*Aşk nedir*” diye soran kişi bilindiği tarihte o söylediği gibi oraya geldiği zaman Hallac-ı Mansur’un bu hadisesini görür aşk buymuş der.

Aşk Hakk yolunda kelleyi vermekmiş, yoksa öyle dışarıdan söylendiği gibi veya işte birkaç zikirle birkaç muhabbetle birkaç hoş halle olan şey değilmiş, can pazarıymış Hz Şems’in dediği gibi “Bana bir yar bir dost gönül dostu “ ne versin karşılığında

kellemi veririm diyor, orada kelle hiçbir şey değilmiş Hallac-ı Mansur'u işte katlettikten sonra gerçekten de öyle bir kabarmaya başlıyor ki o Dicle nehri millet şaşkına dönüyor, yatağından atlamaya başlıyor nehir coşmaya başlıyor o kişide bunun farkında olduğu için götürüyor hemen hırkasını koyuyor dur dur diyor ve sakinleşiyor nehir.

Cenab-ı Hakk'a gerçekten ne kadar şükretsek azdır, bizim başlarımıza gelen zorluklar eskilerinkinin çok azıdır gene de fazlası gelmesin O bilir gerçi gelsin gelmesin diyecek hakkımız da yoktur hiç diyecek de bir şeyimiz yok gelirse gelir, ne yapalım ne yapalım demek kolay tabi gelmeden, geldiği zaman ne yapalım evvela o misafir o misafir-i gayb misafiri de hoş tutmak gerekiyor yani güzellikle karşılamak gerekiyor. Ama bütün bunların içerisinde Rabbımızın ne kadar da merhametli olduğunu da biliyoruz bir kuluna sebepsiz yere azab etmiyeceğini de biliyoruz, öyle imanımız var hamd olsun zaten öyledir de, onun için hiç üzüntüye kapılmayalım bu kadar hadiseler içerisinde umutsuz olmayalım umutsuzluğa düşürmeyelim kendi kendimizi.

Cenab-ı Hakk umutlu olun umutsuzluktan sakının diyor, umutsuz olursak rabbımıza güvenimiz yok demektir, ne diyor yine o İbrahim Hakkı Hz leri; "Naçar kaldığın yerde nagah açar o perde deva olur her derde görelim Mevla neyler neylerse güzel eyler" Yalnız biz işte Hakk'a teslim olmasını bilmeliyiz o zaman da gene bunu söyleriz İbrahim Hakkı'nın dörtlüğünden *"Hakkın olunca işler*" bakın bizim olunca işler değil bizim başımızdaki hallerin hepsini Hakk'a devredince vekil yaptık ya güya ama biz O'nu vekil yapıyoruz gene kendi işimizi kendimiz düzeltmeye çalışıyoruz o zaman bizim avukat diyor ki ben bu avukatlıktan istifa ettim sen kendi işini gör.

İşte o zaman işimiz zorlaşıyor çünkü kendi başımıza bu sefer halletmeye çalışıyoruz ki bu sefer boyumuzu aşıyor, kendimizi Kur'an-ı Azimüşanında Efendimizin lisanından "nimel Mevla ve nimel vekil" O ne güzel efendidir ve de ne güzel vekildir, bunları hep söylüyoruz ya işte bunun benzeri birçok ifadeler var, yeter ki biz onu gerçekten vekil bırakalım o

bizim hakkımızı alır kimsede bırakmaz. Ne başkasında bırakır ne kendi hakkımızı kendimizde bırakır, ayet-i Kerimede buyurur قُلِ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ 6/91 başımıza ne tür oluşum gelirse gelsin Allah de geç diyor bakın başkasını düşünme. Onun için birçok ehlullah öyle der “Elhamdülillah” der “Allah” der geçer “Allahuekber” der geçer üzerinde durmaz.

Kur’an-ı Kerim’de benim yazdığım bir yazı ne bir an evvele gelir ne bir an geriye gelir, buradaki hadise istisnai bir hadisedir, o mühim değildir, yalnız insanın ömrü uzar ve kısalır bu da bir gerçektir, nasıl kısalır, gene kendisine bağlı olarak şimdi bakın nasıl kısalıyor kolayca görelim şimdi diyelim ki sıfır ile 100 arası bir ömürümüz vardır, bu fiziki olarak değişmez Cenab-ı Hakk’ın kurmuş olduğu vermiş olduğu program buna Kehf Suresinin sonunda “*Mugayyebat-ı hamse*” diyorlar, yani beş gayb bunu kimse Allah’tan başka bilmez diyor, nerede ölecek ne zaman ölecek ne kadar yaşayacak rızkı ne kadar olacak işte erkek mi olacak kız mı olacak gibilerde bunları bilmez diyor.

Ama şimdi burada başka mesele var, bakıyorlar ultrasonda kız mı olacak erkek mi olacak biliyorlar biliniyor ama bilinmiyor işte o fizik yönü biliniyor sadece gerçekten de bakalım o kız görünümünde er midir, yoksa erkek görünümünde bir kız mıdır. Suretteki görünmesi onun mutlak olması demek değildir. Mana aleminde, ha onda bile yanılıyorlar, %100 kız olacak diye bakıyorlar ki oğlan çocuğu gibi bir kız geldi. Yani bazı hadiseler var ya ters düşüyor gibi geliyor, ilmi konularla bağdaşmıyor gibi geliyor, ama öyle bir terslik yok.

Şimdi bir saati bin saat yapan Allah bin saati bir saat yapan Allah diye dua edermiş birisi, bu nasıl oluyor diye hayret ediyor, merak ediyormuş böyle olur mu böyle diye gerçi bu da biraz fantastik bir hadise ama kayıtlara inanırsa inanıyorsak doğrudur diye Abdül Kadir Geylani Hz lerinin yaşantılarından kerametlerinden bir hadisedir bu, bir gün bu nasıl olur diye yani iki komşu varmış birinin virdi buymuş, dinliyormuş sadece

“Bir saati bin saat yapan Allah bin saati bir saat yapan Allah” oysa gün 24 saattir ne kısalır ne uzar işte nasıl olur bu iş diye sadece maddi fizik ötesi hadise değil de fizik olarak çözmeye çalışıyor merak ediyor nasıl olur diye arkadaşını da kırmak istemiyor fazla ama içinden de olurdu olmazdı diye hep ikilem içinde kalıyor.

Bir gün Cuma namazına gitmek istemiş, hazırlanmış gidiyor şadırvana abdes alacak imam efendi de Cuma vakti yaklaşıyor başlamış Ezan-ı Muhammedi okumaya “Allahu ekber Allahu ekber” diye o ellerini kollarını yıkarken o suyun şırıltıları içerisinde kendisine bir hal geliyor, şöyle bir kendinden geçiyor, bir kendine geldiği zaman kendisini deniz kenarında görüyor, oralarını seyir ederken bir müddet sonra bir sürü gelmeye başlıyor, çan sesleri ile işte o koyunlar dolaşıyor, güzel bir hal içerisinde buluyor kendini ne olduğunun da farkında mayhoş bir vaziyette derken biraz daha sonra bakıyor ki karşıdan elinde sopa çoban koyunların arkasından geliyor.

Bakıyor ki bir hanım kız çobanlık yapıyor, o Şuayb (as) ın kızları gibi, Musa (as) da o kızları çoban iken görmüştü ya, yaklaştıkça yaklaştıkça bakıyor hanım kıza hoşuna gidiyor takip ediyor, gidiyor babasından istiyor, evleniyorlar, yedi sene oturuyorlar, yedi tane çocukları oluyor, güzel bir hayat sürüyorlar nihayet bir gün gene Cuma günü Cuma namazına gidecek şadırvanda abdest almaya başlıyor, sular şakır şakır ses çıkarıyor, o şadırvanda abdes alıyorken deniz kenarında aynı seslerle denizin şırıltısı ile birlikte uyanıyor deniz kenarından gene o su sesleri ile abdes alıyorken şöyle bir kendine geliyor, müezzin efendi “Allahu ekber Allahu ekber la ilahe illallah” diyor.

Bir kendine geliyor, daha namaz daha başlamamış, aradan yedi sene geçmiş neyse namazını kılıyor, çıkıyor hemen gidiyor Abdul Kadir Geylani Hz lerine efendim böyle böyle bir hadise oldu diyor, evet doğru diyor Cenab-ı Hakk sana şuhuden göstermiş onu bir saati bin saat yapan Allah ki burada bin saatten daha fazladır yani daha da fazlasını yapan Cenab-ı Allah diyor, ve oranın neresi olduğunu soruyor, Abdul

Kadir Geylani Hzleri diyor ki senin gittiğin yer falan yerdir ve adam gönderiyorlar bir müddet sonra oradaki çocuklarını da eşini de alıp getiriyorlar, hayatlarının son devresini bulunduğu yerde sürdürüyor.

Şimdi bu çok fazla fantezi tarafı ama olmamış mıdır bilemem yani olmuş da olabilir olmamış da olabilir, Hakk için bir zorluk yok olduğuna da inanırız olmadığına da inanırız ama diyeceksiniz ki bu da nasıl iş, üzerinde fazla kafa yormayız yani onun tesirine kapılıp ta işte başka başka şeyler daha bizde de olur mu olmaz mı gibi o yönlere gitmeden olduğunu kabul ederiz iyi niyetle Allah'ın büyüklüğünü orada da görürüz, böylece hikaye tarzında yeri geldikçe kullanmaya çalışırız. Şimdi ömrün uzaması mümkün ama herkesin ömrü bu fantezi şeklinde uzamaz, bu çok ender on milyar kişide birisine rastlıyor, bu ölçü değildir, ama bize bir ölçü lazımdır, yani hepimizin tatbik edebileceği bir ömür uzaması lazımdır. İşte mühim olan o dur.

Şimdi düz olarak gittiğimiz bir yolu yani kestirmeden gittiğimiz bir yolu on dakikada alıyorsak onu biraz elips yaparak yuvarlatarak gittiğimizde bakın o aynı yol bize uzamış oluyor. 15 dakika 20 dakika, yarım saat uzamış oluyor. Yani süre aynı ama verim artırdığımızdan elips yaparak onu açtığımız zaman zaman olarak geriye gidecek olduğu halde ama biz o yolu yükselterek götürdüğümüz için zaman adedi artmadığı halde ömrümüzü uzatmış oluyoruz. Yani şunu demek istiyorum verimli bir hayat sürmek suretiyle buradan burayı geçerken hayelle vehimle gereksiz şeylerle hiç üretim yapmadan geçeceğimiz halde biz bunları hep üretim yaparak geçirirsek ömrümüzü uzatmış oluyoruz.

Yani on senede yapılacak normal işi biraz daha sıkıştırarak beş seneye sığdırdığımız zaman bir beş sene daha elde etmiş oluyoruz. Ömrün uzaması böyledir hepimiz bunu yapabiliriz, bunun bir fantezi tarafı yoktur, biraz akıl biraz irade biraz da çalışma gerektiriyor. Mesela günde bir saat diyelim ki ibadete ayırıyorsak bir buçuk iki saat ayırmamız işte ömrümüzün uzaması demektir. Yani aynı süre içerisinde daha çok hasıla

elde etmemiz demektir. Mesela bir tarladan bazen yazlık ekiyorlar onu hemen toplayıp bir de kışlık ekiyorlar bakın iki senede alınacak mahsül bir senede alınmış oluyor.

İşte verimi arttırdı ömrünü uzattı, bunun tam tersi de kısalması oluyor, bu kadar yerde yapabileceğimiz şeyi arada boşluklar bırakarak boşuna vakit geçirerek haftada bir saat Cuma namazına gitme gibi, haftada bir saat dine yöneldiğimiz zaman ömrümüzü bakın ne kadar kısaltmış daraltmış oluyoruz. Süre aynı ama kullanma verimli kullanarak uzatmış gafletle geçirerek de kısaltmış oluyoruz. Kadir gecesinde de açık olarak görüldüğü gibi gerçekten ömrümüzü çok fazla uzatmak mümkündür. Allah selamet versin inşeallah.

Ama seneler olarak bizim tarihimiz değişmiyor, elips yapıyoruz bakın, bunu da yükseltebildiğimiz kadar yükseltebiliriz yani uzatabiliyoruz. Çalışma ile, hasıla ile uzatmış oluyoruz. Fiziki olarak tabi onun uzaması mümkün değildir. Yani fiziki olarak uzasa bir şey ifade etmiyor hele gafletle geçiyorsa hiçbir şey ifade etmiyor.

Cenab-ı Rasulullah (sav) efendimiz bütün insanların aynı istikamette olamayacağını zaten bildiği için ve bu da zaten tabiata aykırı olduğundan her türlü mertebede olduğu insanların faydalanabilmesini sağlayacak hükümler belirtmiş, tavsiyelerde olduğunu belirtmişler, işte şu gün şunu yaparsan daha iyi olur bu gün bunu böyle yaparsan daha iyi olur diye kişileri fiili faaliyete teşvik etmişlerdir. Neden çünkü iman üzere olunduğunda yani Cenab-ı Hakka yönelme yolunda O'na yaklaşma yolunda O'ndan istifade etme yolunda tavsiyelerde bulunmuşlar Cennet ehli olabilsin yani bu duaları bu namazları işte bu faaliyetleri iyilik yapmak gibi sürdürdüğü zaman kişi cennet ehli oluyor.

İşte bu fiiller yönünde o yapılan işler namaz manevi manada bir fiil sadaka da başkasına fayda sağlayan şimdi sorulursa sadaka mı daha hayırlı namaz mı daha hayırlı hangisi daha hayırlı bir yönüyle sadaka daha hayırlı, hangi yönden kıldığın namaz nefsin içindir, o kendine aittir ama

sadaka bir başkasına fayda sağlamaktadır. İşte burada her şeyden mühim başkasına fayda sağlayarak yapılan bir fiildir. Bir yönüyle sadaka faydalıdır, ama bir yönüyle de namaz ondan faydalıdır. Bunların hiç biri öyle teraziye koyup ta tartmaya gerek yoktur, aslında hepsinin kendi mertebesinde bir üstünlüğü diğerini bundan küçük görme manasında değildir.

Hepsi kendi bulunduğu yerde zirvede olan şeylerdir. Yalnız özellikleri itibariyle her şey tabi mutlaka aynı veride olmuyor yani bir yönden verisi daha fazla ise diğer yönden de diğeri ondan daha fazla verimli oluyor. Namaz mü'minin miracıdır, sadaka insanı miraca çıkarmaz, bakın orada sadaka namazdan daha mertebe olarak daha gerilerde kalmaktadır. Ama başkasına faydalı olması dolayısıyla namazdan daha üstündür. O cihetiyle namazdan daha üstündür. Çünkü ne yaparsak yapalım namaz bizi nereye çıkarırsa çıkarsın namaz gene bizim varlığımız ile ilgilidir, nefsimize bireysel faydası vardır. Ama sadaka bir başkasına fayda veriyor.

Bu sadakayı iki yönlü de düşünebiliriz biri fiziki manada bedenine yarayacak şekilde sadaka vermesi diğeri de Bakara suresinin başında verildiği gibi الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَوٰةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ 2/3 kendilerine verilen rızıklardan infak ederler. Burada hem zahir manada hem batın manada yani ilmi rızıkları infak ederler. Ortada maddi manada bir şey yok ama onun özüne ruhuna sadaka verir infak eder ama namaza geldiğimiz zaman namazın da Allah'a ulaştırdığı gerçeği ortada olduğundan bireysel olarak bize daha çok getiri sağlamaktadır. Sadaka verdiğimiz zaman ne diyor, bire on, bire yirmi, bire yetmiş yani yüz lira sadaka verdiniz sana Cenab-ı Hakk yetmiş lira onun karşılığında veriyor. Ama namaz öyle değildir, namazın herhangi bir karşılık ile ifadesi yok namaz miraca ulaştırıyor.

Miracı herhangi bir miktarla değerlendirmek mümkün değildir, milyar kere milyar, trilyon kere trilyon, sayısı gene de yapılanın karşılığı ile ifade edilmez. Namaz miraca ulaştırıyor, Hakk'a ulaştırıyor. İşte bu şekliyle de namaz sadakadan oruçtan diğer şeylerden ama bir bakıma "oruç benimdir" diyor, Cenab-ı Hakk "benim için oruç tutulur ve onun karşılığı bende" diye miktar belirtilmiyor. Bakın bu da çok değişik bir hadise Orucun karşılığı bendedir ben vereceğim diyor bunu kimse bilemez, bildirmiyor, namazın zekatın diğer bazı olguların miktarları belli, ama orucun ki yoktur. Onun karşılığını ben vereceğim diyor.

Yani her dini fiilin kendine has bir özelliği kendi mertebesinde bir zirvesi hepsinde ayrıdır. O zaman ne yapmak gerekiyor, bunların hepsinin kemal üzere yapmak gerekiyor, şimdi buraya nereden geldik diye düşünürken aklıma geldi nereden geldiğimiz biz kendimizi beşeri manada bir varlık olarak düşündüğümüz sürece yani aradaki farkı anlamaya çalışalım, bireysel manada kul abd hükmüyle gördüğümüz bu şekilde yaşadığımız sürece bize bu dualar mutlaka lazımdır. Bu duaların daha verimli bir hayat yaşayabilmemiz için bu günde bu okunacak aynı gün aynı şey başka bir gün okunursa %20 hasıla getireceği yerde o gün aynı şeyi yaptığın zaman %30-40 randıman verecek tabi ki tüccar bunu düşünecek biz de dünyaya ticaret için geldiğimize göre bunu daha verimli çalışmamız gerekecek ki bu gecelere dikkat edeceğiz.

Neden, sevap kazanmak için ne kadar çok sevap kazanırsak bizim sevap yükümüz artacağından malzememiz artacağından sermayemiz artacağından onun için bu gecelere daha çok değer vererek yaşamamız gerekiyor. Nerede iken, abdiyet mertebesinde iken kulluk yani iman mertebesinde iken yani ikilik mertebesinde iken burada yapılacak olan şey budur, yalnız böyle olunca iş biraz teferruata kaçmakta o zaman senenin her gününün özelliklerini idrak edip anlayıp yahut not edip her gününde senenin her gününde her günün bir özelliği

vardır, Cenab-ı Hakk hani Asr Suresinde وَالْعَصْرِ günlere aylara senelere hepsine birden yemin ediyor, Allah'ın aslında var etmiş olduğu günlerin hiç birinde biri değerli biri değersiz diye bir hüküm olamaz, Allah'ın var ettiğinde değersizlik diye bir şey düşünülemez, ancak biz o günü kendimizce değersiz hale getirebilmiş oluruz.

06- ÇEŞİTLİ KONULAR

O gün gereksiz işler yaptığımızdan bizim için o günü hayır kazanamamış bir gün olarak geçirmiş oluruz. Gün hayırlıdır, gün hayırsız diye bir şey söz konusu olmaz o gün hatta bize zarar veren bir gün dahi olsa yani o gün başımıza her hangi bir zorlayıcı bir felaket Allah insana felaket vermez ama işte böyle diyelim, öyle bir gün dahi gelse o gün hayırlı gündür yani Allah'ın günü mutlaka hayırlı gündür, her gün hayır getirir, ama biz o günün kıymetini bilemediğimiz için biz onu hayırsız yapmışızdır kendi bünyemizde. Yani biz faydalanamadık diye o gün hayırsız gün değildir, aynı günden bakarsınız ki biri çok büyük kazanç sağlamıştır gün aynı gündür neden, değerlendirmesi suretiyle.

İşte tevhid yolunda olamayan kimseler bu tür ibadetlerini artırarak bu tür günleri tespit ederek bu günlerde aha çok sevap kazanılır diye o kitaplar da o hükümle yazılmıştır zaten yani kişi bireysel manada abdiyeti yönüyle kendisine fayda temin ediyor başka bir şey değildir. Neticede cennet arzusu cennet yoludur. Tabi olacaktır o da güzel bir şeydir, her günün özelliklerinden fayda sağlayarak geçmişte olan o günlerde hadiseler vardır, onları yad etmek suretiyle mesela aşure yapıyoruz bunlar bizim geçmişlerimizde yaşanan güzelliklerin tekrarını sağlamak oluyor, bu kimler için dedik abdiyet mertebesinde yaşayan yani iman çerçevesinde yaşayan kimseler içindir.

İman ehli olmayanların zaten bu sahada hiçbir ilgileri yoktur, konumuz onlarla değildir, şimdi neden iman neden abdiyet diye söylemeye çalışıyorum, islamın içerisinde iki ana unsur var hani iki anlayış var biri abdiyet içerisindeki anlayış yani biri ikilik içerisindeki abdiyet ve rububiyet içerisindeki anlayış biri de tevhid teklik içerisindeki anlayıştır tevhid anlayışıdır. Ama islamın gayesi zaten abdiyet ve rububiyet mertebeleri o çalışmalar ile birlikte tevhide getirmesi tekliğe getirmesi zaten dinimizin özelliği de tevhid dini değil midir, ancak biz bunu kelam olarak söylüyoruz tevhid dinidir diyoruz, ama gene de ikili olarak kullanıyoruz. İkili ama birin en az arttırılmış şeklidir.

Üç, dörde beşe çıkarırsak o zaman çokluk şirket kurmuş oluruz. Burada ikili şirket var yani kul ve rab şirketi var, ama tevhidde şirketi yani sahipliği şirket sahipliğini rabba teslim ettiğimizde o zaman teklik ortaya gelmiş oluyor. İşte meseleye böyle vahdet yönünden teklik tevhid yönünden baktığımızda artık günleri birbirinden ayırmamız mümkün değildir. Çünkü her gün Hakk'ın günü ve Hakk o günde en kemalli şekilde her haliyle zuhur etmektedir. Bunu da anladıktan sonra kemalat ehli olarak yavaş yavaş miraca doğru yükselmeye başladığımızda o zaman dünya da gözümüzden kayıp oluyor. Neden, gök ehli olmaya çalıştığımızdan.

Yani semavat ehli yani gönül semasında yani afaki olarak da genişlemeye başlıyoruz, o zaman dünyanın üzerine doğru çıktığınızda zaten günler aylar seneler diye bir sorununuz olmuyor, sorununuz olmayınca da Cuma'dan da belki insanın haberi olmuyor insanın çarşambadan da Perşembeden de. Yani anlatmak istediğim şudur bir mertebede bunlarla ilgilenildiği zaman fayda veriyor, bir mertebede bunlara gerek kalmıyor, gerek kalmıyor derken bu kulağımızda keskin bir cümle olarak kalmasın bunların hepsine her zaman gerek vardır, ancak yapılan işler artık dünya üstünde değildir.

Gönül aleminde daha yukarılarda olduğu için dünya günlerinin hangi gününde olduğunu bile fark etmiyor insan. İşte abdiyet yönünden baktığımızda tevhid hakikatini idrak edememişsek bunların hepsi bize lazımdır, çünkü hepsi bize birer sevap kazandırmaktadır, birer malzeme oluşturmaktadır, ama tevhid hakikati gerçek birlik yaşanmaya başlandığı zaman sevabın günahın herhangi bir mesele olmadığı kendini tanımanın mühim olduğu ortaya çıktığından sebeplerden biraz ortadan kalkmış oluyor, ancak bilmemiz gereken şey islamın beş şartı namaz vakitlerinin şuurunda olmak onları tatbik ederek tevhid hakikatleri ile yolumuza devam etmektir.

Yani onlar bir yerde çok lüzumlu iken bir alt yapıyı oluşturuyorken daha yukarıya doğru çıkmaya başladığımız zaman onların hepsini evvelki gibi tekrar takip ve tatbik etmeye kalktığımızda vaktimizi oraya ayırmış oluyoruz miracımız geri kalır, onun için yükümüzün bazılarını hafifleterek yolumuza devam etmemiz gerekiyor. Yani bir şey bir yerde çok değerli iken bir başka yerde aynı değerin üstüne bir başka değerler yüklenerek o orada bırakılıyor.

Şöyle bir bina misali verelim, binanın temeli güzel yapılması şarttır, işte bunlar binanın temelleri gibi şeyler baştan ama biz hep temeli hep sağlam yapacağız diye betona ve suyu ver suyu işte toprağı düzelt betonu düzelt hep temelle uğraşırsak bu sefer binayı yükseltecek zamanımız kalmaz göçer gideriz. Biz hep temel safhasında kalırız. O zaman ne oluyor, temel temellik görevini yapmış oluyor, işte o yapılan fazla fiiller sağlam olarak imanı kuvvetlendirmiş oluyor imanın filizleri gibi temelden de filizler bırakılıyor o filizlerle üzerine daha bir şeyler konsun.

Ağaç gelişimini sağlasın İslam binası İslam ağacı daha yükselsin, yani anlatmak istediğim şudur birinci, ikinci üçüncü katı bitirdikten sonra artık temelle uğraşmaya gerek kalmıyor. Ama temeli bodrum katını zemin katını yine kullanıyoruz, ama üst katları da kullanıyoruz, o zaman ne oluyor, eğer devamlı temelde oturursak yani zemin katta bodrum katta oturursak yukarıya çıkacak zaman ayıramıyoruz. Yukarıya çıkarsak

yukarıda oturduğumuz zaman o zaman temele fazla zaman ayıramıyoruz. İkisi birden mümkün değildir zaten, gök ehli isek dışarıya çıkacağız, ama temel görevini yerine getirmiş oluyor. O bina halen daha o temelin üstünde duruyor, işte o yapılan Salı şu, Çarşamba şu Perşembe bu bunlar hep temeli oluşturuyor.

Ama hep bunlarla bir ömür boyu geçirmek üst katları yapmamıza mani oluyor, hepsinin hakkını vermemiz lazımdır ki belirli bir yol alalım. Ancak bir kişi tevhid ehli değilse tabi bunlarla vaktini geçirmesi hayal aleminde dolaşmaktansa bunları dilinde vird edinmesi çok fevkalade bir şeydir. Ama tevhid ehli ise miraç etmek istiyorsa o zaman oranın gereğini yerine getirmemiz gerekiyor. Allah cümlemize kolaylıklar eylesin.

Allah bize azab etmez ama sabrımızı deneyecek tabi hiçbir kimse hiçbir şeyi hemen kolayca elde edemiyor, bazı zorlanmalar bazı fedakarlıklar yapması gerekiyor ki bu da bu dünyada çok kısa süreli ne kadar zahmet çeksek bu hiçbir şey değildir ahiret alemine göre bu dünyanın üç salise olduğunu hesap etmişler bize göre 70 - 90 sene gibi görünen dünya uzay zamana göre yani uzay hesaplarına göre üç salise, üç salisede ne yapabiliriz ki, üç salisede üç salisenin tamamı azab olsa ne olur ki, Allah selamet versin tabi fiil alemine yani ve ? geldiği zaman iş zamana geldiği zaman tabi biraz uzuyor.

Bize uzuyor gibi gözüküyor, ama gene de uzun değildir, geçerken zor gibi geliyor da geçtiğimiz zamanları düşünelim, hepsi bir an gibidir sanki, geriye ne kaldı elde geçtiğimiz senelerden ne kaldı, yani ne kazanmışsak o kaldı, başka bir şey kalmadı yani zahmetle de geçti Rahmetle de geçti, geçiyor yani rahat olsa da geçiyor, sıkıntıda da olsa geçiyor. Gerçi o geceleri sen hasta olana sor bakalım sen uykunda çabuk geçti ama yine de geçiyor, sıkıntıda diye o ana durmuş değildir, yani mutlak olarak o saniye saat çalışıyor, o zaten durmaz yoksa hayat durur dünya durur.

Tevhit maharetiyle aleme baktığımız zaman her şeyin Hakk'ın bir zuhuru olduğunu düşündüğümüz zaman hiçbir yerde ne bir lütuf ne bir eziyet hükmüne rastlayamayız. Yani Allah kendi kendini o suret içerisinde öyle görmeyi dilediği için öyledir, zaten öyle olmazsa o olmasa bu olmasa Rabbın tecellileri olmaz, Rabbın sonsuz tecellileri bizim anlayamayacağımız kadar çok ve türlü türlüdür, kimisinin parmağı kesiktir tecellileri kimisinde hepsi kesiktir, kimisinde bileği kesiktir, kimisinde kolu kesiktir, kimisinde iki ayağı iki kolu kesiktir, sadece bir gövde kalmıştır, yine de yaşar.

Bir gün hani zaman zaman hikaye anlatılır ya Şeyh Sadi Şirazi çok gezmiş Şiraz'lı Sadi, kitapları var "Bostan Gülistan " çok güzel hikayeleri vardır, gezdiği yerlerde toplamış, bir gün bir akşam üstü bir ormanın çevresinden alaca karanlıkta geçerken, kuru dal parçaları ayaklarına basmış bakmış bakmış ya rabbi demiş fakire bir ayakkabı parası vermedin de ayağıma bir ayakkabı giyeyim, batmasın bu çalılar yolda ayağıma demiş yoluna devam ediyor, bakıyor ki biraz uzaktan bir karartı geliyor, ama karartının ne olduğunu çıkartamıyor, bir türlü insan dese insan değil hayvan dese hayvan değil benzemiyor, insana biraz benziyor ama insan değil hayvana benziyor ama yine değil.

Merak ederek yine yoluna devam ediyor o da karşıdan geldikçe bir birlerine yaklaşıyorlar ve yanından geçerken bakıyor ki iki ayağı birden kesik bir insan ellerinin üstünde hoplayarak gidiyor. Ya Rabbi sana şükürler olsun ayaklarım var hiç olmazsa diyor. Onun içi O orada öyle olmayı dilemiş öyle olmuş ama o hoplayana da sorun o da elhamdülillah demekte şükür etmekte haline neden kollarım var diye şükrediyor, kolları olmasa onu da yapamayacak hareket edebiliyor, yani Cenab-ı Hakk hangi zuhurda hangi mahalde bir zuhur görsek orada öyle olmayı dilediği içindir ki orası öyledir. Bizim keyfimize göre öyle olsun şöyle olsun dememizle bizim program yapmamızla da olmaz.

Biz neyiz ki zaten O'na program yapacağız, ama o bireyleri kendilerine ait varlıklar olarak görürsek o zaman biz de kulluk mertebesinden onlara bakarız yani fark mertebesinden ayrılık mertebesinden ah vah vah bu böyle olmuş gibi, değerlendirmelerde yorum yapmalarda bulunuruz yardım etmeye çalışırız. İşte şöyle veya böyle temennilerde bulunuruz, vah işte o çok hasta o çok azabta gibi şeyler başladığı zaman bu sefer Cenab-ı Hakk'a haksızlıkta iftirada bulunmuş oluruz burası çok hassas bir hadise yani oraya çok azab vermiş gibi düşündüğümüz zaman çok zorluk vermiş gibi o zaman Hakk azapçı gibi görmüş oluruz.

Orayı azab ediyormuş gibi görüyoruz, farkında olmadan yani ona acıdığımız zaman Hakk o hale getirdiğinden Hakk yanlış yapmış gibi bizden kanaat çıkar farkında olmadan. Saygısızlık Allah'ın işine karışmak onun için hep itidal üzere kimsenin haline karışmadan Cenab-ı Hakk öyle orada öyle olmasını istediği için o öyledir zaten başka türlü de olması mümkün değildi Cenab-ı Hakk bir yerde bir şeklin ortaya çıkarması istediği için o orada çıkmıştır, gerek hastalık gerek işte zorluk gerek sıkıntı gerek iyilik güzellik yani Allah istediği için orada zuhura çıkmıştır. Zaten de başka türlü çıkmaz.

Buna eğer değişik bir tarzda girersek meseleyi analiz etmeye çalışırsak işine karışmış oluruz. Nusret Babam öyle derdi "Oğlum anladınsa dilsiz kulaksız ol" deme şu şöyledir bu böyledir diye, yerincedir o öyle bak sonunu sabreyle görelim Mevla neyler neylerse güzel eyler. İrfaniyet bu hayata daha geniş açıdan bakıp bize oradan ne almamız gerekiyor onu aldıktan sonra yürü geç git "Allah de geç" diyor yorum yapma çünkü yaptığımız her yorum beşeriyetimizden o ölçülerden kaynaklanmakta beşeriyet ölçüleri ile yaptığımız her yorum eksik ya da yanlış olmaktadır.

Siz ne kadar tevhid haliyle meseleye baksanız da o da fiilini işleyecektir yani bedensel duygulaşma da fiilini işleyecektir, yalnız burada çok çok kendini yıpratır derecesine bir haykırışma gibi falan değil de daha hafif atlatılacak şekilde daha idrakle irfaniyetle daha çok teselliye yönelecek şekilde

meseleye bakmak lazımdır. Eğer bu hiçbir şekilde dünya ahvaline üzülünmeyecek bir hüküm olsaydı efendimiz üzülmezdi, Hatice validemiz rahmetlik olduğu zaman ne kadar çok üzülmüştü, adeta hayatı karardı, dedesi Abdülmuttalip rahmetlik olduğu zaman ne kadar çok üzülmüştü onlar koruyucu idi hami idi dert ortağı idiler.

Sonra çocukları rahmetlik olduğu zaman gözlerinden yaş geldi, üzülmeseydi O üzülmezdi, ama kendini parçalarcasına üzülmeyin demek istiyorum. Dozu daha hafif olsun daha hafif geçirin diye söylüyorum. Bu işler o kadar hassastır ki birinin başı ağrıyorsa başımı oku dediği zaman siz ona fiilen o oluşumu ortak olacağınızı hemen düşünün. Ya rabbi şunu şöyle yapın böyle yapın dediğiniz zaman onun bir kısmını ben alacağım diye kabul etmiş oluyorsun. Neden, Cenab-ı Hakk oraya 10 Kg lık bir sıklet veriyorsa o takdir-i İlahi vermiştir o çekilecektir, ya rabbi şunu etme bunu etme tamam o zaman ondan kaldırırım sana veririm diyor. Üç Kg ını bu sefer ondan alıp size veriyor, onu biraz hafifletiyor ama o 10 Kg lık hüküm yerine gelecektir. Hakk'ın takdiri budur, Allah onu geçirtecek ama siz merhamette bulunuyorsunuz kişiye o zaman al kulum onu çok mu seviyorsun al o zaman seviyorsan senin hakkına düşeni de sen çek işte bakın siz yaşamışsınız bunun açık delilidir aynı zamanda.

Ama o da bir lütuftur, o kazanacaksa 10 Kg ın karşılığı olan sevabı onun sevabı 7 kg a düşüyor 3 Kg da size geliyor. Yani hiçbir şey boş değildir.

Nasrettin Hoca'ya sormuşlar Türkçe biliyorsun konuşuyorsun, Arapça da bilip konuşuyorsun Farsça da biliyor musun demişler biliyorum şiir bile söylüyorum demiş. Burada Osmanlı'nın çok büyük güzellikleri vardır, yani himayesine aldığı her milleti lisanına dahi hürmet ederek ana lisanı haline getiriyor. Yani Osmanlıca diye bir lisan bu güne kadar dünyada yok, yani Osmanlı kurulduğu zamana kadar böyle bir dil yok idi, bu lisanlar var ayrı, ayrı ama bu milletleri bünyesine aldıktan sonra onlara da bir kimlik veriyor, hepsinin bakın Türkçe, Arapça, Farsça hatta daha sonraları Fransızca bu

lisanın içerisine giriyor, birlikte bir lisan tekrar yeni bir dil oluşturuluyor işte bütün yaşantılarda en azından zorunlu hallerde birbirleriyle anlaşsınlar diye işte böyle bir hava içerisinde şiir bile söylerim diyor Nasrettin hoca Farsça olarak.

Etrafındakiler söyle bakalım Hoca merak ettik biz bilmiyorduk senin bu halini diyorlar, o da diyor ki ” *Mor menekşe boyun bükmüş dururest, kafir soğan kat kat urba giyerest iyi bak selamet derkenarest* “ diyor. dinleyenler de bakıyorlar, bakıyorlar hoca bunun neresinde Farsça diyorlar, hoca durur mu sonundaki “*est*” leri görmedin mi “*be terest*” diyor. Şimdi tabi bu zahirdeki latife hali, sonundaki “est” leri görmedin mi terest demesi aslında içindeki hakikati anlatıyor, “anlayamadın mı ey gafil demektir” tabi o nasıl düşündü o ayrı da bizim bunları anlamamız gerekiyor, aslında bütün geçmiş hikayelerin altında yatan çok güzel kemalatlar vardır.

İşte o kemalat içerisinde olduğu için bu sözler bu günlere kadar gerek latife olarak gerek işte gerçek olarak geliyor. Ama o öz kemalat olduğu için ulaşabiliyor yoksa unutulur gider. “est” herhalde “dır” demektir, işte o bir takı ile işi bitirmiş gibi oluyor ama bizlere çok büyük lütuflarda bulunuyor Allah razı olsun. Ne demek şimdi “mor menekşe boyun bükmüş dururest” yani durmaktadır, mor menekşe boynunu bükmüş durmaktadır, neden menekşelerin başka renkleri yok mu, diğer renkli olanları da söyleyebilirdi, mor menekşeyi muhabbet ehline benzetiyor, yani aşktan muhabbetten sararmış morarmış, öyle hazin, hüzünlü bir halde o ayak üstünde yani kıyamda boynunu eğmiş gece sabahlara kadar kıyamda işte Hakk ehlinin halini anlatıyor mor menekşe üstünde.

“*Mor menekşe boyun bükmüş durmaktadır*” hüzünlü mahsun olarak durmaktadır, Hakk’ın kapısında ayakta nöbetçi beklemektedir diyor. İşte sen de Hakk muhabbetlisi isen böyle Hakk’ın kapısında bekle o kuruyuncaya kadar dalı eğilinceye kadar ayakta durmakta ve o güzel kokusunu da etrafa yaymakta hep bizlere hizmet etmektedir, hem de kendindeki halin abdiyetini anlatmakta hiçbir tarafa gitmeden ayak üstü orada duruyor boynunu bükmüş rüzgar geliyor üstünden

geçiyor, güneş geliyor üstünden geçiyor, yağmur geliyor üstünden geçiyor, bizim gibi yağmur yağdı eve kaç güneş geldi terledim soğuk geldi üşüdüm yok.

Hep dış tesirlere açık ömrü boyunca işte o bir iki aylık ömrü ne kadar varsa onun ömrü boyunca ki bizim için 60 senedir, bir başka varlık için yüz senedir, ağaçlar beş yüz sene bin sene ayakta duran ağaçlar vardır, onlar hep aynı kıyamda duruyorlar ömürleri boyu. Binaları tutan direkler hep kıyamda duruyor o kadar yükü çekiyor, bakın şimdi biz o direklerin üstünde oturuyoruz, hiç birisi demiyor ki ben yoruldum artık ben yatıp uzanacağım demiyor, hep ayaktadırlar bize hizmet etmektedirler, işte o da ömrünü öylece feda ediyor, morararak sararararak kokusunu da çok güzel kokusunu da vererek *"Mor menekşe boyun bükmüş durmaktadır"* buna dikkat edin diye ikaz ederek dikkatimizi çekiyor.

Burada bir hikaye daha girsin madem yani ayakta durarak sebat ile beklemenin ne demek olduğu gene Mevlana hz leri yazar, bir kişi varmış bir hanıma çok yakından ilgiliymiş nihayet normal şartlar içerisinde kendisiyle evlenmek talebinde bulunmuş, uzun çalışmalardan sonra hanım ikna edilmiş, peki demişler nihayet nikahları olmuş, beyefendi gelmiş odaya birlikte kalacaklar yatacaklar istirahat edecekler hanım diyor ki ama bey evvelden çok sevdiğini aşırı derecede sevdiğini söylüyor yani bu yüzden evlenme talebinde bulunuyor, yani sağlam bir sevgi ile sevdiğinden bahsediyor.

Hanım diyor ki bana biraz müsaade ederseniz benim biraz işim var sonra hemen geleceğim diyor hanım gidiyor. Beyefendi bekliyor, bekliyor saat bir oluyor iki oluyor, üç oluyor yok saat dört beş de yatıyor, derken hanım geliyor gece bakıyor ki beyi uykuda çekip gidiyor. Şimdi sabahleyin hanım tekrar güneş doğduktan sonra geldiğinde bakıyor ki beyi kalkmış beyi diyor ki neredeydin akşam gelmedin seni bekledim diyor, hanım da diyor ki evet ben akşam geldim ama sen uykudaydın ve ben gittim diyor. Eğer sen gerçekten aşık olsaydın uyumaz beni sabaha kadar beklerdin diyor ve sen yalancı aşıksın diyor, ayrılıyorlar.

İşte mor menekşe yalancı aşık, ömür boyu Hakk'ın kapısında Hakk'ın huzurunda uykusuz uyumadan boyun bükerek sabırla beklemekte ve neticede kendinden sonra gelecek nesline de bu görevi bırakmaktadır. Menekşenin köklerinde kendisi kurusa da üstünden kış da geçse köklerinde o oluşumu bırakmakta kendisinden sonra da devam ettirmekte ayrıca. Onu da hazırlamakta ama babaları da ona aynı şeyi hazırladılar, yani o nesil hep öyle ayakta hep sararmış olmaktadır. Bizim nesillerden kim onu o nesillere ulaşırsa hep aynı şeyi görmektedirler, yani aynı halini aktararak da sürdürmekte yani o ahlakını diyet ahlakını da kendi nesline aktarmaktadır. Biz ne kadarını yapıyoruz onu bilemiyorum.

"*Kafir soğan kat kat urba giymektedir*" soğan küfür ehli dıştan bakıldığı zaman küfür demek örtmek demektir, o soğanın dışında bir sarı kabukları var, toprağa temas eden yeri var, onun biraz içerisinde biraz daha işte yarı dışa dönük yarı içe dönük ama bir iki soyduktan sonra ince özü çıkmaya başlıyor, işte bizim de dışımızda özümüzde olan hakikati bu dışımızdaki elbiseler bedenimizi örtmektedir, işte bir perde içimizdeki et kemik elbisesi de ruhumuzu örtmekte o da bir perdedir, işte özümüze ulaşmak için bu perdelerin açılması lazım geliyor. Ama bu gömleğini üzerinden çıkar anlamında değildir aklımızda anlayacağız ki bu bizim örtümüzdür kendimiz değildir,

Daha sonra bu içeriye girip bu et kemik bizim gerçek varlığımız bizim elbisemiz yahut arabamız diye işte bunları anlamaya başlamışsak soğan ahlakını anlamış oluruz, bu zahiren böyle olduğu gibi batınen nefsimizin yedi kat üstünde soğan gibi acı kaba tarafları vardır, onları soymadan özüne ulaşmak mümkün değildir. O her katmanın içinde de ayrı özel ince bir zar vardır, yani kabuğu kalın dışa gelen tarafını açtığımız zaman her katın içinde berzah vardır, bak işte o incecik berzahla katlar birbirine yapışmıyor, o incecik hangi fabrikadan çıkıyor da göz ile zor görülen o incecik zar oraya yerleştiriliyor kim onu yerleştiriyor.

İşte kafir soğan var ya kat, kat urba giyerek daha özüne ulaşıncaya kadar ince kalın ne kadar zar varsa hepsini açman gerekiyor, "*selamet derkenarest*" hani Kur'an-ı Kerimlerin veya değerli yazıların sayfa etraflarında çerçeve vardır, eski el yazma kitaplarda süslü çerçeveler vardır, işte bu çerçeveler içindeki malzeme ne kadar değerli ise o çerçevelerle de o kadar çok meşgul oluyorlar hatta altın yaldızlarla da süsleme yapıyorlar eğer çerçeve değerli içinde hiç ilgili olmayan mevzu varsa o çerçevedeki değerin de hiçbir ifadesi olmaz. Ama hem çerçeve değerli hem içindeki manalar kıymetli değerli ise o kitabın fiyatını ölçecek bir şey olmuyor.

İşte sakal-ı şerif sandığı diyelim içerisinde saç parçası ama o içindeki saç teli dışındaki sandığını daha çok değerlendiriyor. Dışındaki sandık elmaslarla yakutlarla kakmalı olduğu halde ama o sandığın içerisinde başka şey sıradan bir şey konmuş olsa o sandık o kadar değerli olmayacaktır. Ama içine konan şey zaten değerli olan o sandığı çok daha fazla değerlendirmiş oluyor. İşte onun için eskiler büyüklerimiz demişler "şerefi mekan bil mekin" yani mekanın şerefi içinde oturanla mekin olanladır, orada oturan orada yaşayan iledir.

Birçok güzel saray vardır ama içinde zalim padişah vardır, millet geçerken bakar lanetle bakar anar öyle geçer oradan, o saray istediği kadar sütunları bilmem altınla kaplı olsun, ama küçücük bir fakirhane bir orada Hakk dostu varsa herkes oraya ziyarete gider, orası mübarek olarak anılır, hadi bakalım hangisi kıymetliymiş, Cenab-ı Hakk cümlemizi gerçek hakikatleri anlayanlardan eylesin. Bir gün Mevlana Hz lerini bir toplantıya çağırmışlar Mevlana Hz leri belirli saatte gelmiş kapıyı açmışlar güzel bir salon baş köşede güzel güzel yastıklar koltuklar halılar serili buyurun buyurun efendim baş köşeye buyurun demişler, kapıdan içeriye bir bakıyor kim var kim yok hemen kapının dibinde Şems oturuyormuş.

Hemen yanına oturuveriyor, "*Baş köşe dostun yanıdır*" diyor, böyle halılar koltuklar değil baş köşe dostun yanıdır

diyor, oraya kıvrılıp oraya oturuyor, bu da işte mekan ve mekin değerlendirmesi ile güzel bir hatırasıdır. Cenab-ı Hakk'a niyaz edelim de bu hakikatlerin gereğini gerçeğini hakkıyla yaşayanlardan eylesin.

Kafirun Suresi hangi mertebeden? Şimdi genelde öyle ayırmak her ayet hem ef'alden hem Esmadan hem Sıfattan hem Zat'tan haber vermektedir, ama özel olarak kendi makamından. Ef'al mertebesinde maddi manada putlara tapmıyorum hükmü vardır. Ama esma mertebesinde maddi olmayan daha ileride esmai yani uykuda muhabbette tapmak var bakın ortada hiçbir şey yok, işte bu hakikatin esma mertebesindeki sıfat mertebesinde sen her hangi bir şeyi çok hissi olarak kabul ettiğin zaman ona yöneliyorsun onu önder görüyorsun ona tapma hükmü ortaya çıkıyor maddi manada.

Yani her ayetin her mertebede geçerli yeri var yaşama göre kişilerin bünyesindeki hallerine göre mesela Ef'al mertebesinde yaşayan bir kimse sadece taşa toprağa tapmaz hükmü onun için geçerlidir, ama esma mertebesinde bu aşamayı yapmışsa onunla birlikte esma mertebesindeki putlara da tapmamayı da öğreniyor.

26/186 ayeti 3118 bir tarafı 3119 geliyor, işte o tek ayeti ayırdığımız müstakil bir ayet yaptığımız zaman iki tarafa da 3118,5 oluyor, buçuklu ayet olamayacağından o sayıyı tek ayet olarak gördüğümüzde 3118 bir tarafta ve şuara ayeti 187 şuara 186 bakın وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿١٨٧﴾ فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ Şuara suresi 186-187 "Sen ancak büyülenmişin birisin bizim gibi bir insandan başkası değilsin doğrusu seni yalancılardan sanıyoruz eğer doğru sözlü isen göğün bir parçasını üstümüze düşür dediler." Bakın ne diyor; sen ancak büyülenmişin birisisin orada da bu hadiseden bahsediyor

07- BAKARA SURESİ

Bakara Suresinde ineğin bir parçası ile ölüye vurun dirilir demesindeki hikmet nedir? Cenab-ı Hakk'ın sünnetullah var ya Allah'ın sünneti, Allah'ın tatbikatı var, Cenab-ı Hakk dileseydi bu güneşi halk etmeden de ısıtırdı bu alemi ama biz ısının farkında olmazdık işte cenab-ı Hakk hayatın en ince teferruatına kadar olan hadiseleri sahneleyerek bize gösteriyor. Bu da bizim eğitimimizin kolaylaşmasını sağlıyor. Daha anlayışlı mevzulara daha yaygın açıdan bakmamızı sağlıyor. Eğer Cenab-ı Hakk onu olduğu gibi hemen diriltmiş olsaydı ne inek hadisesine gerek kalacaktı ne oradaki bilgilere gerek kalacaktı ne ineğin üstünde dönen o gerçeklere gerek kalacaktı, her şey hemen kendiliğinden olmuş olacaktı, bu sahnelerin hakikati ortaya çıkamayacaktı. Şimdi biz bunu bu şekliyle soruyu sormayalım da yani ölüyü sebepsiz de diriltmeye kadirdir tabi ama biz bu bilgilerden mahrum kalırdık.

Orada ineğin bir parçası ile diyor yoksa bir sopa ile de vur diyebilirdi, veya o ineği kestikten sonra değil de kesmeden evvel yani ineği öldürmeden derdi ki bir operasyon yapın kuyruğunu kesin ineğe zarar gelmesin kuyruğu ile vurun derdi, hangi parçası ile vur dedi kuyruğu veya dili ile peki sana kalırsa hangisidir, dil daha uygundur, çünkü kuyruk da bir uzantı, vücudun bir uzantısı, dil de vücudun bir uzantısıdır, ama dilin yaptığını kuyruk yapmıyor, kuyruk sadece kovalamak için sinekleri etrafından atması için lazımdır, ama dil hayat veriyor, yani bir söz vardır ki insanı öldürür, bir söz var ki insanı diriltir, yani dilin yaşam süreci içerisinde ne kadar değerli bir uzuv olduğunu göstermek istiyor.

İşte burada senin yani kişinin dervişin nefs-i levvamesini yendikten sonra öldürdükten sonra artık dili onun hayat vermeye başlıyor. Cesed yönüyle de olsa çünkü o kişinin cesedi kalktı ruhu dirilmedi cesed olarak dirildi, ruhu dirilmedi kasdım şudur, yani irfaniyet ehli olmadı, suret olarak dirildi,

sokaktaki bir insan gibi işte o cesedin dirilmesi ruhun dirilmesi demek değildir. Yani emmareyi aştıktan sonra levvameyi aştıktan sonra yavaş yavaş senin idrakin senin cesed yönüyle de olsa yeni bir hayata yeni bir sürece girmeni sağlamış oldu. Yani eski bakışın eski anlayışın değişmesi evvelce bunların farkında olmadan yaşadığın ölü hükmündeki hayatın yavaş yavaş hayatın gerçek hayata geçmesini sağlaması orada.

Orada ineğin hangi vasıfları vardır, bu mevzular içerisinde, su çekmemiş olacak, hür olacak alacasız olacak ne çok yaşlı ne çok genç olacak boyunduruğa koşulmamış olacak, peki neden burada inekten bahsediyor da merkepten bahsetmiyor, aynı haller onda da olabilir, attan bahsetmiyor, deveden bahsetmiyor, ineği niçin misal vermiştir, işte o inek vasfının özellikleri bir dervişin üstünde bulunması gerekiyor. Yani dervişin de aynen az bir gıda ile çok üretim yapması gerekiyor, bir inek ne kadar faydalı ise etrafına bir dervişin de o derece faydalı olması eksi olan lüzumsuz olan hiçbir tarafı olmaması gerekiyor her yönüyle, hem kendine hem de çevresine faydalı olması gerekiyor.

Cüneyd-i Bağdadi Mektubatı'ında Mektubat kitabının mektuplarından birisinde buyuruyor ki "Derviş güneş gibi olmalı her tarafı ısıtmalı, mü'min kafir ayırmadan, derviş yağmur gibi olmalı burası kafirin tarlası burası Müslümanın tarlası ayırmadan hepsine ilahi rahmetini vermesi derviş hava gibi olmalı her şeye hayat vermeli, işte ineğin çok büyük özellikleri vardır, evvela güçlü bir hayvan arkasına taktığı her şeyi götürebiliyor, işte derviş de bu yönden iradi hükümde nefsaniyetini arkasına takınca onu çekebilecek dünya zorluklarını da arkasına aldığı dünya kısımlarını da götürebilecek güçte enerjiye sahip olması ve de hiç şikayette bulunmaması lazım geldiğini anlatıyor.

Derviş o üstünün sarı renkte olması ne diyor bakın تَسُرُّ
النَّاظِرِينَ 2/169 yani bakanlar huzur bulacaklar, kendisinden

emin olunacak bu neyi ifade ediyor, (sav) efendimizin gençliğindeki yaşantısının örnekleri olacak onda, ne idi O'nun ismi "El Emin" Muhammed-ül Emin, diyorlardı işte o kimse de o derviş kimsede onun ismi "Emin" olmasa dahi vasfının emin olması gereklidir. Kimseye herhangi bir zorluk çıkartmayacak gereksiz bir zorluk çıkarmayacak, herkese elinden geldiği kadar yardım edecek ağzından lisanından gereksiz bir şey çıkmayacak gerektiği kadar icap ettiği kadar her mahalde başkalarında faydalı olmaya çalışacak.

Yalnız burada dengeyi korumak gerekmektedir, kendini feda edercesine bir veriş değildir, kendi hakkını da koruyacak bunları da dengelemek lazımdır, belki belirli bir süre kendinden fazla verebilirsin ayrı bir eğitim gereğidir, bir pişme gereğidir, haklı olduğun bir yerde hiç haksız olmadığın bir yerde sana haksızlık yapılır bu olur mu hiç ben hakkımı korurum orada dememek lazımdır, belirli bir aşamaya gelinceye kadar bazı şeyleri sineye çekmek lazımdır. Çünkü Cenab-ı Hakk sebepsiz hiçbir şey vermez hiçbir yük de yüklemez, sonra ne kadar yük yüklese o yükü çekecek kadar da gücünü verir. Fatma validemiz öyle dermiş öyle zorlanıyormuş ki "Ya rabbi ya çekeceğim kadar dert ver, ya da verdiğin dert kadar güç ver ki onu çekeyim" dermiş. Bakara Suresi 286 ayetinde de onu söyler لا يُكَلِّفُ اللّٰهُ نَفْسًا اِلاَّ وُسْعَهَا Allah eğer çekemeyeceğimiz derdi verse haksızlık yapmış olur O'ndan da bu beklenmez, bize bir dert vermişse ama ağır geliyorsa biz o derdi, kendi gücümüzü kullanamıyoruz demektir. Yani içimizdeki gücü kullanamadığımızdan ağır geliyor o halde o gücü arttıracak meydana çıkaracak çalışmalar gereklidir, veya moral almak da gereklidir. Kendini daha güvenli daha güçlü hissetme yolunda çalışmalar gerekmektedir. Hani moral diyorlar ya işte.

Cenab-ı Hakk bizi çekemeyeceğimiz zorluklara sokmaz, bize belki fazla gelir, gücümüzün üstünde gibi gelir, ama onun gücünü de verir, ama öyle de dua edebilir, biz kendimiz aciz

varlıklarız, "*Ya rabbi sen bizi koru, muhafaza et sığınacak başka yerimiz yok sen bilirsin*" neticede gene iş oraya kalıyor.

O ölü cesedi tefsirlerde okumuşsunuzdur, iki köyün sınırının ortasına koymuşlar, Beni İsrail'den bir adam öldürmüşler onu iki köyün arasındaki sınıra koymuşlar. Katilin kim olduğu belli değildir, oranın şeriatına göre hükmüne göre de öldürülen kimse hangi köy sınırları içinde ise katili onun arasından aramak adalet hükmü varmış. Bu tam ortada sınırda olduğu için iki taraf birbirine düşüyor, bir taraf diyor ki size daha yakın katil sizin içinizde diğer tarafta aynı şeyi söylüyor, ölü size daha yakın katil sizin içinizde diye bir türlü çözemiyorlar kavga çıkacak o zaman hakem heyeti kuruyorlar diyorlar ki Musa (as) a gideim ki bunu çözsün.

İşte bu inek hikayesi inek yaşantısı ortaya geliyor. Soru oydu neden bir uzvuyla dil ya da kuyruk ile vurdu da yoksa Cenab-ı Hakk bunlara gerek kalmadan ölüyü de diriltebilirdi, başka sebeplerle diye, dili ile vurulduğunda ölü kişi kalkıyor, beni yeğenim öldürdü diyor, ve tekrar ölüyor. Yani sadece katilinin kim olduğunu söylemiş oluyor. Mesele de çözülmüş oluyor, yeğeninin öldürmüş olması yani sende mevcut olan kardeşler esma-ı İlahiyenin kardeşleri "Kahhar" esmasından sende meydana gelen yeni oluşumlar "Rahman" esmasını bastırıyor, Rahmet esmasını bastırıyor, hükümsüz hale getiriyor, ama Cenab-ı Hakk sonra senin lisanın ile Rahman esmasını güçlendiriyor, o da o işi kim yaptı ise haber veriyor ki dikkat çekiyor.

Kahhar esmasına dikkat et o kardeşe dikkat et diye amca çocuğu ya yeğeni ismin yeğeni işte Yusuf (as) a da kardeşleri kuyuya atmadılar mı hangi kardeşleri bakın işte nefs, benlik Cebbar, hırs, kin, haset hep bunlar kardeşleri işte kim suret de olsa kardeşleridir. Onlar onu içeride bıraktılar gönül kuyusunda bıraktılar, daha sonra oradan bir Hakk kervanı geçti kuyudan çıkarttı O'nu hiçbir hadise orada yazıldığı gibi değildir, yazıldığı gibi de onun çok genişliğinde ifadeleri vardır.

Bu aşağıdakilerin cevapları biraz daha uzun, burada ayetin bir kısmı beni İsrail mertebesindeki yaşantıyı bahsederken o sayfanın en sonundaki ayet efendimize “Kul” de ki diye başlıyor ya bakın “De ki eğer inanıyorsanız imanınız size ne kötü şeyler emrediyor” bu ümmet-i Muhammed’in mertebesi ve oradan anlatımdır, yukarıdaki ayetler Museviyet mertebesine ve onun hukukuna ait hükümleri iki hukuku birbirinden ayırmak gerekiyor. Gerçi tefsirlerde bunlardan bahsetmez de. Bakın “De ki ey habibim” bakın bir yukarıdaki ayette Beni İsrailin 4500 sene evvel yaşanan bir hadiseyi anlatırken anında mertebe-i Muhammediyeye geliyor ve bizlere geliyor, yani ümmet-i Muhammed’e hitap “De ki ey habibim eğer inanıyorsanız bakın yukarıdaki hadise tamamen ayrı bir bölüm burası tamamen ayrı bir bölüm oldu. Eğer inanıyorsanız yukarıdakine döndürülüp yani geriye döndürülüp düşünülürse o Musa mertebesindeki oluşum ama buradaki Muhammediyet mertebesindeki bir oluşumdur. Museviyet mertebesindeki kıstaslar başka ölçüler başka Muhammediyet mertebesindeki kıstaslar ölçüler başkadır. Yani bunları ikisini birbirinden ayırarak ancak bunları anlamamız mümkündür. Ne diyordu, خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ 2/63 bakın buraya kadar bir ayrı mevzu, size daha evvelce vermiş olduğum ayan-ı sabitedeki hallerinizi sımsıkı tutunun yani o programı uygulamaya çalışın içten batından vermiş olduğumuz programı ama hangi mertebe Museviyet mertebesi itibariyle verdiği programı burada Hz Musa’dan Beni İsrail’den bahsediyor, Tenzih mertebesinden bahsediyor, tenzihi hakikatler içerisinde size uygulamaya programladığı bu hakikatleri kuvvetle tutun “Yesmeune” ve dinleyin şimdi bakın burada değişti, evvela verdim dedi o başka bir bölüm, bu içeride verdim dediği içeride yani ayan-ı sabiteler “Yesmeune” (2/75) dediği dışarıdan şeriat-ı Museviye bunu da dinleyin yani iki ana bilim var birisi ayan-ı sabitelerinizden gelmekte bir de dışınızdan yani on emir işte anaya babaya iteat Allah’ın birliğine Allah’a iman hırsızlık yapmayacaksın işte şunu şunu yapmayacaksın diye “Yesmeune” bunları da dinle diyor.

Ve bunlar dinlediler قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا 2/93 dediler işittik ve isyan ettik dediler, bakın burada bir başka hadise vardır, bunlar çok hassas noktalar ve çok da özel noktalardır. O dinle dediği şeyleri işittik yani dışarıdan dinle dediği şeyleri işittik ama içeridekine ters gibi geldiği için isyan ettik diyor. Her bir kelime her bir ayet hem tüm olarak hem öz olarak işte bunun üzerine وَأُشْرِبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ 2/93 onlara kendi ayan-ı sabitelerinde bulunan özellik itibariyle عِجْل “buzağı” muhabbeti içirildi sevdirildi. Dışarıdan isyan ettiler ama içeriden kabul ettiler. Yani isyanları şudur, dışarıdaki hukuk ne idi, buna yönelmeyin idi, ama onlara içerideki hukuk ağır bastığı için dışarıdakine isyan ettiler, içeriden geleni kabul ettiler, onu uyguladılar. O mertebede haklıydılar doğruydular, haksız oldukları taraf bir yere hasretmelerindendi. Allah’ın varlığını Allah’ın zuhurunu şuunatını bir yere hasretmelerinden di yanlışlıkları işte bu böylece bu hukuk kendilerine anlatıldıktan sonra hatırlayın ki size Tur Dağı’nın altında sizden söz almıştık. Yani yukarıda belirtilenleri tatbik edeceğiz diye söz almıştık verdiklerimizi kuvvetle tutun söylenenleri anlayın demiştik onlar “*işittik isyan ettik*” dediler inkarları sebebiyle kalplerine buzağı sevgisi içirildi/dolduruldu.

Tabi bu açığa genel olarak bir ifade bu ifade olmazsa yukarıdaki ifadeyi anlatmak herkese mümkün olamayacağından Kur’an’da kargaşa tutarsızlık meydana gelmiş olur. Onun için zahirinin de bir sistem içerisinde düzenlenmesi gerekiyor. Ama sadece o değil Kur’an-ı Kerim, bütün bu hakikatlerden sonra “De ki ey Muhammed senin ümmetine eğer inanıyorsanız” neye inanıyorsanız siz de yukarıdaki mertebede kalıyorsanız, ama sizin mertebeniz ayrıdır, o zaman imanınız size ne kötü şeyler emrediyor. Yani puta tapmak gibi ümmet-i Muhammed فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ

اللّٰه 2/115 yani genel alemde hakkı bulma hakikatini size getirdiği halde siz daha hala tenzih mertebesinde yaşayarak belirli bir yerlere saplanmakta kalıyorsanız işte imanınız size ne kötü şeyler yartırıyor. Bakın Museviyet mertebesinde geçerli olan iman Muhammediyet mertebesinde ne kötü işler yaptırıyor size 22/24 sözün doğrusu aslında Lailahe illallah her mertebede geçerli her mertebede her peygamberan hazaratının seyrinde de geçerlidir. Hani övülen yol diyor ya o da hamd yoludur, zaten Hamd yolunun mertebelerini biz bildikten sonra da bu yolun da mertebelerini bilmiş olmaktayız.

İş hayatını ihmal edipte dini hayatı önem verilir mi? Yok yanlış sonradan daha mahzun olur sonradan daha sıkıntıya girersin daha kötü olur, çünkü dünyayı kazanacak zamanda dünyayı da kazanmalı ahireti de kazanmalıdır, yani gençlikte yapacağın şeyi ihtiyarlığa bırakırsan o zaman hiç de yapamazsan hüsran olursun. Ne kadar ibadet ehli olursan ol madden yoksa hiçbir şeyin yok, yani kendini zar zor hayatını sürdürebilecek kimseye muhtaç olmadan kendi ayakların üstünde duracağın maddeyi mutlaka ihtiyacın vardır bunu karşılayacaksın bunu ihmal ederek dinine yönelirsen yanlış olur.

Tabi bu anlayış bencedir herkes istediği gibi hayatını düzenleyebilir, dünya için ahiretinizi ahiret için dünyanızı terk etme ikisi de bir birine lazımdır, biri olmazsa birinin kıymeti yoktur. Dünya zengini olsa ne olacak ahiret ile ilgisi yoksa ahiret zengini olsa ne olacak başkasına muhtaç olmuşsa: Bir gün (sav) efendimiz civar yerlerden birileri gelmiş ziyarete işte hoş beşten sonra demişler ki bizim memlekette öyle muttaki bir delikanlı var öyle bir güzel çalışıyor ki gece gündüz hep ibadettedir, gecesi ibadetlerle namazlarla gündüzü oruçlarla geçiriyor, efendimiz dinlemiş dinlemiş, peki demiş rızkını nereden kazanıyor, işte demiş onun bir abisi var arada sırada ona yardım ediyor, öylece gidiyor demiş.

Efendimiz demiş Ki; o ondan daha üstündür, yardım eden abisi daha yararlıdır neden daha yararlıdır, bir insan kendi nefsi için ne kadar üst derece ibadet ederse etsin kendine fayda sağlamış olur, yani yaptığı nefsi içindir, ama Rahmani nefsi için ama ayrı yine kendi menfaatinedir ahiretine cennete de girse yine de kendi içindir, ama başkasına verilen küçücük bir lütuf küçücük bir yardım başkasına fayda sağladığı için ondan daha üstündür. Çünkü kendi nefsine değil başkasına fayda ihsan ediyor, maddi manada ne ise. Yani başkasına fayda sağlamak kendi nefsi için çalışmaktan çok daha faydalıdır. Neticede kendini faydalandırıyorsun, ne kadar çok olursa olsun ama diğerinde bir tabak yemek vermen o kendi nefsin için çalışmandan daha üstün bir karekter bir yapıdır. Nefsinin dışında yardımcı oluyorsun.

İşte o da kardeşine hayatını sürdürecek kadar az da olsa bir yardımda bulunması başkasına kendi nefsine kardeşini veya başkasını tercih ediyor, kendini ikinci plana bırakıyor, ona veriyor lütfediyor, veren el alan elden üstün oluyor. Bakın bu büyüklerin hayat hikayeleri gerçekten incelenirse hiç biri kendi el emeğinin dışında bir yaşantıya tenezzül etmemiş, Hiçbiri ama hepsinin mutlaka bir el becerileri varmış kimisi zamanına göre hasır dokumuş kimisi sepet yapmış bahçıvanlık yapmış bir meslek sahibi olarak bir şeyler yapmış kimseye yük olmamışlar veya olmamaya çalışmışlar.

Eskiden millet kendi kendine eğitiyordu, eğitimini kendi yapıyordu, okullara bile ihtiyaç yoktu, sivil kuruluşlar kendi kendini eğitiyorlardı şimdi bunları kaldır onları kaldır bir devlet kuruluşları kaldı devlette hangi birini nerede eğitsin o kadar insanı boğuldu kaldı ama bu şeyler devam etseydi, usta çırak münasebetleri el işleri fabrikalar açılmayıpta tek eller oluşmasaydı gene böylece o eğitim merkezleri her biri iş yeri her bir dükkân bir okuldu, hem de ne okul ya hem de ne sanat. Bilhassa bu hususta dergahlar yörelerinin üniversiteleri idi, o kadar güzel o kadar insanları bünyelerinde barındırıyorlardı, hoş güzel musiki ilim işte bünyesinde ne özelliği varsa onu elden ele gönülden gönüle kuşaktan kuşağa naklediyorlardı.

Binlerce senedir, bunlar sivil otoriteler olarak geldiler sivil eğitim merkezleri olarak yaşadılar devlet bunlara ne para verdi ne yardım etti. Mahalle sakinleri, çevrede imkanı varsa kurdu oraya bir bina onlara hadi gelin burada siz işinizi görün bağ verdi bahçe bıraktı, onlara vakfiyeler bıraktılar, dünyada hiç emsali olmayan vakfiyeler var Türkiye'de Türklerde Müslümanlarda, yolda kalmış kuş vakfiyesi diyor bakın düşünün yolda kalmış hasta leylek vakfiyesi ayağı kırılmış kanadı kırılmış uçamıyor, bunlara özel vakfiyeler açmışlar sonra da Osmanlı kötü derler, işlerine gelmediği için Osmalı'ya kötü demişler.

Amerika şimdi Osmanlı sistemlerini alıp kendi bünyelerine tatbik ediyor, eyalet sistemi olsun idari sistem olsun hepsini arşivleri inceliyor ona göre biraz daha modernleştirerek tatbik ediyorlar.

Avrupalının ilerlemesi Hakikat-ı Muhammedi ilminin dünya semasına indirildiği ve onların da o ilme ulaşarak bu yenilikleri yaptığı bir gerçektir, eğer onlar kendi mertebeleri itibariyle gelişme kabiliyetinde olsaydılar Hz Peygamberden evvel o karanlık devreleri yaşamazlardı. İnsanları yakıyorlardı içinde cin var diye cini çıkartalım diye yakıyorlardı. Kilisenin aforoz ettiğini kraliyet bile kurtaramıyordu, kralı bile aforoz ettikleri zaman tahtını elinden alıyorlardı. İnsanlara ne zulümler yapıyorlardı, yüz yıl savaşlarını biz sürdürmedik İngiltere ile Fransa arasında oldu.

Ahad aynasının karşısına geçtiğinde bir değer kazanıyor, Ahad'ın önünden al sadece bir kaldı harflerin de kaynağı bir rakamların da kaynağı birdir. Değişen bir şey yok. Biri alıyor yani "Elif" i alıyor biraz büküyor, Be" diyor, üstüne iki nokta koyuyor, "Te" diyor, o zaman "sen" oluyorsun. Yani "ente" yani hepsinin kaynağı "Elif" tir, rakamların kaynağı da "Elif" biri biraz kıvır iki yap biraz daha kıvır üç yap.

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Rabbiyesir vela tuassir rabbi temmim bilhayr.

BİR DERGAH HİKAYESİ

Kendim ettim kendim buldum

Bu gün 10/03/ 2003 Pazartesi günü gene İzmir'de bir kardeşimizin evindeyiz mevzumuz genel işte yarenlik yapmak şimdi buna bir hikaye ile başlayalım sonra bakalım ne gelir arkasından: Zamanla bir dergahta bir şeyh efendi varmış dergahın bir tarafında ailesi ile birlikte evi olarak oturuyorlar kullanıyorlar bir tarafı da işte dergah zikir semahane cami mutat veçhile şeyh efendi sabah ya da öğle namazlarından sonra sohbet yaparlarmış vaktin yettiği kadar bir saat yarım saat bu böyle devam ediyorken herkes nasibine düşeni kabiliyeti nisbetinde alıyor hayatlarını sürdürüyorlarmış, bu dergahta da hizmetli olan yani gelenlere hizmet eden oranın işlerini gören bir Mehmet ağa varmış, veya Mehmet adında bir kişi varmış, o da tabi hazretin çevresinde oralarda çalışıyor, temiz pak bir insan fakat fazla bir kabiliyeti yokmuş.

Ama o da görevini hizmet ederek yapıyor, orada onun da bir sevilen yeri varmış, derken bir gün çay ocağın üstünde kaynıyor, kaynarken de ses çıkartıyor, kaynama sesi çıkartıyor, diyor ki çocuklar, kardeşler, dervişler söyleyin bakalım diyor bu çay kaynarken hal lisanı ile ne söylüyor, bu akşamki soru bu yarın sabah düşüncelerinizi bana bildireceksiniz diyor. şimdi hepsi bu görevi alıyorlar köşelerine çekiliyorlar acaba bu çay kaynarken ne diyor, Mehmet ağa, meydancı da bunu bilse bilse hacı annem bilir diyor ben

gideyim ona sorayım diyor, çünkü annemin diyor, efendi Hz leri bize böyle böyle bir soru sordu ben düşündüm bulamadım diyor, sen ne dersin acaba bana biraz fikir verebilir misin diyor.

Oğlum ne diyecek dese dese fokur fokur, kendim ettim kendim buldum diyor diyor. Tamam anne sağ ol deyip ayrılıyor. Ertesi gün işte mutat sohbet burada unuttuğumuz biz şey var sorunun doğru cevabını bulana ben kızımı vereceğim diyor, yani kim bu kaynayan çaydanlığın hal lisanı ile ne dediğini bilirse ona kızımı vereceğim diyor baştan. Böyle olunca herkes daha büyük bir merakla sabahlara kadar düşünüyorlar acaba şu mudur acaba bu mudur diye, hadi bakalım söyleyin dediğinde bazıları Hakk, Hakk, diyor, coşkuyla Hakk zikretmektedir, kimisi kuşlar gibi ötmektedir, kimisi şöyle yapmaktadır diye kendilerince cevap söylüyorlar.

En sonunda Mehmet efendiye sıra geliyor oğlum sen söyle diyor Mehmet efendi efendim *"kendim ettim kendim buldum diyor"* şeyh efendi de hah diyor ben de "*kendim ettim kendim buldum, kendim ettim kendim buldum"* diyor. Tabi ki kızını vermek zorunda kalıyor.

BESMELE-İ ŞERİF

Kısaca Besmeleden başlayalım Cenâb-ı Hakk ne ihsan edecek. Besmele-i Şerif'in içerisinde bilindiği gibi üç ana hususiyet var, üç Esma-ı İlahiye var, Birisi "Allah" Esması, birisi "Rahman" Esması, birisi "Rahim Esması. Kevnin üç oluşumunun hakikati orada yatıyor, besmele de ona dayanıyor zaten. Cenab-ı Hakk "Kün" bir şeye "Ol" dediği zaman oluşumun faaliyete geçmesi üç asla dayanıyor. Fusus-ul Hikem'de Salih Fassında da vardır bu İsa Fassında da var. Bunun birincisi Zat, ikincisi İrade, üçüncüsü Kelam, kavl yani söz. Yani herhangi bir varlığın oluşması için bu üç aşamadan geçmesi gerekiyor.

Birisi Zat ikincisi o Zat'taki İrade, üçüncüsü Kelam, yani söz. İşte Cenab-ı Hakk bir şeyi murad ettiği zaman ona "Kün" ol der o oluşumda olur, "Feyekun" o da hemen olur. Neden, Zat'ın emri olduğu için o varlığın içinde de o mevcut olduğu için zuhura çıkar. İşte besmele-i Şerif'e üç asıl isim üzere kurulmuştur. Bunun bir tanesi Zat'ı ifade eden "Allah" kelimesidir, bir tanesi Sıfat mertebesini ifade eden yani Zat İrade, İradeyi ifade eden Rahmaniyet mertebesidir. Kevni, kelamı ifade eden oluşumu ifade eden de Rahim Esma mertebesidir. İşte Cenab-ı Hakk Besmele-i Şerif'in içerisinde bütün alemlerin oluşumunu da kendi hakikatini de varlığını da programlamış yani şifrelemiş onun içerisinde.

Besmele hani bir hadis-i Şerifte Hz Ali Efendimizin bir sözünde geçiyor ya "Bütün kitaplar Kur'an'da mevcuttur, Kur'an Fatiha'da mevcuttur, Fatiha besmelede mevcuttur, besmele besmelenin başındaki "Be" de mevcuttur, "Be" de altındaki noktada mevcuttur." Demek suretiyle tekrar başa işi getirmiş oluyor. Yani her şey bir noktadan meydana geldi Tv de o resimleri seyrederken onun kuruluşu noktalara bağlı bir sistem binlerce noktalardan meydana geliyor satırlar görüntünün aslı da noktalardan oluşuyor. İşte besmele-i Şerif'in başındaki "B" harfi Arapça'da bilindiği gibi "ile" manasına yani birliktelik ifade etmektedir.

O nokta tahtiravallinin altındaki destek gibi o "Be" harfinin tam merkezindedir. Yani nokta "Be" yi çekmektedir. Bunlar bakın Kur'an-ı Kerim harflerinin manaları kelam ifadeleri olduğu gibi şekli manaları da vardır. Onun için Kur'an-ı Kerim başka bir lisan ile yazılamıyor, çünkü içinde manaları yoktur. Başka lisanlar bunu alamıyor, yani çekemiyor, oradaki "Be" , "Te" , "Se" diye devem ediyor, oradaki "Be" ile manasına yani birliktelik ifade eden yani bağlantılık kuran bir harf bir şekil ayrıca şekil olarak da bağlantıyı kuruyor, mana olarak da kuruyor. Bakın "Be" nin iki tarafı birbirine benziyor, bir sandal gibi buradaki Uluhiyetten aldığı hakikatleri bünyesinde topluyor insanlığa yani kevn alemine iletiyor, kendi bünyesinden geçiriyor.

Şimdi baştaki “Elif” Ahadiyet Elif’i “Be” yi oradan alırsa “Te” ye ulaşması mümkün olmuyor. yani tekliğin zuhura ulaşması mümkün olmuyor “Be” olmayınca. Bu harf sıralanışının dahi kendi içinde kendine has bir düzenlemesi vardır. Yani Elif, Be, Te, Se, Cim, Ha, Hı, … diye sıralanması karışık bir hadise değildir. Mutlak bir bilince dayanan bir sistemdir “Elif” in başta olması, “Ye” nin sonda olması rastgele, tesadüfi, karma karışık bir hadise değildir. Elif başta Muhiddin-i Arabi Hz lerinin ifadesine göre “Harfler bir ümmettir” diyor bu ümmetin başbuğu peygamber de “Elif” tir diyor. Onun için “Elif” başta “Elif” her şeyin başında geliyor zaten.

Ahadiyet “Elif” ile, Ahmed “Elif” ile Allah “Elif” ile, İnsan “Elif” ile, Adem “Elif” ile hep onlar “Elif” ile başlıyorlar o ”Elif ile başlıyor. Elif’n bilindiği gibi zahiren 12 mertebesi var, bunun beş mertebesi hazret mertebeleri, yedi mertebesi de Nefs mertebeleri ama Elif’in üstünde görünmeyen bir nokta daha var, müstakil bir nokta var onunla 13 oluyor, 12 si zahir birisi batın olmak üzere 13 ifadesi, sayısı rakamı ortaya çıkıyor bu da (sav) fendimizin şifre rakamıdır.

Ahad ortasına bir “mim” ilave edilince yani “Elif”in arasaına bir “Mim” ilave edilince “Ahmed” oluyor. Yani Ahadiyet mertebesinin Ahmediyet mertebesinden zuhuru oluyor, işte bu da “Be” ile ortaya getirilmiş oluyor. Yani “Be”nin kendisi ile “Be” ile dediğimiz zaman ile ile demiş oluyoruz.

Şimdi Ahadiyet mertebesinin özellikleri durup dururken hemen bir şekilde ortaya çıkmıyor, yani sebepler olacak ki sebeplerle ortaya çıksın işte Ahadiyet mertebesinin hakikati ortaya çıkma sebebi de “Be” onun için besmele-i Şerif’in başında “Be” var. “Be” den sonra ne geliyor, “Bis” derken “Sin” harfi meydana geliyor, bu da İnsan-ı Kamil’i ifade etmektedir besmelede. “Bis” derken oradaki “Sin” aslında Elif, Be, Te yi ifade etmektedir. Çünkü “Te” ne idi, üstünde iki nokta var, yani “Ente” oradaki “Te” “Ente” nin “Te” sidir. “Ente” sen demektir.

İşte Cenab-ı Hakk kendindeki varlıkların zuhura çıkmasını murad ettiğinden “Sen” diye hitap etti varlığa, kendinden

zuhura geldi ama onlara bir kimlik vermesi dolayısıyla “Sen” bu ilk “Sen” dediği de Hakikat-ı Muhammediye dir. Elif, Be, Te dediğimiz işte Ahadiyet mertebesi ile “Te” ile yani “Ente ile yani “Ya habibim senin ile bu alemleri zuhura getiriyorum” demek istiyor daha baştan işte oradaki “Sin” “Te” manasına yani “Sen” hangi “sin” Hakikat-i Muhammediye olan nokta yeri (sav) efendimizin sahs-ı mübarekleri, genel anlamda da Hakikat-ı Muhammediye, “Ente” dediği odur. Bu “Ente” yani “sen” bütün alemleri kaplamış vaziyettedir.

Ve bu külli olan “Sen” den zuhura geçen birey varlıklara da sen “Ente” diyorsun. Evvela İlahi manada Cenab-ı Hakk (sav) efendimize “Ente” sen diyor, (sav) Efendimizin Nur-u Mübareklerinden varlıklarından zuhura gelen diğer varlıklara da efendimiz tarafından Hakikat-i Muhammedi “Sen” diyor. Ve “Te” den sonra “Se” geliyor, “Se” üç noktalı bakın dört tane harf aynı karakter de sadece noktalar değiştiriyor. Be, Te, Se, hepsinin yazısı aynı ama birinin altında nokta var, bakın bunlar hiç tesadüfi şeyler değildir, birinin üstünde iki nokta var, tek noktalı yapamaz mıydı neden iki nokta var, tek nokta altta “Be” olurdu tek nokta üstte “Te” olurdu, ama o zaman “Sen” olmazdı başka bir ifade olurdu, “Se” olması üç noktalı olması da Teslis hakikatini yani “Se” de ne var bakın Zat, İrade, Kavil var bu çünkü.

İşte Elif, Be, Te, Se harfleri bütün bu alemlerin oluşumunu planda kaplamış oluyor, kaynağı olmuş oluyor, onun için baş tarafında “Elif Ba” nın baş tarafındadır bu harfler. Sonra dört tane harf olması ayrıca hepsi de birer mertebe ifade ettiğinden Elif Zat mertebesi, Be Sıfat mertebesi, yani ilk çoğalmaya başladığında Te sen, Esma mertebesi, Se de ef’al mertebesini ifade etmektedir bu sıralanış içerisinde. Şimdi “Bi is” dediğimiz zaman “Sin” oradaki yani insan ismiyle “Sin” orada “Yasin” de de olduğu gibi “İnsan” dır, ile “Be” ile yani İnsan ile İnsan ismi ile nasıl bir insan Allah isminin zuhuru olan İnsan ismi ile ve Rahmaniyet mertebesi itibariyle ve rahimiyet mertebesi itibariyle başlarım diyor.

İşte "Bismillahirrahmanirrahim" dediğimiz zaman bütün bu manaları onun içerisinde oluyor. İşte bütün manalar içinde olduğu için de her şeyin anahtarı o oluyor yani hangi işe başlasak hangi kitabı okumaya başlasak veya hangi bir faaliyete başlasak bu yaptığımız faaliyetlerin tamamı onun içinde mevcut, bunu idrak eden de insan olduğundan lisanen insanın söylediği besmele-i Şerife fiilen de insanın kendisidir. Yani lisanında kelam olarak ama varlığında fiil olarak mevcuttur. Çünkü bu kelam-ı İlahi en geniş manada anlayan tatbik eden de insandır. Ve de bu ona veriliyor, hitap ediliyor, yani insana besmele-i şerife veriliyor.

Hani besmele herşeyin anahtarıdır deniyor ya şimdi genel alemde onu düşündüğümüz zaman Cenab-ı Hakk Allah Esmasıyla Nefes-i Rahmanisini bütün bu alemlere yaydı, bu genel ifadesidir, o nefes-i Rahmaniye "Sahab-ı muzi" diyorlar ya buna parlak bir bulut olarak buhar olarak yaydı, bütün bu sonsuz fezaya yaydı ve murad-ı ilahi nerede hangi varlığı ortaya getirmeyi dilediyse yani hangi galaksi hangi yıldızı, hangi ayı güneşi gök taşını meydana getirmeyi dilediyse o muhitte o sehab-ı muziyi yoğunlaştırmaya başladı. İşte orası da onun varlık sebebi olduğundan rahmi oldu, Rahim oldu yani onu üretici yer oldu.

İşte Allah, Rahman, Rahim esmaları bütün bu alemlerin vücut bulmasının ana kaynakları oldu. Eğer fizik ve kimya alimleri ilim adamları şu üç tane ismin üstünde dursalar bu alemin ne şekilde meydana geldiğini belki çok zor olmayan bir çalışmayla meydana getirebilirler. Şimdi çözemiyorlarya bir türlü, işte bing beng patlama oldu da yayıldı da etti de işte bir şeyler bulmaya çalışıyorlar ama islami kaynaklara yönelerek Kur'an-ı Kerim'deki ifadeleri gök ve kevn ayetlerini okuyarak çözmeye kalksalar kendilerine çok büyük yol açmış olacaklar, çok zaman kat etmiş olacaklar, ama tabi bu da ilahi varlığın muradıdır diledddiği zaman açtırır dilediği zaman kapattırır ayrı konu.

Yani şunu bilmemiz lazım geliyor ki Kur'an Azim Müşşan içerisinde geçmişten, geçmişte olanlardan ve gelecekte olacak

olanlar bütün ilimler mevcuttur, mükevvenatın var oluşu bütün sırlarıda mevcuttur. Zaman içerisinde bunlar açılacak ve artık sırlı bir şey kalmadıktan sonra dünyanın kıyameti kopacak yani Kur'an-ı Kerim'de mucize olarak belirtilen ne kadar şey varsa bunların hepsi zuhura gelecek. Mucize olarak belirtilen ne kadar şey varsa bunların hepsi zuhura gelecek zaten birçokları gelmiş vaziyette geçen akşam da mevzu olduğu gibi şimdi Zat mertebesini yaşamaktayız, Zat'i mertebeyi yaşamaktayız, bunun da bir sonu olacaktır.

Mesela Nuh (as) ın gemisi nasıl hareket ediyordu, ona sesleniyordu, komuta veriyordu, Nuh (as) بِسْمِ اللَّهِ مَجْرَيهَا وَمُرْسَيهَا " 11 /41 yani hareket edeceği zaman مَجْرَيهَا yani yoluna git diyordu gemi harekete başlıyordu. مُرْسَيهَا Dediği zaman gemi fren yapıp duruyordu. Bakın işte bu gün ses ile komut verilen bir sürü cihazlar var, araba yürü dendiğinde yürümeye başlıyor, dur dendiğinde fren yapıp duruyor. İşte Nuh (as) ın kıssasında bu hakikati belirtmiş oluyor, ilmi belirtmiş oluyor bize, biz de onun Nuh (as) ın kerameti mucizesi diye neler yapmış ne büyük peygambermiş diye atıyoruz 5000 sene geriye atıyoruz kendimizi. Ama biz bu devrede yaşıyoruz, onun tahakkuku gerekiyor.

Ve işte kim ki çalışıyor, o bu çalışmasının karşılığını buluyor, batılılar çalışıyor bunu buluyorlar mesela Kur'an-ı Kerim'de Hüd hüd kuşunun çok yükseklere çıkarak toprak altındaki suyu bilirim demesi gibi Süleyman (as) a o zaman karga diyor ki Ya Süleyman bu yanlış söylüyor diyor, eğer o çok yüksekten bakarak toprak altındaki suyu görecek göze sahip olsa kendisine ağaç üstünde kurulan bukağıları görür yani tuzakları görür diyor, yani bu kadar fazla atmasın diyor. O zaman Süleyman (as) Hüd hüd kuşunu çağırıyor bak gel bakalım karga ne diyor, diyor, orada verdiği çok güzel bir cevap var, yani kader hakkında da bizi eğitmesi var, Ya

Süleyman karganın söylediği de doğrudur, ama benim söylediğim de doğru ben çok yükseklerden uçarım toprak altındaki suyu görürüm diyor.

Sen de seyahate çıktığın zaman çölde en çok ihtiyacın olacak şey sudur diyor. Beni de orduna al sana yardımım olur diyor. Ve devam ediyor eğer Cenab-ı hakk benim gözümü kader ile bağlamış ise benim de ölümüm o tuzağa tutunarak ise ben o tuzağı görmem yani rabbım bana o tuzağı göstermez diyor. Görmemekten değil kaderim bağlar gözümü diye çok makul mantıklı eğitici bir cevap veriyor. Bakın orada kuş hepimize öğretmen oluyor. Küçücük bir varlık ona tarla kuşu diyorlar, işte Cenab-ı Hakk her mahlukattan bizlere birer eğitici sebep göndermektedir.

Bu gün görüyoruz işte gökyüzünde bir sürü peyk dolaşıyor, dünyanın üstünde adeta artık birbirine çarpacaklar diye korkuyorlar, casus peykler, rast peykleri bir sürü peykler dolaşıyor yeryüzünün toprak altında nesi varsa 20-30 Km derinliğinde hepsini tesbit ediyorlar. İşte Hüd hüd kuşunun sanatı budur, biz bunu hala Süleyman (as) ın kerameti, mucizesi diye bakıyoruz. Ama bizden evvel parsayı toplamışlar kapmışlar. Şimdi bizim topraklarımızda ne varsa evvela 50 metre kare olarak tesbit etmişler türkiyenin yani bütün dünyanın tesbit etmişler bakın ne enterasan biz toprağımızın altında ne var bilmiyoruz, ama onlar biliyorlar neden çünkü casuslar var yukarıda hüd hüd kuşları var uçuyor, biz daha bunun hala hikayesini okuyoruz Kur'an-ı Kerim'de duygulanıyoruz bakın neler geçmiş başlarından falan diye hikaye diye oku yat uyu sonra daha geliştirmişler programı daha daraltmışlar $50m^2$ den $5m^2$ ye düşürmüşler $5m^2$ dahilinde ne var biliyor, sonra onu 50 cm ye kadar düşürmüşler bakın ölçülere dikkat edin, yani bizim bilemediğimiz farkında olmadığımız o kadar büyük değerlerimiz var topraklarımızın altında ama bizim çalışmamız tekniğimiz onu tesbit etmeye yeterli olmadığı için başkaları bunu tesbit ediyorlar ve muamelelerini bize ona göre yapıyorlar.

Lozan antlaşmasında bir şey yapmışlar 2023 yılına kadar Türkiyede hiçbir maden araştırması yapılmayacak diye söz almışlar, o antlaşmayı yaparlarken, onun için biz 2023 yılına kadar ufak tefek kömür madeni çıkarıyoruz işte ufak tefek şeyler çıkartıyoruz sadece. Kireç taşı şu bu falan, ama Türkiye'de öyle büyük madenler var ki Uranyum madenleri bütün dünyanın ülkelerindeki madenler toplansa bizdeki daha fazla görünüyor.

Tekrar dönelim mevzumuza Besmele-i Şerif, eğer gerçekten incelenmiş olsa bütün bu hakikatler ortaya çıkmış olacak, şimdi oradaki "Be" ile, dedik, "Sin" insan, "Bi ismi Allah" Allah ismi ile diyor ama yani oradaki "Sin" hem bir isim manasına isim ama kimin ismi, devam ederken Allah ismi ile diyor, ama oradaki isim insan ismi, manasınadır. Neden çünkü Allah'ın ismini en geniş manada zuhura getirecek olan varlık insandır. O zaman diğer şekli Cenab-ı Hakk buyuruyor ki "Ben insan ismi ile başlamaktayım her şeye" ve de gene zaten öyle oluyor, biz bilsek de bilmesek de Cenab-ı Hakk insan eliyle bu dünyayı tamir ediyor. Bu dünyayı imar ediyor.

Birisi de şöyle demiş "*Bu dünyayı niceleri tamir etmeye uğraştılar, bir yanın imar ederken bir yanı oldu harab*" bir tarafı tamir edilirken bir tarafı eskiyor. İşte ne oluyor, insan ismi ile zuhur eden Rahmaniyet ve rububiyet hakikatleri diye insanı yüceltmiş oluyor. Ve de bunu çeken insan yani besmele-i Şerifeyi söyleyen insan başka bir mahlukat yok ki bunu söyleyecek neden söylüyor, sahibi olduğu için, Cenab-ı Hakk ona onu emanet ettiği için. Rahman tabi Sıfat mertebesini ifade ettiğinden nefes-i Rahmaniye bütün bu alemlere yayılmış vaziyette orada meydana gelen zuhurlar da rahimiyet ifadesiyle yani Allah Zat-ı Mutlak, Rahman ismiyle kendindeki Sıfatları tüm varlığı alemlere yaydı, Rahim ismi ile de nerede neyi mevcut etmek istiyorsa orada onu meydana çıkardı. Demek sureti ile Besmele-i şerif'in özü bu.

Yani besmele her şeyin kaynağı yani bütün alemlerde içine almış oluyor biz bilsek de bilmesek de yani besmeleyi çektiğimiz zaman Allah esmasının Rahmaniyeti ile bütün

sıfatlarını sonsuz aleme yaydı ve bu Rahimiyeti ile bütün varlıklara Rahmet merhamet ettiğinden zuhura getirdiğinden ef'al alemi de meydana gelmiş oldu. Yani bütün alemleri içine almış olan bir kelime-i camia diyorlar buna. Bunun en geniş manada zuhur mahali tatbik mahali de insan olduğundan işte oradaki "Sin" evvela Efendimize sonra İnsan-ı Kamile teveccüh olduğundan Cenab-ı Hakk *"Ben işlerimi insan-ı Kamil vasıtasıyla sürdürmekteyim*" demek istiyor.

İnsan-ı Kamil de iki yönlü birisi genel anlamda Hakikat-ı Muhammediye olan İnsan-ı Kamil, birisi de bireysel manada fiziki manada yaşayan kendini bilerek yaşayan insan, İnsan-ı Kamil. Kamil İnsan.

Evvela evren Hakikat-ı Muhammediye diye ismi ile Cenab-ı Hakk ilk olarak ben Aklı halk ettim diyor, birçok yerde öncelik var, evvela kalemi halk ettim, evvela ruhu halk ettim, evvela nuru halk ettim diye bazı öncelikler vardır. Birkaç şeyi öncelik tanıyor birlikte. Peki bu nasıl oluyor, işte bu (sav) efendimizin Hakikat-ı Muhammediye olan hakikatinin mertebeleri itibariyle halk edilişleridir. Her mertebedeki öncülüğü ilkçiliği ilk halk edildi ifadesini getiriyor. Ve bu genel anlamda böyle olduğu gibi bir de efendimizin şahs-ı mübareklerinde yani varlıklarında mevcut olan bireysel Muhammediyet mertebelerini anlatıyor.

Yani hem genel anlamda bunun dışında bir şey yok zaten. Allah esması Rahmaniyet mertebesine tenezzül ettiği zaman Hakikat-ı Muhammediye meydana geldi işte bu genel alemde alemlerin kaynağıdır. Ama bir de yaygın olanın toplu olması öz olması gerekiyor faaliyet gösterilmesi için bu da Hz Muhammed ismini alan Hakikat-ı Muhammediye'nin bizim dünyamızda bize ait olan Allah'ın sonsuz Rahmeti olan Hz Muhammed ismini alan nokta zuhurmahalli. İşte ilk İnsan-ı Kamil O olduğundan ilk besmele de odur. Eğer o olmasaydı O'nun elindeki anahtar olmasaydı yanı O anahtar olmasaydı bu bilgileri bizlerin bilmesi mümkün değildi.

Alem kitabının açılışı alem rüyasının tabiri (sav) Efendimiz dir yani ilk besmele-i Şerif'in mutlak zuhur yeri Hz Rasulullah

Efendimizdir. Hem fiili olarak hem de lafzi olarak. Ve işte bu yüzden Kur'an-ı Kerimin 114 sure olan Kur'an-ı Kerim'in 113 suresinin başında başında besmele-i şerife var, neden birisinde yok onun ne farkı var da onun başında besmele yok, o Tevbe Suresinin ne eksiği var da başında besmele yok, işte zahiri izahatlara göre yani bir sebebe göre Kıtal suresi olduğundan yani içerisinde savaş olduğundan besmelenin içinde de Rahman ve Rahim yani merhamet ifadesi olduğundan sen hem savaş yap hem merhametli de olamayacağından onun başında besmele yok. Kurban keserken hani Bismillahirrahmanirrahim" diyorlar mı, demiyorlar, neden hem ben merhametliyim de hem ben çok merhametliyim de hem de koyunun başına vur bıçağı bu yaptığın ile sözün bir olmuyor demektir, sadece Allahu ekber Allah büyüktür diyorsun bıçağı vuruyorsun. Rahman Rahim dersen yanlış iş yapmış olursun, o zaman bıçağı vuramazsın. Bismillahirrahmanirrahim diyerek koçun boynuzlarını çözersin, sen yoluna git dersin bu durumda kesemezsin. Horoz keserken tavuk keserken besmele çekemezsin. Bismillah demek besmelenin kısaltılmasıdır, özet olarak söylenendir.

"Bismillah" dendiği zaman Allah ismi Allah isminde zaten rahman Rahim mevcuttur, burada mühim olan niyettir, işte 113 surenin başında olması efendimizin şahsiyetini ilgilendiren bir konu olması için 13 sayısının ve besmele-i şerifin. 113 ün önündeki bir sayısını kenara çekersek o ahadiyet mertebesidir, onun karşısında kalan 13 de Ahadiyete ayna olmaktadır. 13 de besmele-i Şerifenin zuhur mahali olan (sav) Efendimizin şifre rakkamıdır. Onun için işte 113 surenin başında besmele var, 114 surenin de başında besmele olmuş olsa bu sisteme ters düşer sayılar uymazdı.

Kuran-ı Kerim'in hem sayısal özellikleri vardır, hem de harfsel özellikleri vardır. Harf sayıları da vardır kendi içinde belirli sayı sistemleri de vardır. Mutlak bu böyledir diye geleceğe ait bir şeyler çıkarmak burada biraz yanlış olur çünkü gaybı Allah bilir, ama bir ilim tesbiti için bu sayılar kullanılırsa o yerli yerince olur, çünkü gelecekten bir şey bahsetmiyor, o

halden bahsediyor, 13 sayısının hakikatini bilirsek Kur’an-ı Kerim’i daha iyi anlarız, efendimizi de daha iyi tanımış oluruz. Daha güzel değerlendirmiş oluruz, sadece bir lisan olarak Muhammed isminin olmadığını bunun çok geniş bir mana kapsamı olduğunu hem harfler olarak hem rakamlar olarak manalar olarak nasıl yaygın bir varlığı olduğunu idrak etmiş oluyoruz dolayısıyla bakışımız ona göre geğerlenir.

Her kelimenin bir sayısal değeri vardır kendi içinde işte (sav) efendimizin Muhammed ismi dahi ebced hesabına göre 13 ü vermektedir. Ahmed 13 ü vermekte, yani bütün yaşantısını ele aldığımız zaman hep 13 leri bulmaktayız karşımızda. İşte 113 Surenin başında besmelenin olması da bu hakikate dayanıyor. Yani Besmele eşittir Hz Muhammed, Hz Muhammed eşittir besmele. Peki o 114. Besmele nerede, o da Neml suresinin 30. Ayetinde Süleyman (as) ın belkısa yazdığı mektubun başındadır. إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ 27/30 Bunlar tesadüfü şeyler değildir. o 113 ün başından aldığımız biri 30 un önüne koyduğumuz zaman alın size 13 yani bütün besmele-i Şeriflerin hakikati bunu demek istiyor ki 113 tane besmele-i Şerife yani Kur’an-ı Kerimde 114 tane bulunan Besmele-i Şerif’in 113 tanaesi Hz Rasulullah Efendimizin şahsına ait bir tanesi mertebe-i Süleymaniyeye ait bakın düşünün peygamberlerin arasındaki taksimata ve Efendimizin yüceliğine yani 133 defa Kur’an-ı Kerim’de Cenab-ı Hakk buna siz 113 bin deyin 113 milyon deyin nasıl 18 mertebe 18 bin alem hükmüne giriyor, siz buna 113 milyar deyin yani o kadar çok bu alemde zuhurunu meydana getirmiş ve bunların hepsi O’nunla başlandığını ifade ediyor.

Ve 113 de bir diğer peygamberlere kalmakta, neden onu da Süleyman (as) ın şahsına vermiş yani o mevzu içerisine vermişler, işte ayet-i Kerime’de belirtilen “*Biz ona mülk’ü azim verdik*” Yani Süleyman (as) a verilen çok büyük mülk vardı.

İşte o mülk-ü Azim'den bir tanesi de Besmele, ama Efendimize Kur'an-ı Kerim'in tamamı ve de 113 besmele verildi. Peki 114. Ayet bunun dışında mı kaldı hayır diğer sureyi okuyorken ona da geçtiğin zaman bir evvelki surenin başındaki besmele O'nu da kapsamına almış oluyor. Yani O besmeleden mahrum kalmış olmuyor, ama özel olarak Tevbe Suresinn başından başladığımız zaman bir ayet okuduğumuz zaman besmeleyi çekemiyorsun.

Bıraktık bir müddet sonra 2. Ayetten başladık o zaman euzu besmele çekilir. Bakın gene besmele ile başlıyorsun. Peki bir ayet yukarıdan başlasak ne olur, olmaz gerçi başlasan da bir şey olmaz neden olmaz çünkü az önce belirtilen sistemin şekli değişmiş olur. Sistem uygulanmamış iptal edilmiş olur o zaman 114 besmele (sav) Efendimizin sayısal sistemine uymaz. Bakın 113 te bir o besmele-i şerifin mülkiyeti Süleyman (as) a veriliyor, yani O'nun şahsında ifade ediliyor. Bunlar tabi bizim düzenlediğimiz haller değildir, Kur'an-ı Kerim'de mevcut olan düzenlemelerdir.

Yalnız yapmamız gereken şey Hüd hüd kuşu gibi biraz yukarılardan derinlerde var olanı ortaya çıkarmaktır. Yani özetlersek, her şeye besmele ile başlamanın sırrı bütün mevcut olan varlığın özet olarak Besmele-i Şerife ile belirtilmesi, bütün alemleri kapsayan bu kelime bir kişi hangi işe başlarsa başlasın o kelimenin varlığı içinde mevcuttur, yapacağı işin hepsi mevcuttur, teferruattan olan bir işe başlaması, O'nu söyleyerek başlaması kendisine rahatlık huzur ve muvaffakiyet vermesi içindir ki verir de zaten, bunu bilse de bilmese de böyledir.

21 sayısını tersine döndürürsek 12 olur, yani Cenab-ı Hakk'a ulaşmaya vesile olan 12 mertebe vardır, her mertebesi için bir şey okumuş oluyor ayrıca 21' i kendi içinde toplarsak 3 yapıyor, işte bu da az evvelki ifadeyi ortaya getiriyor, yani Zat, İrade, Kavil. Veya İlmel, Aynel, Hakkal yakıyn mertebeleri olarak yaklaşması. İşte bir şey var ki onu o, 21 rakamını vermişler boşuna değildir tabi sayıların özellikleri, 21 besmele çekmenin şimdilik aklıma gelen manası bu belki daha başka

manaları da vardır. 21 sayıları toplamı 3 olunca işte onun içine Hazarat-ı Hamse “ettur-u seba” yedi mertebe hem de bu besmelenin özelliğ oldurması yani “Kün” hükmünün ortaya gelmesidir. Kün hükmünün ortaya gelmesi de üç esasa dayanır, Zat’ı olacak, yani besmeleyi çekenin bir Zat’ı olacak onun çekebilmesi için bir iradesi olacak, söylemesi için de bir lisanı olacaktır.

İşte bu üç te bunu ifade ediyor, Zat’ı, İradesi ve kelamı, söylemesi. 21 de oluşan üç te budur yani 2+1= 3, şimdi o zaman 21 den 12 yi çıkarırsak ne kalır geriye, 9 kalıyor, biraz da onu düşünmek lazımdır. 9, Museviyet mertebesini ifade ediyor, Museviyet mertebesi de tarikat mertebesini ifade ediyor, zaten bu zikir de tarikat mertebesinden yapılıyor, neden Museviyet mertebesi, Musa (as) ın başında Beni İsrail ile Firavun ile çok büyük mücadeleler geçti ya işte bir iş yaparken bu mücadeleyi gerektiriyor ya, buradaki denge de onu gösteriyor. Şimdi 21 den 12 yi çıkardık neden çıkardık, 12 yi kullandık yani bunun 7 tanesi yani çektiğimiz yedi besmele nefis mertebeleri yani emmare, levvame, mülhime mutmaine, radiye merdiye safiye mertebelerinin tahakkuku için veya onların hakkını vermek için diyelim.

Beş hazret mertebesi; Ef’al alemi, Esma alemi, Sıfat alemi, Zat alemi, İnsan-ı Kamil. 21 tane besmelenin 12 tanesi oralara gitti, geriye ne kaldı, 9 kaldı, şimdi bir başka hesap daha yapalım, 9 dan 3 ü çıkardık, bunun bir tanesi Zat, bir tanesi, İrade, bir tanesi de kavil çünkü besmeleyi bunlarla çekiyoruz, Zat’ımız olmazsa besmeleyi kim çekecek.

Şimdi tekrar hesabı yapalım 21 besmelenin yedi tanesi öncelikle neden 21 belki böyle belki böyle değil ama bu da bir yol bu 21 sayısını hangi düzen üzerine kurulmuş şu anda bilmiyoruz, mutlaka bir asla dayanıyor 21 besmele çekmek ama onu kurgulayan kişiyi bulupta sormamız mümkün olmadığından veya hiçbir zaman soramayacağımızdan ama bizim bir şeyler üretip te yerlerine oturtmamız gerekiyor, kafamızda boşluk kalmasın diye o zaman genel olarak islamın yapısını düşünerek buna cevap bulmamız gerekiyor. Sokaktan

dışarıdan gazeteden değil, gene islamın içinden Kur'an'ın hadislerin özünden çalışmalardan tatbikatlardan o zaman ilk aklımıza gelen şey meratib-i İlahiye ilahi mertebeler.

Şimdi bunun yedi tanesi yani 21 besmeleden yedi tanesi her şeye besmele ile başla deniyor ya bu mertebeler de başlı başına bir faaliyet sahası olduğundan zaten yapanlar bunu çekiyorlar bu olmazsa olmaz zaten besmele olmazsa olmaz şartıdır. Nefs-i Emmareye bununla başlıyorsun mücadeleye, Levvameye bununla başlıyorsun, Mülhime Mutmaine Radiye Merdiye Safiye bunun yedi mertebesi yedi besmele nefislerimizle mücadeleye başlarken çektiğimiz besmeleler, beş tanesi hazret mertebeleri yani daha yukarki mertebeler. Ef'al alemi, Esma alemi, Sıfat alemi, Zat alemi, İnsan-ı Kamil mertebesi. Şimdi 12 tane oldu, üç tanesi de söyleyenin Zat'ı, söyleyenin iradesi, söyleyenin kelamı. Bu üçü olmayınca da besmele çekmek mümkün değildir, hiçbir fiili yapmak mümkün değildir, geriye altı kaldı, işte bütün bunların neticesi de islamın ilk şartı olan iman ortaya çıkmakta altı besmeleyi de imanın mertebeleri olarak her mertebede yani her imanın şartında bir besmele çekmek suretiyle 21 sayısına ulamış oldu.

Az önceki hesapta 21 den 12 çıkınca dokuz kalıyor, işte dokuz Museviyet mertebesini ifade ediyor, yani hazret mertebelerinde 7 nefs-i safiye, 8 ef'al mertebesi yani mertebe-i İbrahimiyet, 9 mertebe-i Museviyet, yani 9 sayısı Musa mertebesidir, Musa'lık mertebesidir. Geçmişteki Musa değil, bizdeki Musa, onların hepsi bizde de vardır, bu yönüyle de baktığımız zaman işte Museviyet mertebesi, Museviyet mertebesi Tarikat mertebesinin hakikatidir, Firavun ile Musa (as) ın ne kadar büyük mücadele içinde olduğunu kitaplarımız yazıyor, baştan sona kadar.

İşte besmeleyi çeken kişi de nefsi ile böyle bir mücadele içindedir, hem nefsiyle hem dışarıyla hem dünya ile mücadele içinde olduğunda bu dokuz sayısı vermiş oluyoruz.

Kur'an-ı Kerim'i bir bakıma kendi özünden okumak büyük bir hadisedir, büyük bir oluşumdur, yalnız bunu okumak için de biraz tevhid bilgisine ihtiyaç var sadece Arapça lisan olarak o da yeterli değildir. Ne kadar çok Arapça bilenler var tercüme ediyorlar ama kendilerinden haberi yok. Eğer sadece Arapça bilmek yeterli olsaydı bütün Arapça bilenler Ehlullah, Veli olurdu, Kur'an'ı o lisandan anladıklarından diyelim öyle olmaları lazım gelir ama bakıyoruz ki öyle değil, ancak tevhid ehli eğitimini de almak suretiyle onların özünü hakikatini anlamak mümkündür.

Şimdi biz beşer olarak Arapça'yı gerek milliyetçi olarak gerek kaynak olarak Arab olsaydık kendi ırkımızdan gelen çocuklar nasıl Türkler nasıl ailede Türkçe'yi öğreniyorlar biz de öyle Arapça öğrenmiş olacaktık, bu Arapça anlatmak istediğim şudur, beşerden kaynaklanan bir Arapça ve fiziki manada kullanılan bir Arapça yani tahta idi şecer idi ağaçtı ateşti gibi, manaları maddi manada bir lisandır. Ama Kur'an-ı Kerim'in Arapçası öyle değildir, Allah'çanın tercümesidir. Bakın aradaki fark anlaşılabiliyor mu, Kur'an-ı Kerim'deki Arapça'nın özündeki manalar başka beşeriyetin kullandığı Arapçanın içindeki kullanım tarzındaki manalar başkadır.

Birisi dünyevi birisi uhrevidir. Allah'ın çevirisinde batıni manalar vardır, işte burayı anlamak mühimdir, aradaki farkın ne olduğu ancak böyle anlaşılıyor. Kur'an-ı Kerim'in Arapça'dan Türkçeye çevrilmesiyle biz beşinci tercümesini okuyoruz. Eğer biz Kur'an-ı Kerim'i Zat mertebesi itibariyle Ümm-ül kitapta olan yönüyle bize bildirilmiş olsaydı anlamamız mümkün değildi. Çünkü onun lisanının ismi yok, ismi Allah'ça, biz Allah'ça'yı nereden bileceğiz, işte Kur'an-ı Kerim'in tenzili diye bahsettikleri nüzul yani indirildi diye bahsettikleri hadise budur. Yoksa bir başka alemden geldi de işte yere indirildi mekan indirilişi değildir, mertebe indirilişidir. İndirilmek nazil oldu demek nüzul etti demek biz hep bunlara maddi manada baktığımız için inzal bir yerden bir yere indirilmesi gibi zannediyoruz.

Halbuki bu inzal indirilmedeki maksat manasının hafifleştirilmesi demektir. Beşer aklının anlayacağı şekle nüzul ettirmek demektir, indirmek demektir. Burada indirmek mekan indirmesi değildir, yani diyelim ki çok yoğun bir mamul var elimizde onu sulandırıp nasıl içişini kolaylaştırıyoruz, öyle koyu mamul halde kullandığımız zaman bize zarar veriyor fazla geliyor, yiyemiyorsun kullanamıyorsun ama onu sulandırırsak meşrebimize uygun geliyor, vücudumuza uygun geliyor. İşte bütün bunları Cenab-ı Hakk bilmiyor mu, biliyor nasıl ki bu alemler Zat mertebesinden Sıfat Mertebesine, oradan Esma Mertebesine, oradan Ef'al mertebesine tenezzül ve tecelli ettiyse bu safahata Kur'an-ı Kerim'de dahildir.

Eğer o da buna dahil olmasa bize ulaşmazdı, alemler nasıl tenzil olduysa nüzül haliyle tecelli haliyle zuhura geldiyse Kur'an-ı Kerim'de hangi mertebede alemler nasıl zuhura gelmişse Kur'an-ı Kerim'de o evreleri geçirdi. Bize başka türlü ulaşamazdı. İşte ümmül kitapta Zat mertebesinde lisanı Allah'ça iken Sıfat Mertebesine indirildiğinde Furkan ismini de aldı, aynı zamanda faruki, Furkan yani ayrılma, nesi ayrılma içindeki mevzuların birbirinden ayrılması berraklaşması ortaya çıktı burada Kur'an Hakkça'ya çevrildi. Yani Allahça'dan Hakkça'ya tercüme edildi. Bu tercümeyi yapan Cenab-ı Hakk'ın kendisidir.

Oradaki ismi Levh-i Mahfuz oldu, bakın Ümm-ül Kitap'ta daha ne olduğu kapalı iken Levh-i Mahfuz'da levhalar haline geldi yani sayfalar haline geldi açılmaya başladı ki orası Sıfat mertebesidir. Cenab-ı Hakk orada Hakkça'ya tercüme etti, Levh-i Mahfuz'da Hakkça olarak yazıldı, orada ama bunu da anlamamız mümkün değil idi yani beşerin bu lisanı da anlaması mümkün değildir, işte Cenab-ı Hakk tekrar bir tecelli etti, yani tekrar bir tenzil etti tekrar onu bir hafifleştirdi bu sefer Sıfat mertebesinden esma mertebesine ve Kitab-ul Mübin olarak isim aldı o mertebede açılmış kitap Esma alemindeki Esma nasıl açılıyor, Levh-i Mahfuz'da toplu olarak duran Sıfat mertebesinde ayrılmış ama tecelli etmemiş olan İlahi sıfatlar Esma-ı ilahiyeler Esma mertebesinde açıldı.

Kitab-ul Mübin yani açık kitap olarak sayfalanarak teferruata geçti. Hakk lisanından Rab lisanına tercüme etti Cenab-ı Hakk o safhada onu. Yani bir tenzil daha oldu, biraz daha anlaşılması hafifleştirildi, orası da zaten Rububiyet mertebesidir, Rab mertebesidir, eğer bu şekliyle gelseydi gene anlayamazdık nihayet beşer dilinin teleffuz edebildiği forma getirdi Cenab-ı Hakk. Bu da beşer lisanların içerisinde 2700 lisan var yeryüzünde onların en kamil en geniş manayı kabul edebilecek olan Arapça'ya çevirildi. Efendimiz de zaten Arab ırkındandır.

İşte Kur'an-ı Kerim'in mevcut Arapça tercümesini Cenab-ı hakk'ın kendisi çevirdi, Rabçadan Arapça'ya bu çok mühim bir hadisedir, Kur'an Zat'tır, Zat'ın ef'al alemindeki zuhuru O'nun izahıdır, kullanış sistemidir. Yalnız az önce anlatmaya çalıştığım yer burasıdır Kur'anın Allah tarafından Arapça'ya çevrilmesiyle Arapça lisanı beşeriyetin kendi içinde ürettiği Arapça lisanı ile aynı değildir. Yani şu şekilde aynı değildir, kelimeleri kullanımları aynı şu şekilde aynı değil, şimdi bir arı peteği düşünelim o arı peteğinin bir mumu var, işte Cenab-ı hakk Rapça'dan Arapça'ya çevirirken o arı peteğinin içindeki ballar varya peteğin içinde Arapça lisanının üzerine Rapça manaları da yükledi. Aradaki fark budur.

Ama Arapça'nın beşer lisanının içinde ilahi ballar yok sadece petek vardır, peteğin içinde bal var, bal da İlahi ilim işte Rabçanın Arabça lisanı içerisine gizlenmiş manaları var ilahi kurguda, petek Arapça içindeki balı Rabça işte onun için tat veriyor, tevhid ilmi ile Kur'an-ı Kerim'e bakış bu yüzden hem besin veriyor hem de mana genişliği hasıl olmuş oluyor, işte bu sırrı bilmeyen beşeri manada Arapça ile tercüme eden sadece peteğini ortaya getirmiş oluyor. Yani benzerini ortaya onu çevirmiş oluyor. Dolayısıyla o da bal değil mum gibi oluyor. İşte anlatmaya çalıştığım budur ama kim ki Tevhid ilmi ile ilgilenmeye başlıyor, Arapça kapısından yani bal mumundan girip bakıyor ki bal mumunda aradığı bal yok, yani arı yok petekte, arı olursa balı üretecek işte o arı kişinin kendisi

oluyor. Ama tevhid eğitimini alan kişi, biz arı oluyoruz tabi. Başka arılar da vardır ama bizim için mühim olan bal arısıdır, bal arısı ve kovanın tamamı tabi orada görevleri vardır.

Nefs bizim kimliğimizdir nefs o şeyin zatıdır, tabi emmareliği levvameliği var onlar birer onun hususiyeti kendi hali değil nefsin tamamen ortadan gitmesi için bizim ölmemiz lazımdır, bu dünyadan gitmemiz lazımdır, yalnız yapılacak şey o nefsin terbiyesini veripte meratibi takip ederek nerde ne şekilde kullanılacağını bilmek ona hakim olmak lazımdır. İşte biz bu hakimiyeti yapamadığımız için nefsimiz bize hakim olmakta o zaman işler sakata gitmektedir. Nefsimizi tanıdığımız zaman biz ona hakim oluyoruz hani ne demişler nefs terbiye olunduğu zaman olur nefis demişlerdir.

Nefsin mertebeleri onun ahlaklarıdır biz onu terbiyeye almış oluyoruz, çünkü o doğduğumuzdan beri bizde faaliyete başlıyor, fıtri olarak faaliyete başlıyor, o Esma-ı İlahiyelerin hepsi yani nefsimizi harekete geçirecek Esma-ı ialhiyeler hepsi bizim varlığımızda mevcut sonradan olma bir şey de değildir, çocukluğumuzdan aile çevresinden aldığımız anlayışlar değer yargıları eğilimler her ailenin bir eğilimi var, çocukta bunlar hep yer ediyor, kendisinde bir kimlik oluşturuyor, belirli hayat değerleri olan belirli eğilimleri olan belirli yönelmeleri olan insanlar ortaya çıkıyor. Bakıyorsunuz bir aileden sağcı çocuk ortaya çıkıyor, neden o ailenin değer yargıları ile beyin yapısı gönül yapısı öyle oluşuyor, onun doğrusu o oluyor.

Bir solcu aileden solcu birey yetişiyor, onun da değer yargıları öyle oluyor, ama bunların hangisi en doğrudur, acaba Hakk'ın istediği hangisidir. Lenin istediği mi doğrusu yoksa Allah'ın istediği program verdiği mi doğru, işte bunları bilip yavaş yavaş eğitimini yapmasıyla kişi kendi doğrusunu bulması lazım geliyor, bunun da ismini sırat-ı Müstakıym koymuş Kur'an-ı Kerim'de "ihdinessırat-el Mustakıym" buyurur, bunlar hep okuduğumuz şeylerdir, bizi bu doğru yola ilet ne sağcının yoluna ne solcunun yoluna Allah yolunda işte sağcılar Allah'a gider solcular bilmem nereye gider bunlar hep beşeri ifadelerdir. Bu işin ne sağı var ne solu vardır.

Biz Sırat-ı Mustakıym üzereyiz, sağ da deseniz bir taraf, sol da deseniz ayrı bir taraf yani gene de taraf, ama biz sırat-ı müstakıym yani iki tarafı da birleştiren bir sırat-ı mustakıym. Bir beden düşünün solu sağı iki elimiz var, bu eller birbirinden ayrı mı değil iki el bir el o da bu bedene bağlı bu da bu bedene bağlı ama görüntüde ayrı gibi geliyor, ayrılığı bizim anlayışımızdandır, işte bunun ikisinin birlikte çalışması sırat-ı Müstakıymdır. Sırat-ı Mustakıym ne demektir, doğru yol demektir, istikamet üzere olan yol demektir, iş bununla bitiyor mu bitmiyor, Sırat-ı Müstakıym bizi sıratullah'a götürüyor, yani Allah yolunun başına götürüyor, ondan sonra istikametimiz gideceğimiz yol sıratullahtır, o da miraçtır, Allah yoludur bakın Sırat-ı Müstakıym doğru isabetli yol, o ne demek bu bedenimiz ile yaşantımızın doğru olarak kullanılması o işte ancak bizi Allah yoluna götürüyor.

Bunun dışındaki yolların hiç birisi Sıratullah'a ulaştırmaz. Yani iş Sırat-ı Müstakıym ile bitmiyor, bu Sıratullah'a getiren o iskeleye getiren yol ama o iskeleden sonra Allah yolu vardır. Sırat-ı Mustakıym Sıratullah'a getiriyor, kısaca şöyle de belirtirsek nefis mertebelerini bilerek kullanmak sırat-ı mustakıym çünkü oradan geçerek Allah yoluna sıratullah'a ulaşılmış oluyor, diğerleri de hazarat-ı Hamse Hazarat mertebeleri.

Tahiyyatte okurke رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا

وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ 14/40 رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ

يَقُومُ الْحِسَابُ 14/41 hem anamıza babamıza yani geçmiş büyüklerimize hem de evlatlarımıza dua etmedeyiz aynı anda hem de kendimize bizim evlatlarımız da aynı şeyi yaptığından bizden evvelkiler de aynı şeyi yaptığından bakın nasıl zincirleme iyi niyetle bağlamış oluyor Cenab-ı hakk nesilleri bir birine hepsi birbirine rahmet okumakta hepsi de sırat-ı

Mustakıym üzere oluyor Hakk yolunda böyle bir aile silsilesini Cenab-ı Hakk azabına koyar mı, çünkü siz bir taraftan evlatlarınızın güzelliğini istiyorsunuz dua ediyorsunuz bir taraftan anne ve babanızın anne babanız da aynı şeyi yaptı, bir zamanlar siz evlattınız anne babanız da sizin için aynı 14/40 ayetini dua olarak okudu, bakın orada benim zürriyetimi de namaz üzere baki kıl diye dua var.

Bu duayı anneniz size yaptı, sizde evladınıza yapıyorsunuz evladınız da kendi evladına yapacak sistem budur yapmazsa o ayrı konudur, yapmadığı zaman orada kesiliyor ne kadar büyük bir ızdıraptır. Bakın Cenab-ı Hakk'ın ne kadar güzel bir sistemi vardır, yeterki Sırat-ı Müstakıym tatbik edelim, bu dualar رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ 2/201 ayeti ile başlıyor, onlar İbrahim (as) ın dualarındandır. Bu üç dua ayeti tahıyyatta selamdan önce okunması lazım ama farz değil okunmasında fayda vardır. 14/40 ayetinde Rabbi ceal et yani kıl beni yani ben acizim bunu yapamıyorum sen bana yardım et de ben bunu böyle yapayım diye O'ndan yardım isteniyor, 2/201 ayetinde bu tahıyyat dışında da yapılan dualarda okunur, ne demek bu "Ey bizim rabbımız" o zaman ne oldu biz Rabb-ı Hassımıza yöneldik özel rabbımıza yöneldik nasıl bir çocuk evvela zorlandığı zaman neye koşuyor ne diyor, anneciğim diyor, neden çünkü rabbı odur onun terbiye edicisi odur onun fizik aleminde neden "baba" demiyor, zorlandığı zaman diyor ayrı da ama tabi olarak ilk önce "annee" diye anneye yöneliyor.

Çünkü ona en yakın olanı odur, en merhametlisi odur ve de onun rabbı odur. Yani terbiye edicisi odur. İşte Rab, mertebe-i rububiyet ef'al alemini meydana getiren ilk yönelinen yerdir. Askerde bile komutana gidip bir şey diyemezsiniz ancak sizinle ilgili olan bölük komutanı varsa veyahut orada baş çavuş falan varsa meratip itibariyle ona gidersiniz. O da kumandana iletir kumandan da daha yukarıya iletir, ordu komutanına bir er

çıkamaz mümkün değildir. İşte orada رَبَّنَا ey bizim rabbımız, şimdi bu rab olan her bir esma bir de Rabb-ul Erbab Rabların rabbı olan ki O'nun ismi Allah tır işte. Yani çocuğun baba hükmünde olduğu gibi işte رَبَّنَا dediğimizde bakın biz Rab hakikatini ne kadar anlayıp idrak edebiliyorsak o mertebeden rabbımıza yöneliyoruz eğer Rabların Rabbı olan Allah (cc) idrak etmişsek رَبَّنَا "ey bizim rabbımız" demekle oraya ricada bulunmuş oluyoruz. Ama bunları idrak edememişsek nefsimizde nasıl bir muhabbet duyduğumuz varlıklar varsa o bizim rabbımızdır ona ricada bulunuyoruz. Şimdi bu nasıl bir şey misal verelim mesela oğlumuz çocuğumuz kızımız neyse her birerlerimizin bir muhabbet ettiği bir değerler var herkese göre değişen bir değerler var eğer o gönlümüzde o anda dua ettiğimiz anda uluhiyet yani Allah sevgisinin üstünde bir yerde ise biz kızımıza Rabbena diyoruz, çocuğumuza Rabbena diyoruz.

Ama bu kötü niyetle mi değil iyi niyetledir, ama iyi niyetle yapılan suç gene de suçtur, ben bunu iyi niyetle işledim de suç benim üstümden gitsin bilen bir kişinin suç işlemesi daha büyük bir iştir.

Bir lütfu bir malzemeyi verene mi yönelmek lazım o verdiği varlığa mı yönelmek lazımdır, şimdi varlığa olan sevgimiz verene olan sevgimizden daha fazla ise onu elimizden alır, çünkü perde olur, alması da bize rahmettir, zahmet değildir, ölçüsü şudur kalbimize vuracağız vuruntuda kızım oğlum eşim falan dendiğinde cız demesi Allah dendiği zaman mı diyor yoksa kızım çocuğum eşim dendiği zaman mı kalbin cız ediyor, yoksa Allah dendiği zaman mı kalbin cız ediyor, o ağırlığı orada insan bulur. Hangisinin daha fazla yankısı oluyorsa ona yöneliyordur o Hakk akılda vardır ama lezzet madde yönünde daha ağır bastığı için madde onun rabbıdır.

Yolda gayretli olmak başka hiç gayret göstermeden bir şeyin tesiri altında olmak başkadır. Şimdi bir şeyin tesiri altında olursunuz ama gayretle oradan kurtulmaya çalışırsınız, bu bir başka mücadele var orada işte o lazım, kişi hemen dönerse yani ayağı kaysa da bir yere tutunur ayağa kalkar kendini muhafaza eder. İyi niyet olduğu için Cenab-ı Hakk ben kulumun zannına göreyim buyuruyor.

Nereye yöneliyorsak işte Rabbena dediğimiz zaman "atina" ondan istiyoruz biz bize ita et, ver diye bu yöneldiğimiz eşimiz mi çoluğumuz mu çocuğumuz mu, ev mi apartman mı giyim mi kuşam mı, öncelikli olan ne varsa ondan istiyoruz talebimizi o da bunu yerine getiremiyor tabi, çünkü mümkün değildir. Ama biz bunu değil de gerçek Hakk'a yöneldiğimizi düşünelim, Ey bizim rabbimiz "atina" bize ver, nerede "fitdünya" dünyada iken ver, ve daha "vefil ahireti" ahirette de ver, "haseneten" yani güzellikler ver, bakın bu ayet 2/201 müslümanın dünya içinde iyilikler istemesi dünya rahatlığı dünya malzemesinin istemesinin yolunu açıyor.

Hani diyorlar ya dünya gayri Müslimlerin ahiret Müslümanların öyle değil, bu dünyanın da güzellikleri bizler için ahiretin de güzellikleri bizler içindir. Yani herkes içindir. Müslüman bu dünyadan nasibini almayacak demek değildir ki, ama Cenab-ı Hakk'ın koyduğu kurallar içerisinde program içerisinde ve onun verdiği malı malzemeyi herhangi bir şeyi onun üstüne çıkarmamak suretiyle. Hani ne diyor; "Ben kulumun üstünde nimetimi görmek isterim" diyor, temiz giymesini temiz gezmesini güzel yaşamasını yardımcı olmasını bir insanın biraz imkanı varsa o çevresine daha çok faydalı olur, imkanı yoksa ne yapsın kendi haliyle halleşmeye çalışır.

Yani varlık mutlaka batılıların hıristiyanların şunların bunların hükmünde değil onlar öyle olacaklar demek değildir, Müslüman da zengin olur, ama Hakk'ın verdiği kurallar içerisinde onun gereğini yerine getirmek suretiyle "Vekına" bizi koru, "azabennar" cehennem azabından bizi koru. Bu genel olarak bakın "Biz" diyor, yani kişinin kendi şahsı ve yakın

çevresi daha genişletilirse bütün islamları kapsamına alıyor, herkes bu duayı ettiğinden gıyabi olarak bir birine dua etmiş oluyor, duanın en makbulü de gıyabi olan duadır. Çünkü karşınızdakinin birine dua ederken biraz riya karışabilir, işte gözyaşı döker ona kendisini hoş göstersin diye ama gıyabi yapılan duada hiç kimse görmediğinden tam samimiyetle yapılan bir dua olur.

İçine hiçbir şey karışmamış olur. İşte oturduğumuz yerden tahiyyatta bunu okurken “Vakına azabennar” diye onu baştan sona doğru okuduğumuz zaman bütün yakın çevre daha geniş çevre daha geniş çevre nihayet bütün insanlığa ehl-i islama bu dua yayılmış oluyor, Cenab-ı Hakk nasıl birliktelik hükmünde yardımlaştırıyor insanı. Sonra diğer ayetlerde de aile içerisinin bütünlüğünü kuruyor. “Rabbicealni” Ya rabbi kıl bizi yani muradın “Mukimussalati” benim yani ya rabbi senin muradın benim üzerimde namazımı devamlı kılacak şekilde olsun.

Yani ben bunu kendi nefsimle başaramasam da senin ağırlığınla bunu yapayım yani sen gönlüme bunun muhabbetini ver, yani sen benim namaz üzere olmamı devemlı sağla, O’ndan yardım istiyoruz, “Ve min zürriyeti “ zürriyetimden de yalnız orada kişiden meydana gelen zürriyetinden manası var bir de zürriyetimin bazılarını kıl manası vardır. Zürriyetimden bir kısmını gibi. Ama biz onu zürriyetimin tamamı diye niyet ile söylersek daha isabetli olur. benim zürriyetimi de yani beni namaz ehli yaptığın gibi zürriyetimi de namz ehli kıl “*Rabbena ve tekabbel dua*” Ey rabbım kabul eyle bu niyazımı, diye de sonunda yani o bölümün sonunda da yani bu duaları ettik ettik ama boşta kalmasın rabbim tahakkuk ettir.

“rabbenağfirliy” şimdi burada da ebeveynimize gidiyor, yani arkaya dönüyor, birincisi ortada olan kendimize ikincisi bizden meydana gelen neslimize üçüncüsü de bizi meydana getiren ebeveynimize dönmüş oluyoruz. Yani annemi babamı validelerimi mağfiret eyle, ve daha genişletiyor, “Velil mü’miniyne” bütün mü’minlere de burada açık olarak ifade ediliyor, ne zaman “Yevmeyekumul hisab” hesap günü onlara

da rahmet eyle, onlara da merhamet eyle. Bakın ne kadar güzel bir duadır. Düşünelim ki üç nesil bir evde oturuyor, baba oğul torun, yahut büyük anne anne torun. Üç nesil bir arada oturuyor, bunların üçü de namaz ehli.

Bakın ortadaki güzelliğe bakın torun anneye babaya kendine kendinden sonra gelecek nesline daha doğmadan dua ediyor, o çocuk evli değilse çocuklarına dua etmesi gelecekteki çocukların bakın daha doğmadan rahmet alması demek anne babanın hayırını ve hoşluğunu kazanması. Rahmet hangi mertebeden söylenirse söylensin fiziki manada belki tesiratı görülmese de manevi manada mutlaka görülür, veya daha uzun sürede görülür, yani kısa sürede olmasa da daha sonraki safatta çıkar meydana. Çünkü Cenab-ı Hakk "ey habibim sana benden soruyorlar diyor ya hani Bakara suresinde "Habibim sana benden soruyorlar sen onlara söyle ben onlara yakıynim de dua ettikleri zaman dualarına duyarım onların dualarına da icabet ederim de" yani dualarını kabul ederim gereğini de yerine getiririm de onlara üzülmesinler diyor.

Ama bir müddet geç kalır, bazen anında olur bazen daha çok seneler sonra olur, bu da işte o kişinin kendi bulunduğu yaşam sistemi içerisinde kendi imtihanıdır ayrıca. Bir de şöyle derler "Cenab-ı Hakk bazı kullarının dualarını hemen yerine getirir bazılarınınkini de uzatırmış, neden diyorlar "Ben diyor sevdiğim kulumun istediğini hemen vermem çünkü versem duadan kesilecek ama sevmediğim kulum benden bir şey isterse veririm hemen onu gitsin başımdan diye.

BERAT KANDİLİ HAKKIN DA

Hepimizin yeniden Berat Kandili mübarek olsun Allah Berat Kandili ifadesiyle bizlere neyi vermeyi murad ediyor ise onun tahakkuku ve zuhuru gönüllerimizde ve yaşantımızda meydana gelsin inşeallah. Şimdi burada bazı gözümüzün önünde olan fakat dikkatimizi çekmeyen bizim de devamlı aynı

şekilde kullandığımız özellikler var mesela birisi gelip içimizden birine sormuş olsa bu kandilleri kutlamada biraz sistem yanlışlığı yok mu, diye sormuş olsa biz de desek ki neye kardeşim böyle bir şey aklına geldi biz hep böyle kullanıyoruz sırasıyla kullanıyoruz, yani sırasıyla ihya etmeye çalışıyoruz.

Ama dese ki siz Miracınızı yaptınız, sonra da beratınızı yapıyorsunuz bu terstir, dese ne cevap verirsiniz değil mi, çünkü berat olmadan miraç olmaz yani eline diplomanı almadan gidip bir yerde iş vermezler adama yani Hakk'ın huzuruna nefsinden berat etmeden dünyadan varlığından ber olmadıktan sonra adama miraç yaptırırlar mı, o zaman bu işte bir terslik var diyecek kafası çalışan insan bunu diyecek o zaman nasıl cevap vereceğiz, bakın hiç düşünülen bir şey midir, sıradan kutlarız sadece ama neyi kutladığımızı neden kutladığımızı bilmeden.

İki gece var ki o bir sene önde gidiyor, yani beş kandil gecelerinden iki tanesi bir sene önde gidiyor, bunun birisi regaib gecesi Regaib kandili birisi de berat kandilidir. Biz şimdi şu akşam kutlamaya çalıştığımız berat kandili bir dahaki senenin hazırlığını yapan berat kandilidir. Yani şimdi Berat kandilinin faaliyetine başlıyoruz, bunun devamı olan Miracı seneye kullanacağız. Busene kullandığımız Miraç kandilinin Berat gecesi geçen sene kutladığımız berat gecesiydi. Diğer mevlüt kandilinden sonra Regaib kandili yapıyoruz, Regaib kandili bir sene evvel yapılan Regaib kandili bu senenin mevlüdünü hazırlayan berat kandilidir.

Yani iki tanesi önde gidiyor, üç tanesi arkada kalıyor, iki tanesi evvela kullanılıyor, arkadan gelen üç tanesi onun devamını sağlamış oluyor. Yani biz geçen sene kullandığımız faaliyet gösterdiğimiz berat kandilinin miracı bu sene tahakkuk ettiriliyor. Şimdi kullandığımız yani bu gece yad etmeye çalıştığımız berat kandilinin miracı gelecek sene olacaktır. Çünkü zaten bunun oluşumu da böyle ya bir sene içerisinde oluşacak taksimat bu günden yapılıyor seneye kadar bunun müddeti var, belki bu çok küçük bir şey ama küçük olduğu kadar da çok mühim bir mesele, düşünen insanlar için çözümü

de oldukça çok zor bir meseledir. Zor değil kolay ama çözümü bulamadığımız zaman boşta kalırsınız şüphede tereddütte kalırsınız.

Sohbet tarihi 13/04/ 1987 yani şu kitabın oluşumunda o gece 1987 senesinin Berat kandilinin gecesinde yapılan bir sohbetten özet bu alınmış

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Elhamdu lillahi Rabbil alemiyn assalatü vesselamu ala rasuline muhammedine veala alihi ve ashabihi ecmain.

Muhterem gönül dostlarım bu akşam sohbetimizi gecenin özelliği dolayısıyla berat kandili hakkında oluşturmaya çalışacağız Cenab-ı Hakk cümlemize bu gecenin hakikatlerini anlayacak uyanık bir kalp ve açık bir zeka nasib etsin. Çünkü bizim dinimiz akla geldi, sadece duygularımıza gelmedi bedenimize gelmedi, onu anlayabilmemiz için mutlak berrak bakın tertemiz bir zekaya ihtiyaç vardır. Bulunmamış, dalgalanmamış, puslanmamış bozulmamış, arı duru bir zeka bir gönüle ihtiyaç vardır. Peki bunu nasıl başaracağız evvela o lazımdır.

Arı duru bir gönül bir zeka lazım işte beşeriyetinden nefsaniyetinden temizlenmiş ve tutsak olmayan bir akla ihtiyacımız var. Ne yazık ki akıllarımızın hepsi tutsak hepsi belirli bir yerlerde bir istikametlere doğru yönelmiş onun şartlanması içerisinde o kanaatte tek bir kanaatte hayatını sürdürmekte işte bu aklın tutsaklığıdır. Ama biz tutsak insan değiliz, yani Cenab-ı Hakk'ın insanlara vermiş olduğu bir hürriyet bir saltanat bir şahsiyet bir özellikle hür insanlarız. Evvela bu hürriyeti tatmamız lazımdır. Yalnız bunu yanlış anlamayalım nefsi manada değildir, ilahi manadaki hürriyetimizi bulmamız bunu kazanmamız lazımdır.

Bu hürriyeti bulmadıkça da bir yere gitmemiz mümkün değildir. Çünkü hür olmayan insan köle durumundadır köle de efendisine tabidir, dolayısıyla şahsiyeti yoktur. İşte her ne kadar dışarıda bu gün artık kölelik gibi müesseseler yok ise de ama zamanın şartları ile ben kendime söyleyeyim başkasına değil, kendi arzularının istikametinde çevrede isteklerimin istikametinde bir köleyim. Onların peşinden koşuyorum, onların peşinden koştuğum sürece de Hakk'ın peşinden koşmam mümkün değildir. Ve de ilahi hakikatleri anlayacak temiz bir akla sahip olmam da mümkün değildir.

Temiz bir şeyin ev hanımları ne yaparlar kirli bir kovanın içerisine temiz malzeme dökerler mi, dökerlerse o temiz malzemeye de yazık olur, evvela kovayı boşaltıp temizleyiciler ile güzelce yıkayıp temizledikten sonra ancak içine konacak olan temiz şeyler konabilir. O zaman yapmamız lazım gelen şey evvela her türlü gerek dünyevi gerek uhrevi gerek uhrevi derken şeriat bağnazlığı Tarikat bağnazlığı işte kendi yolu neyse onun tek olmadığı onun dışında da bazı şeylerin olduğu tek yönlü bir takıntıda olmaması lazım geldiğini bilmesi lazımdır. Onun temizlenmesi için de ölçüler gerekiyor tabi ki, gerçek ölçüleri bulup o ölçülere göre kendi ölçülerini düzenlemesi gerekiyor kişinin.

Bu akşamki sohbetimizi gecenin özelliği dolayısıyla Berat Kandili hakkında oluşturmaya çalışacağız, Cenab-ı Hakk cümlemize bu gecenin hakikatlerini anlayacak uyanık bir kalp ve açık bir zeka nasib etsin. Arabi aylardan Şaban ayının 14. gününü 15. gününe bağlayan gece berat gecesidir. Evvela "Beret" kelimesine bir göz atalım, berat nedir, Berat gecesinin özellikleri şunlardır, 1-Kur'an-ı Kerim bu gecede Levh-i Mahfuz'dan dünya semasına indirilmiştir,

حم ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي
لَيْلَةٍ مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنْذِرِينَ ﴿٣﴾ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ﴿٤﴾

﴿٥﴾ أَمْرًا مِنْ عِنْدِنَا إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٦﴾ رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ
إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٧﴾ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا
بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٨﴾ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ
رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ 44/1-8

Mealen حم Hakikat-ı Muhammedi, Apaçık olan kitaba and olsun ki biz onu kutlu bir gecede indirdik. Doğrusu biz insanları uyarmaktayız, katımızdan bir buyrukla her hikmetli işe o gecede hükmedilir. Doğrusu biz öteden beri peygamberler göndermekteyiz eğer kesin olarak inanırsanız bilin ki bu senin rabbından göklerin ve yerin ve ikisi arasında bulunanların rabbından bir rahmettir. O işitendir, bilendir, O'ndan başka ilah yoktur, diriltir ve öldürür, sizin de rabbınız önceki babalarınızın da rabbıdır.

2-Kıblenin yönü bu gecenin ertesi günü kudüsten Mekkeye Kabe'ye döndürülmüştür. Hani kelime-i Tevhidde okuduk ya فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ 2/144 yüzünü Mescid-il Haram tarafına döndür, bu berat kandilinin gecesinin ertesi günü gerçekleşmiştir öğle namazı kılınırken. Daha evvelce mertebe-i Esma, museviyet ve mertebe-i Sıfat, İseviyet mertebesinde Kudüs'e tecelliler akmakta idi, yani Mescid-i Aksa'ya akmaktaydı, neden Kabe-i şerif putlarla dolu olduğu için ilahi tecelli Kudüs'e kaydırılmıştı "Kudüs" demek mukaddes yer demektir. İşte bu ayetle فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ayetiyle dünya tefekkür tarihinde çok büyük gelişmeler oldu, inkılablar oldu, çünkü istikameti mü'minlerin

kudüse iken bakın ne kadar ters tarafa bir yöneliş oldu. Bu zahirde böyle olduğu gibi mana aleminde de çok büyük tefekküri inkılaplar oldu.

3-Mahlukatın bir yıl içindeki rızıklarına alacaklarına ömürlerine dair Cenab-ı Hakk bu gecede takdirde bulunmuştur, o yılın programı bu gecede yürürlüğe girmektedir. Geçen yıl başlayan berat gecesiyle senelik program bu gece bitiyor, bu gece yeni program yürürlüğe konuyor, on da bir daha ki berat gecesine kadar dolayısıyla bu gecenin Beratı gelecek senenin miracını oluşturuyor tabi ki gereğini yerine getirirsek yoksa bu akşam yattığımız gibi bir sene sonra gene aynı şekilde kalkarsak daha çok gecelerin üstümüzden geçmesi lazım gelir. Ama ömrümüz o kadar fazla değildir, onu da göz önünde bulundurmamız lazımdır.

Peygamberimiz (sav) efendimiz bu geceyi Hz Aişe validemize anlatırlarken şöyle buyurmuşlardır, "Bu gece şabanın 15. Gecesidir, AllahüTeala bu gecede beni kelb kabilesinin koyunlarının tüyleri kadar insanı cehennemden azad eder fakat bu gecede kendisine eş ve ortak koşanların Müslümanlara karşı kin ve düşmanlık besleyenlerin akrabaları ile münasebeti kesenlerin hayat ve ihtişamlarına gururlu olanların ve ana babasına isyan edenlerin yüzüne bakmaz. Yukarıda bir terim geçti "*Beni kelb kabilesi*" o devrelerde Arab yarımadasında Mekke'nin çevresinde bir kabile yaşıyorlar, kabilenin o kadar çok koyunları varmış ki haddi hesabı yok diğer kabilelerle kıyas edilemeyecek derecede çok bu kadar çok koyunları gütmek için de o kadar çok köpek gerekiyormuş.

Koyunların çokluğu ile değil köpeklerinin çokluğu ile beni kelp kabilesi yani "*köpek kabilesi*" ismini alıyor. Çok koyun olduğu için çok köpek gerekiyor, köpekleri çok olduğu için bu ismi alıyor. İşte buradan da nereye geliyor efendimiz onu misal olarak veriyor. Bu gece Şaban'ın 15. Gecesi Allah Teala bu gecede beni kelb kabilesinin koyunlarının tüyleri kadar çok insanı Cehennemden azad edecek diyor, bir koyunun üstünde kaç tane tüy vardır işte burada büyük müjdeler var ama bu

gene de kendini bilen tanıyan insanlar içindir isyan ehli olmayanlar içindir.

Diğer bir hadis-i şerif; Allah şaban ayının ortasında berat gecesinde dünya semasına tecelli edip müşrik ve haksız yere başkalarına öfkelenip düşmanlık yapan kimseden başka tüm insanları bağışlar yani müşrikleri bağışlamaz ve öfkesine kapılıp ta yanlışlık yapanları da bağışlamaz." Burada mühim bir mesele var Allah berat gecesinde dünya semasına tecelli eder diyor, daha evvel dünya semasında yok mudur, var her zaman var, demek ki burada özel bir tecellisi oluyor, değişik hususi bir o ana mahsus bir rahmet-i ilahiyesi oluyor, bunu da kendi bünyemizde tatbik etmeye çalışırsak Cenab-ı Hakk bizim arşımızdan yani bizim dünya mülkümüze beden mülkümüze bu gecenin hakikatlerini idrak edecek kafa yapısını veriyor. Açılımları veriyor, gönlümüze de onun muhabbetini veriyor, dünya semasına tecelli eder dediği odur.

Bu hususta bir başka hadis-i şerif " Şaban'ın yarısında berat gecesinde Allah kullarına muttali olur, mü'minleri bağışlar kafirlere mühlet verir, kin ehlini ise kinlerini bırakıncaya kadar affetmeden kendi hallerinde bırakır." Muhterem canlar berat gecesinin ne olduğunu daha iyi anlayabilmemiz için evvela berat sözcüğünün neyi ifade ettiğini anlamamız gerekmektedir. Berat bilindiği gibi bir yükümlülükten kurtulmak herhangi bir şekilde suçlanıp o suçtan berat edip temize çıkmak, borcun ödendikten sonra aldığı ibra ve nihayet bulunduğu zor durumdan kurtuluştur diye ifade edilebilir. Bu mevzu ile ilgili kitaplarda berat kandili uzun uzadıya anlatılmıştır, bizim bunlara ekleyecek pek bir şeyimiz yoktur, biz daha ziyade gönlümüze geldiği aklımıza geldiği kadarıyla bu gecenin bizlerdeki karşılık ifadesinin ne olduğunu söze getirmeye çalışacağız. Yani bu geceleri yazan kitaplarda birçok işte şu kılınacak bu kılınacak şöyle yapılacak böyle yapılacak diye mevzular vardır.

Ama bizim mevzumuz yapılacak fiiller hakkında değil bu gecenin idraki hakkında bu gecenin özelliği hakikati irfaniyeti hakkında. Berat berat etme, "Ber" ebrar, zümresi yani iyiler

toplumu, berat etmiş kimseler iyiler toplumu, birinci manada berat kişinin Hakk'ın emir ve yasaklarına uyup bedensel boyutta yaşamını bu kurallar üzerine bina edip isyan etmeden günaha girmeden her varlığa iyi muamele ile sürdürmesidir. Bunun karşısında karşılaştırdığı rabbının hoşnutluğu onun beratı olacaktır. Bu genel hükümdür.

Yani berat birinci manada berat kişinin Hakk'ın emir ve yasaklarına uyarak bedensel mertebe de yaşamını bu kurallar yani Hakk'ın kuralları üzerine bina edip yani bu şekilde hareket edip isyan etmeden günaha girmeden her varlığa iyi muamele ile hayatını sürdürmesidir. Bunun karşısında kazanacağı rabbının hoşnutluğu onun beratı olacaktır, bu genel hükümdür. Ey Hakk talibi olan canlar, daha evvel işaret edilen Regaip ve Mevlut yaşantıları ile belirli bir idrak seviyesine yükselen salik berat mevzuu ile de yüksek beratın ne olduğunu da anlamaya çalışmalıdır.

Berat gecesine gelinceye kadar Regaib ve Mevlut geceleri oluşmakta yani mertebeleri oluşmakta Regaib mertebesi Mevlut mertebesi olmadan beratı hakkıyla tatbik etmek ve yaşamak mümkün olmaz. Sıra var neden sıralamışlar böylece demek ki bir binaya birinci katından girilir üçüncü katından girilmez, o sırayı takip etmek gerekir, şimdi regaib genelde ne demektir, Hakikat-ı Muhammediyenin muhabbetinin kişinin gönlüne düşürmesi yalnız onun sadece gönlüne düşmesi yeterli değil gereğinin de yapılmasıyla gönlüne düşürülmesi yani Hakikat-ı Muhammediyenin ilminin o mertebedeki gönüle girme ilminin bilinmesi gereklidir.

İşte o bilinmezse zaten Hakikat-i Muhammedi senin gönlünde yer yapmaz. Yani onu ekemez.

Ve Mevlut hakikat-i Muhammedi senin gönlünde yer ettikten sonra onun muhabbeti senin gönlüne geldikten sonra belirli bir eğitimle belirli bir yaşam ile yapılan faaliyetlerle hakikat-ı Muhammedi'yenin senden doğması gerekmektedir. Tarikat litaretüründe buna "Veled-i Kalb" diyorlar, mutlaka duymuşsunuzdur, "Veled-i Kalb" demek senin gönlünden senin

varlığından senin gerçekten ikinci doğuşundur, bu doğuş olmadan kişi bakın ne derviş olabilir, ne tarikat ehli olabilir, ne de Hakikat ehli olabilir hiçbir şey olamaz.

Ancak zikir yapar, tefekkür yapar, tezekkür yapar, yapar yapar ama neticede sevap kazanır, evladını kazanamaz. Yani Veled-i Kalbini gönül evladını doğurtamaz, yani zuhura getirtemez, işte evvela Hakikat-ı Muhammediyenin muhabbeti gönül evimize düşecek gönlümüze düşecek onu orada büyüteceğiz nihayet O'nun zuhuru olacak faaliyet sahasına geçecek nasıl çocuk dünyaya geldikten sonra ancak faaliyet sahasına geçiyor, bundan sonra belirli bir aşamalardan geçtikten sonra Miraç ehli yola çıkacak bu yola çıkmadan da beratını almasını gerekecektir. Şimdi o beratı almaya çalışıyoruz.

Birinci berat, yukarıda dedik ya herkes için geçerli olan genel bir hüküm olan birinci berat günahtan isyandan kurtulmaktır, yani günahlarımızdan isyanlarımızdan kurtulmak birinci fiziki manada bedensel manada beratını almasıdır insanın. İkinci berat ise kendinde var zannettiği benliğinden kurtulmaktır. Birincide günahtan isyandan olan eksi fiillerden kurtulmak, ama ikincide kendinde var zannettiği bireysel izafi varlığından nefsi varlığından kurtulmaktır. Birinci beratı gerçekleştiren kişi iyi bir insan olur, ikinci beratı gerçekleştiren kişi ise kendini bulan bir insan olur.

İyi insan olmak başka kendini bilen bulan insan olmak başkadır. لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ 3/92 Sevdiğiniz şeylerden Allah yolunda infak etmedikçe iyiliğe eremezsiniz muhakkak ki Allah onu bilir. لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ

وَالنَّبِيِّينَ وَاٰتَى الْمَالَ عَلٰى حُبِّهٖ ذَوِى الْقُرْبٰى وَالْيَتَامٰى وَالْمَسَاكِينَ
وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّٓائِلِينَ وَفِى الرِّقَابِ وَاَقَامَ الصَّلٰوةَ وَاٰتَى الزَّكٰوةَ
وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ اِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِى الْبَأْسَٓاءِ وَالضَّرَّٓاءِ
وَحِينَ الْبَأْسِ اُولٰٓئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ

2/177 Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz iyilik değildir, hani bir zamanlar Kudüs-ü Şerif'e dönülerek namaz kılınıyordu, sonra 2/144 ayeti ile Kabe-i Muazzama'ya dönüldü, işte bundan bahsediyor, "Yüzünüzü doğuya ve batıya çevirmeniz berat etmek değildir, ancak "berr" Allah'a ahiret gününe meleklere kitaplara peygamberlere iman etmek ve sevdiği mallardan temizlerinden yenilerinden tazelerinden yakın akrabalarına yetimlere fakirlere yolculara dilencilere kölelere dağıtmak namaz kılmak zekat vermek söz verdiği zaman sözünde durmak sıkıntılı zamanda zorlukta ve sıkıntıda sabretmektir, işte bunlar doğru kimselerdir, bu kimseler muttakidirler. Yani ebrardandırlar.

Yukarıda bahsedilen iki ayet ve benzeri daha birçok ayet zahiri manası itibarıyla birinci beratın hakikatini çok açık bir şekilde anlatmaktadırlar, ayrıca batını manası itibariyle de ikinci berata atıf vardır. Yeri geldikçe değinmeye çalışacağız.

Muhterem Hakk yolcusu Berat gecesi sadece senede bir defa gelen bir gece de değildir, bu gece ile simgelenmş özetlenmiş işaretlenmiş, ayrıca hayatında gerçek bir yaşam olan kendine ulaşma yolunda bakın bizim iki hayatımız var, birisi zahiren programımız var o programa ulaşmak için koşturmaktayız işte işimizde gücümüzde hayatımızda rızkımızı çıkaralım diye bir yerlere koşturmaktayız ama ikincisi de kendimize ulaşmaya çalışmalıyız. En mühimi de budur zaten ama diyeceğiz ki ben bendeyim zaten nereye ulaşacağım yok öyle değil.

Biz kendimizin çok dışında hayat yaşamaktayız, her şeyi düşünüyoruz yapmaya çalışıyoruz, da kendimize bir türlü ulaşamıyoruz. Zaten kendimize ulaşsak sorun ortadan büyük bir yüzde olarak ortadan kalkacak, kendimize ulaşmadan da kendimiz ile ilgili hiçbir şey yapamıyoruz ve muvaffak ta olamıyoruz. Çünkü buraya ulaşmadık ki burada ne yapabiliriz. Evvela şuurlanıp ben neyim ben kimim sorusunun cevabını bulup kendi helikopter inme sahası gibi hayel aleminden beden alemine inerek kendimize ulaşmamız gerekiyor. Kendimize ulaştıktan sonra onun içerisinde çalışmak kolaydır.

Hep eleştiririz falan şöyle yaptı falan böyle yaptı, o öyle etti böyle etti hep kendimizin dışında hep başkaları ile uğraşırız, ibadette bile olsak ötelerde olan bir Allah'la meşkul oluruz hep kendimizin dışındayız, kişi kendine ulaşamazsa Hakk'a da ulaşmasına yol yoktur, çünkü Hakk'a ulaşmak yolu kendinden geçmektedir insanın bize bildirdikleri gibi yani bize derken insanlara bütün mü'minlere evvela bildirdikleri gibi "*Men arefe nefsehu fakat arefe rabbehu*" Kim ki nefsine arif oldu, yani kendini tanıdı rabbına o ancak arif oldu. Çünkü nefs rububiyet hakikatinden meydana geldi, o hakikatten meydana geldiğine göre ona ulaştığın zaman rabbına zaten ulaşmış olacaksın. Ama sen dersin ki ben 60 okka 70 okka 1,70 boyunda bir insanım dersen de öylesin ama öylesin de bu et kemik öyle.

BERAT GECESİ-DEVAM

20/10/2002 Pazar akşamı Berat kandili dolayısıyla dua ve zikir sohbetinden sonra ikinci kaset. Kaldığımız yerden devam ediyoruz, Muhterem Hakk yolcusu Berat gecesi sadece senede bir defa gelen bir gece değil ayrıca hayatımızda gerçek bir yaşam olan kendine ulaşma yolunda büyük bir aşamadır. Kişi kendine ulaşamazsa Hakk'a da ulaşmasına yol yoktur. Birimsel varlığın Hakk yolunda en büyük engeli kendine

ulaşamamasıdır. Yani bireyin en büyük engeli Hakk yolundaki engeli kendine ulaşamamasıdır. Yani Rabbını dışarıda aramasıdır.

Ancak sevap kazanır ibadet etmek tabi ki kötü bir şey değildir, sevap kazanır ama kendini kazanamaz. Kendini kazanamadıktan sonra kazandığın sevap sana ne kadar yeterli olur. İşte bu nedenle burası bir yol ayrımıdır burada ya benliğin ile hayatını sonuna kadar sürdürürsün Hakk'tan ayrı düşersin veyahut kendini aradan gerçek batıni berre ulaşır beratını alırsın. İşte o zaman kıblen değişir, gerçek kıblene dönersin, eski kıblen nefsin iken sonra Hakk'a dönmüş olursun. Özel hitapların da gelmeye başladığı yer de burasıdır. Onun için Kur'an-ı Kerim bu gecede dünya semasına inmeye başlamıştır.

Bir başka ifade ile senin gönül semana ilahi hakikatler inmeye başlar. Beratını idrak ettiğin zaman yani nefsinden ber, teberru, uzaklaştığın zaman sana ilahi hakikatler gelmeye başlar. Yani senin Kur'an'ın inmeye başlar. Ayet-i kerimeleri sadece dışarıda olan oluşumlar diye görmeyelim, O'nun bir dışarıda afakta oluşumu var, bir de enfisu her birerlerimizin varlığında bütün ayetlerin tahakkuk yeri vardır. Kur'an-ı Kerimdeki ayetler kime hitap ederse etsin bize hitap ediyor, bana hitap ediyor, sana hitap ediyor, yani her birerlerimize mutlak olarak hitap ediyor hiç kimseyi ayırmadan.

Yeter ki biz hangi yönden bize hitap ettiğini anlayalım ona göre faaliyet sahasına geçirelim bize nazil olan ayetleri. Özel hitapların gelmeye başladığı yer burasıdır, onun için Kur'an-ı Kerim bu gecede dünya semasına inmeye başlamıştır. Bir başka ifade ile senin gönül semana ilahi hakikatler inmeye başlamıştır. Çok yüce ve ulvi hallerin başladığı bu hali Cenab-ı Hakk cümlemize nasib etsin. يَآ اَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ

﴿٢٧﴾ اِرْجِعٓي اِلٰى رَبِّكِ رَاضِيَةً مَرْضِيَّةً ﴿٢٨﴾ 89/27-28 Ey tatmin olmuş huzur bulmuş nefs sen O'ndan razı, O da senden razı

olarak rabbına dön ve benzeri hitapların kaynağı bu haldedir. Ber olmak için iki tarafın da rıza halinde olması lazımdır. Mesela bir araba alınıyor, veya bir emlak alınıyor, bir kısmı peşin veriliyor, bir kısmı senetlere bağlanıyor, o senetler bittikten sonra tekrar bazı alışverişlerde noterce ibra alınıyor, artık benim burada hiçbir sahipliğim kalmadı diye yeni sahibine sattığı malı ibra ediyor veriyor. Hiçbir hakkım yok diye, ve de bu hususlarda dava mahkeme falan açma yetkisi de kendisinden alınmış oluyor işte bu ebrar temizlenmesi, ber olmasıdır. Malına sahip olmasıdır. İşte böyle olunca da alan da satan da birbirinden razı oluyor birbirinden.

Kıblenin değişmesi; Şaban ayının 15. Günü olan berat gecesinin ertesi günü vuku bulmuştur. Ey salik çok dikkat et iyi anlamaya çalış bu hal hayatında gerçekten pek mühim dönemeçlerden bir tanesidir. Mekkede bulunduğu sırada peygamberimiz önceleri Kabe'ye sonra da Beyt-ül Makdis'e yani Kudüs'e doğru namaz kılması emredilmişti. Peygamberimizin Medine'ye hicretinden önce Ensar'ın da namazlarını iki yıl kadar Beyt-ül Makdis'e yönelerek kıldığı rivayet edilir. Peygamberimiz Mekke'de bulunduğu sırada namaz kılarken Beyt-ül Makdis'e doğru yönelir, Kabe de kendisinin önünde bulunurdu, halbuki kendileri Kabe tarafına yönelerek namaz kılmayı arzulardı. Kudüs'e doğru dönerek namazlarınızı kılın emri geldiği zaman efendimiz devamlı Kabeyi ortaya alarak Kabe ve Kudüs aynı çizgide olacak şekilde namaz kılıyordu, yani evvela Kabe'yi önüne alıyor, onun istikametinde de Kudüs Şerif olduğundan ayrıca Kudüs-ü Şerif'e de dönmüş oluyordu. Yani böyle bir uygulama ile namazlarını kılıyordu.

Mekkede bu mümkün iken Medine-i Münevvere'ye gittiği zaman bu hal olamadı, çünkü Medine, Kabe ve bulunduğu yer aynı çizgide bulunamadığı için mecburen Kudüs'e yöneliniyordu. İşte efendimiz bu iş hakkında üzülüyordu. Peygamberimizin Medine'ye hicretinin 18. Ayına rastlayan Şaban ayının ortasındaki bir Pazartesi günü zaman zaman gittikleri Beni Selime mescidinde bir öğle namazının ikinci

rekatında فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ 2/144

Yüzünüzü Mescid-i Haram tarafına öndür ayet-i Kerimesi nazil olunca hep birlikte yüzlerini kudüsten Kekke'ye döndürmüşler namazlarını Kudüse dönük başlamışlar, Mescid-i Harama dönerek tamamlamışlardır. Bu mescidin ismi de sonradan Kıbleteyn iki kıbleli mescid olmuştur. Ziyaret edenler bilirler bu hususta daha başka rivayetler varsa da yeri olmadığı için almıyoruz. Burada mühim olan mutlak bir dönüşümün olduğunu düşünmektir. Dünya tefekkür tarihinde gerçek fiili olarak gerçek manevi olarak büyük bir dönüşüm noktasıdır. Buna inkılap noktasıdır Kabe-i Muazzama'ya yönelmesi mü'minlerin Sıfat ve Esma Mertebesinin zuhur mahali olan Kudüs-ü Şerif'ten Zat mertebesine döndürülmeleridir insanlık alemi, ki o zaman Zati mertebe tamamlandık Kudüsteki Esma ve Sıfat mertebeleri de buraya yönlendirilmiş oldu.

O zaman Kabe-i Muazzamada Tevhid-i Ef'al yani Ef'al mertebesi, Esma Mertebesi, Sıfat Mertebesi, Zat Mertebesinin Bütün kelime-i Tevhid içerisinde bütün bu mertebeler Kabe-i Muazzamaya döndürülmüştür. Yani Beytullah'a yani gerçek hanesine döndürülmüştür. İşte ondan sonra Mescid-i Aksa'nın hali yeryüzünde sadece O'nun müntesiblerine kalmıştır o da suret olaraktan bütün Hakikat-ı Muhammediye yeryüzüne geldikten sonra Hz Peygamber 40 yaşından sonra yani kendisine peygamberlik geldikten sonra buranın hükmü kaldırılmış buradaki bütün selahiyet buranın içine verilmiştir, dünya tefekkür tarihinde tefekkür litaretüründe yöneliş artık burayadır neyle bu ayetle 2/144 ayeti ile.

Bu ayet bakın فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ 2/144 iki sayfadadır bunlar karşılıklı dört defa geçer bir sayfada iki defa diğer sayfada da iki defa nereden çıkarsanız çıkınız mescid-i Haram'a yöneliniz, diye dört defa söyleniyor. Bir defa söyledi neden yetmiyor, yetmiyor çünkü dört mertebede her mertebenin gereği olan ef'al mertebesi itibariyle, Mescid-i

Haram'a dön, yani Kıble'ye dön, Esma mertebesi için de dön, Sıfat mertebesi için de dön, Zat mertebesi için de dön. Yani senin islami merteben hangi mertebede olursa olsun Kabe-i Muazzama'da senin kıblende bu merteben vardır, buraya dönebilirsin, eğer o mertebe olmazsa orada oraya dönülmez.

Eğer bir kısım tecelli yine burada kalsaydı Müslümanların bazıları bu tarafa dönecek bazıları Kabe'ye dönecek Kim ki Musaviyet mertebesinde ise Kudüs'e dönecekti, ta ki Muhammediyet mertebesine gelinceye kadar. Sonra tekrar onun yolu bu ayet kendisine gelecek yolu açılacaktır. Yani kim hangi mertebede ise yöneldiği yer neresi olursa olsun onun kıblesi muhabbet ettiği yerdir daha açıkça ifade edelim. Kabe'ye de dönse hani diyor ya sen sende oldukça Kabe'ye de dönsen Kabe puthaneye döner.

Burada mühim olan mutlak bir dönüşümün olduğunu düşünmektir, قَدْ نَرَىٰ تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ 2/144 "Ey habibim, yüzünü gökyüzüne döndürdüğünü görüyoruz," Cenab-ı Hakk Zat'ı İlahiye yüzünü döndürerek İlahi Zat'a yüzünü döndürerek ne olaydı biz kendi kıblemize dönseydik artık yani Hakikat-ı Muhammedinin zuhur mahaline dönseydik kendisi Hakikat-ı Muhammedi, Zat mertebesinin tecelli fakat Sıfat mertebesine Esma mertebesine hadi oraya git bakalım diyorlar, bu kolay hazm edilecek bir şey değildir. Yani senin evin bütün her şeyi ile bu tarafta iken birisi kolundan tutuyor hayır sen bu eve gideceksin diyor. Götürüyor da karşı da gelemiyorsun mani de olamıyorsun ama içinden dua ediyorsun "Ya rabbi ben evime gitmek istiyorum benim sevdiklerim dostlarım mertebem makamım orada" O da sana acıyor ve Hadi bakalım فَوَلِّ

وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ Yüzünü mescidi Haram tarafına çevir hadi bakalım yeter bu kadar ağladığın diyor. İşte bizim yüzümüz kıbleye karşı da dönük olsa gönlümüzün ne tarafa muhabbeti varsa bizim asli varlığımız o tarafa suretimizin oraya dönmesi hiçbir şey ifade etmiyor. İfade etmesi için içinin de oraya dönük olması, içinden ve dışından gerçek Kabe tutkunu Kabe mecnunu Kabe cezb edicisi kabenin cezbettiği olması lazımdır ki her iki yönden de oraya dönmüş olsun.

Ey Habibim yüzünü gökyüzüne döndürdüğünü görüyoruz elbette seni razı olduğun tarafa döndüreceğiz o halde yüzünü Mescid-i Haram tarafına döndür ve nerede olursanız olun yüzünüzü Mescid-i haram tarafına döndürün. Yani sadece Kabe'nin içinde oraya dönük değil işinizden çıkın, evinizden çıkın, işte tarlaya gidin bağa gidin nereye olursa olun istikametinizi oraya çevirin. Burada hem Rasulullah'a hem ümmetine hitap vardır, bir dönüşüm gereği var burada o zaman olan bu hadiseler her zaman devamlı olmaktadır, yani o gün فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ 2/144 ayeti geldi de Müslümanlar yüzlerini oraya döndürdüler de bu iş bitti değildir. Bu hadise her an herkesin başında yaşanması gerekiyor, kişi ne zaman kendi hakikatini idrak ettiğinde bu ayet onun üstünde tahakkuk etmiş oluyor. Aksi halde ayetler hiç bizim üstümüzde tahakkuk etmeden kitabın içinde ayetler kapalı hukuk gelmiş kapalı, kapalı gitmiş, biz de ahirete gitmişiz boş çuvalla, o zaman "İkra kitabek" kitabını oku dediklerinde açıyoruz, açıyoruz boş, boş burada bir iki karalama var, geçiniz geçiniz boş, elde hiçbir şey yok, eyvah bize neler gelmiş neler gelmiş, ama biz kullanamamışsak kimi suçlu tutacağız.

Burada hem Rasulullah'a o gün hem de her zaman için ümmetine hitap vardır, bir dönüşüm gerçeği var, o zaman olan bu hadiseler her zaman devamlı oluyor, Hz Rasulullah din-i Mübin-i İslam'ı 23 senede yerine oturtmuş, biz ise "Eşhedü

enla ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden rasulullah” dediğimiz zaman hemen gerçek Müslüman olduğumuzu zannediveriyoruz. Neden çünkü sistem ortada var, bir tek şehadet kelimesini söylemekle bu sistemin tamamını kabullenmiş oluyoruz, fakat bu kabullenmek yaşamak değildir, bu sistemi yaşamak din-i Mübin-i İslam hangi seyir üzere devam etmiş ise bizim de o seyiri sürdürüp yaşamamız gerekmektedir.

Yani şu on sene bakın Müslümanlarda Farzlar yoktu, yaptırım yoktu, on sene eğitim vardı, hep eğitim eğitim, on sene bu eğitim oluştuktan sonra kişiler kendilerini daha iyi tanımaya başladıktan Kur’an-ı Kerim’i büyük bir bölümü geldikten, islami hukuk aşağı yukarı yerine kurulduktan sonra içeriye verdikleri ilim gücüyle muhabbet gücüyle ondan sonra emirler gelmeye başladı. Miracda beş vakit namaz farz oldu, “İkra bismirabbikellezi halak” hemen arkasından kıl beş vakit namazı diye emir gelmedi Müslümanlara ertesi gün bir hafta sonra da hadi 30 gün oruca başlayın diye gelmedi.

İşte bakın bu seyir islami seyir, nasıl devam etmişse biz de aynı seyiri takip etmemiz lazım ki bu sağlıklı sıhhatli olsun. Diyelim ki gayri müslim birisi geldi Müslüman oldu on sene beklesin de on sene sonra namaza başlasın tabi o da değildir, ama girer girmez de namaza oruca başlasın da değildir, çünkü onu yapacak onu götürecek kaldıracak bilgiyi ana malzemeyi varlığı alması lazımdır. Yani o gücü en az beş altı ay bir sene onun eğitilmesi lazımdır. Kendisi de o zamana kadar mutmain olursa fiilleri ortaya getirmeye başlar yani faaliyetini sürdürmeye başlar zaten beceremeyecek gibi olursa muhabbette eksilirse çeker gider zaten neticede bir şey olmamış olur.

Ama başlayıp ta bırakmaktansa onu evvela ilim ile eğitip onun içine o gücü enerjiyi verip ondan sonra hadi bakalım artık fiil sıran da geldi, nasıl çocuk doğar doğmaz bir yaşında iki yaşında ilk okula gönderiliyor mu hemen, o görevler veriliyor mu verilmiyor, 7 yaşına gelince 15 yaşına gelince bile ona farzlar geliyor ondada aynı şey.

Yukarıda gördüğümüz ayet-i Kerime bize Hakk'a uzanan yolda çok büyük bir klavuz oluyor, zahiri manasıyla kişinin kıldığı namazın istikametinin değişikliğidir fakat batında ise sonsuz manalar ve yaşam olgusunu meydana getirmektedir bu ayet-i Kerimenin ışık tuttuğu hususları mümkün olduğu kadar anlamaya çalışalım. Kıble değişmesinin bir berat gecesinin hemen ertesi günü olması acaba bir tesadüf müdür, yoksa bir gerçeği mi ifade etmektedir, Kudüs'te Beyt-ül Makdis'e dönmek ne demektir, Mekke'ye Kabe'ye dönmek ne demektir.

Yani kıblenin hemen berat gecesinin ertesi günü değişmesi tesadüf müdür, bir aya sonra yahut bir ay evvel değişemez miydi, her ne kadar kişi suret olarak Kabe'ye dönüyor ise de acaba batınen iç ve gerçek haliyle nereye dönmektedir, hani az önce okuduğumuz bir ayet-i Kerime vardı, يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ

الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَى رَبِّكِ رَاضِيَةً مَرْضِيَّةً ﴿٢٨﴾ 89/27-28

Bakın orada Rabbine dön diyor, kıbleye değil de rabbına dön diyor, ama bu kişi oraya gelinceye kadar on sene hep bir yerlere dönmüş, yani ibadet ehli mutmainne oluncaya kadar çalışmış paralamış kendini bakın "Rabbına dön" diyor yahu ben nereye dönmüştüm, rabbımın karşısında değil miydim, demek ki değilmişim. Şimdi bize salt olarak "rabbına dön" diyorlarsa eyvah biz kendimizi rabbımıza dönük zannediyormuşuz, peki biz nereye dönükmüşüz hep kıblem Kabe'dir diyoruz ya oraya dönmemiş miyiz, demek ki dönmemişiz ki rabbına dön hitabı bize geliyor.

Zaten Rabbımıza dönük olsak neden "Rabbına dön" der bize yaptığın iş güzeldir diye tasdik gelir, "Rabbına dön" diye ikaz gelmez. Demek ki cesed rabba dönük ama mana rabbına dönük değildir. Mana nereye dönük nefsinin rabbına dönüktür, nefsani yaşamına dönük, içerideki mühim olan içeridekini döndürmek cesedi döndürmek kolaydır. Ama içerideki bir türlü dönmüyor. İnsanın varlığında bulunan hayel, vehim ve izafi

benlik ona pek çok şeyi sathi olarak yaptırmakta ve yanlış değerlendirtmektedir. Bu yanlışlıklardan eksikliklerden kurtulması için kişi nefsini iyi tanımalıdır.

İşte zahiren kişi kendini Mescid-i Aksa'ya dönük yani Rabbına dönük zannediyorsa da zahiren dönük batınen sevdiği şeylere dönük başka şeylere dönüktür işte onun için rabbına dön hitabı geliyor kendine. Cenab-ı Hakk (cc) isteseydi Müslümanları oradan da oraya Kabe'ye yöneltirdi, bir müddet Kudüs'e mescid-i Aksa'ya döndürülmesinde elbette büyük sırlar olacaktır. Yüce dinimiz sadece sathi değildir, derinliği ve yüceliği olan bir dindir. Bizlere düşen idrakimizi sonuna kadar geliştirmeyi zorlamak ve bunun için çalışmaktır. Gerçek ilahi kimliğini bulamamış bir kimse hayel aleminde yaşamaktadır, bu hayel aleminden çıkması ve gerçek hayel aleme ulaşması kendisine sonsuz lütuflar kazandıracaktır. Biz ne kadar zahiri ibadet ehli olsak da hayel aleminde yaşıyoruz.

Hayali bir alemde yaşıyoruz, bu alemdeki bütün sistemler dünyaya göre düzenlenmiş yani hayale göre düzenlenmiştir bu alemdeki yaşam ise uykuda yaşanan bir rüya gibidir. Rüyada gördüğümüz hal gibidir. 24 saatlik yaşantımız rüyadır. Gece gördüğümüz rüyalar da rüya içinde rüyadır. Rüya ise alem-i misalden olduğundan misallerle bize geldiğinden onun için tabire ihtiyacı vardır, tefsire ihtiyacı vardır. İşte bu dünya yaşamının da tabire tefsire tevile ihtiyacı vardır. Yani doğduk büyüdük yaşadık iş hayatı ev hayatı ana baba bunların hepsinin tabir edilmesi lazımdır.

Ana baba nedir, aile nedir iş nedir, dünya nedir insan nedir, çünkü bu yaşadığımız hayat uykuda olan hayali bir yaşamdır, uykuda gördüğümüz rüyalar da sabah kalktığımızda nasıl tabire ihtiyacı varsa bu yaşantının da tümden tabir edilmesi gerekir, yani gerçeklerinin ortaya çıkarılması gereklidir. Biz bunları şartlanmış bir kafayla hayali bir anlayışla bu dünyayı yaşamaktayız ve de bunu gerçek zannetmekteyiz. Ne zaman gözlerimiz kapandığında gerçek karşımıza çıktığında buranın nasıl bir rüya olduğunu ama bu rüyanın tabirini iyi yapamadığımızı ahirette ne yazık ki hüsranla göreceğiz.

Çünkü karşımıza çok başka şeyler çıkacak, zannettiğimizin dışında çok başka şeyler çıkacak karşımıza. Onun için işte o İkbal çok güzel bir söz söylemiş “Muhammed alem rüyasının tabiridir” demiştir. Alem rüyasının en güzel şekilde tabir eden kimsedir Muhammed (sav) ondan daha güzel kimse tabir etmedi, ondan evvel gelen peygamberler kısmen bu dünyanın tabirini yaptılar, yani kendi mertebeleri itibariyle kendilerine göre dünyanın gerçeklerini ortaya koydu ama Muhammed (sav) efendimiz mutlak olarak son ve bütün gelişmişliği ile bu alemin tabirini yaptı bize onu hediye bıraktı ama biz onun sözlerini de hep şartlanmış kelimeler içerisinde onu da perdeledik.

Yani O’nun sözlerini de perdeledik, neden fıkhi ağırlık verdik yani sadece sözlerini fıkıh mertebesinde değerlendirdik ilim mertebesinde muhabbet mertebesinde değerlendiremeden sadece o yönünü aldık Kur’an-ı Kerim’i de böyle aldık وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ 59/21 Umulur ki tefekkür edersiniz, umulur ki dünyanın hakikatlerini düşünürsünüz. Cenab-ı Hakk kaç yerde ikaz ediyor, böyle bize yüzlerce yerde “Leallekum t’akılun” olurki akledersiniz, “laallekum yeş’urun” umulur ki şuur edersiniz, başka yerde siz bunları düşünemezsiniz yani onların hallerini nasıl olduğunu idrak edemezsiniz edersiniz de çalışmak gerekir gibi hep bizi ikaz eder.

Gerçek ilahi kimliğini bulamamış kimse hayal aleminde yaşamaktadır, bu hayal aleminden çıkması ve gerçek aleme ulaşması kendisine sonsuz lütuflar kazandıracaktır. Bakın şu gördüğünüz madde dediğimiz bu alem aslında hayelden başka bir şey değildir. Yoğunlaşmış bir gazdan başka bir şey değildir, biz beş duyumuzun algısına göre değer veriyoruz bunları beş duyumuz ya bizi yanıltıyorsa ölçümüz odur, beş duyu ya bizde onun ölçüleri eksikse veya yanlışsa o zaman bütün sistem

dünyada bilinen bütün bu sistem bizi yanlış hale sevk ediyor, işte bunu anlayabilmek için yani kendimize dönebilmek için Âdemiyet mertebesi hakikatini idrak etmemiz gerekiyor.

Nasıl biz O'nun hikayesini okuyoruz işte Allah Cenab-ı Hakk Âdem'i halk etti, "*Venefahtü*" sünden nefh etti, cennetine koydu oradan dünyaya indirdi oh ne güzel hikaye ezelde o olmuş bu olmuş şu olmuş, gene biz yokuz ortada hep ezeldeyiz, halbu ki diyor ki وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً 2/30 o vakti hatırla ki diyor bakın yani Âdemiyet mertebesinde sende oluşacak o vakti hatırla yani o mertebenin sende oluşacağı o vakti hatırla bırak geçmişteki Âdem'i geçmişteki Âdem'e sen teşekkür et, eğer O, o hayatı yaşamasaydı sen onu aynada kendini göremezdin, Âdem aynasında kendini göremezdin yani bu hikaye olmasa sen tatbikatını nereden yapacaksın. Bütün peygamberler insanlık aleminin fedaileridir, kendilerini insanlığa kendi mertebelerini zuhura çıkarmak için feda etmişlerdir. İnsanlık için çalışmışlardır, hepsi bir şey beklemeden "*Vela ucurahum*" peygamberlerin hali budur bakın, ücretsiz çalışmışlardır.

İşte Âdem (as) ın hayel aleminden yani her bir ismi Âdem olan bu beden mülkleri içinde mevcut olan maneviyatı dışarılarda gezmekte sokaklarda hep kendinin dışında gezmekte yani hayel aleminde gezmekte işte cennette gezmekte hayelde yaşamak cennette yaşamaktır. Yani mes'uliyetsiz yaşamaktır. İşte ne zaman ki hayel cennetinden vücut arzına inecek Âdem-i mana olarak yani kendine dönecek o zaman helikopter kendi toprağına inecek o zaman kendine dönmüş ve kendini tanımaya başlamış olacaktır.

Hakk yolcusu Regaib ve Mevlut yaşantılarını geçerek berat yaşantısına doğru yoluna devam edersen sana bazı gerçeklerin açıldığını müşahede etmeye başlarsın. İbrahim (as) kendi kurduğu Kabe'sine dönerek ibadet ediyordu, tevhid-i ef'al mertebesinde, işte bahsettiğimiz gönül evladı Veled-i Kalb

bizim İsmail'imizdir, biz de o mertebede İbrahim'iz o çocuğumuz ile ancak o Kabe'yi yükseltiriz, yoksa nefs çocuğumuz ile o Kabe'yi yükseltemeyiz çünkü o nefs çocuğu Kabe'yi yıkmaya çalışıyor. Hızır (as) ın çocuğu öldürmesi budur işte nefsini öldürmesidir. Nefsinden doğan "veled-i nefis" çocuğunu öldürmesidir.

Bakın sonra Musa (as) neden bunu böyle yaptın deyince "Onun annesi babası mü'min insanlardı o çocuk ta asi olacaktı annesine babasına karşı gelecekti, onun için öldürdüm Ceneab-ı Hakk onun diyeti olarak ona muti bir evlat verdi işte ona "veled-i kalbi" verdi, "veled-i nefs" ortadan kalktıktan sonra kaldırılması gerekiyor, Veled-i kalb yani Rahmani ortaya getirmiş oldu onu geliştirmiş oldu. İbrahim (as) kendi kurduğu Kabe'ye ibadet ediyordu tevhid-i ef'al daha sonra Musa (as) Kudüs'e yani kendi mabedine doğru ibadet etti bu da tenzih tevhid-i esmadır, daha sonra İsa (as) da Kudüs'e döndü buda teşbih ve tevhid-i Sıfattır, yani onlar da kendi kabelerine döndüler.

En sonunda Hz Muhammed (sav) efendimiz de kısa bir müddet kudüse daha sonra da Kabe'ye döndürüldü bu da tevhid-i Zat'tır, Kabe Allah'ın evi Beytullah'tır, Kudüs'teki bina ise Beyt-ül Maktis mukaddes evdir. Arada ne kadar fark vardır. Kudüste kudsiyet var, Mekke'deki Kabe'de Allah'ın Zat'ı var. O kudsiyeti de Zat'ından meydana geldi. İşte Hakk yolcusu evvela zahiren Tevhid-i Ef'alde Kabe'ye dönerek ibadet eder, daha sonraki ibadetlerinde her ne kadar zahiren Kabe'ye doğru dönüyor ise de batınen farkında olmadan düşünce yapısı itibariyle mukaddes eve yönelmektedir. Çünkü itikadı tenzih Allah'ı ötelerde aramaktır.

Yani vücudu zahiren Kabe'ye dönük ama kendisi tenzih mertebesinde olduğu için tenzih mertebesinin zuhur yeri olan Mescid-i Aksa'ya dönmektedir, iç bünyesi olarak ama öyle gerekiyor, bu yol içinde hareket ediyorken yanlışlık değildir doğrudur, çünkü esma mertebesinde Kabe'ye yönelemez, o zaman Zat mertebesine yönelinmesi lazım oraya ulaşamadığı için arada aracı olacak yer kutsiyettir oraya dönecektir, sonra

ibadeti teşbih olur Allah'ı varlıkta arar, eğer gerçek tevhid ehli olursa gene yüzünü Kabe'ye Beytullah'a Allah'ın evine çevirir.

Çünkü tenzih ve teşbihi birleştirmiş gerçek mü'min olmuş ve suri tevhitten yani lisani tevhitten zahiri tevhitten batıni tevhide ulaşmış ve oradan da yol bulursa Ahadiyete uaşacaktır böylece Allah'ın evine dahil olmuştur, kıblesinin değişmesi kişinin Hakk yolunda gelişmesinin ifadesidir. Değişiklik olmayan yerde ilerleme olmaz bu değişikliği gerçekleştirebilen kimse gerçek beratını almış kendini tanımış, kendine nasıl bir İlahi bir oluşum meydana geldiğini anlamış, izafetten kurtulmuş kendindeki gerçeğe ulaşmış olur. Yalnız gerçeğin tamamına değil gerçeğin başlangıcına ulaşmış olur.

Suri ve bedensel ibadetini uzun süre devam eden salik bu işin bu kadar olmadığını ve daha birçok şeylerin olması gerektiğini idrak ettiğinden "*Ya rabbi beni gerçeğe yönelt*" diye dua eder zikir ve ibadetlerini arttırarak sürdürür, Cenab-ı Hakk ona yardımcı olur gönlünde yeni oluşumlar meydana gelmeye başlar, bu yolda yüzünü gerçek Muhammedi olmaya çevirir. Ve bir başka anlayış ve izah ile ibadetlerini kendi kendine yapan bir kimse gelişme arzu ediyorsa kamil bir mürşit bulup ona tabi olur, sözünden çıkmaz tavsiyelerini tutar böylece aklında ve gönlünde açılımlar meydana gelir, gayreti kadar hakikate ulaşır, gerçek kamil mürşit Beytullah Allah'ın evidir, O'nun sırrıdır, O'nun habibidir.

İşte dervişin mürşidine yönelmesi O'nun kıblesinin değişmesidir. Bu da onun nefsinden beratıdır. Daha evvel bahsedilen ayet-i Kerimede Cenab-ı Hakk 2/277 Yüzlerinizi doğuya ve batıya Mekke'ye ve Kudüs'e çevirmeniz birre ermek, beraat almak değildir demişti yani Zahir ve şartlanmış olarak her iki kıbleye de dönmeniz sizi kurtaramaz, berata eremezsiniz, berata ermeniz için bunun gereğini yerine getirmelisiniz o da evvela Allah'a gerçeği ile iman ahiret gününe iman sendeki izafetin tükenip yerine Hakk'ın kaim olması senin ahıretindir. Meleklere iman sendeki güçlerin Allah'ın melekleri olduğuna iman kitaplara iman gönlüne gelen ilhamlara iman peygambere iman manevi bilgide yakınlık yakın

akrabalarına malından vermek, yetimlere manevi babası olmayanlara vermek fakirlere fakr haline ulaşmışlara vermek yolculara Hakk yolunun yolcularına vermek, dilencilere Hakk yolunda ilahi hakikat talep edenlere vermek köleler nefsinin kölesi olan kimselere ilim malından vermek.

Onların kurtulmalarına katkıda bulunmak, namazı dosdoğru kılmak, hakiki kabeye dönmek, zekat vermek kendisine verilen ilim malından üstüne düşeni tahsil ettirmek söz verdiği zaman sözünde durmak, Hakk ile olan ahdinde durmak, sıkıntılı zamanda zorluklara sabretmek, nefsine zor gelen hallerde geri dönmemek büyük bir sabırla yapması gerekeni yapmaktır işte bu kimseler doğru kimselerdir, yani ebrardandır. Yukarıda belirtilen özellikleri taşıyan kimse ancak doğru kimselerdir ve o kimseler muttaki kimselerdir, bunların likaları sadece zahiri değil gerçek manada kendilerinde mevcut olan hakk'ın varlığını unutmaktan sakınmalarıdır.

İşte böylece hayatlarını gerçek manada değerlendiren kimseler zahir ve batın tam anlamıyla beratlarını alan Hakk yolunda bir hayli mesafe kat eden mutlu ve kutlu kimselerdir, Allah (cc) bizleri de onlar sınıfına dahil etsin. Bir rivayette de Berat gecesinde Zemzemin çoğaldığı belirtilmektedir. Bu da o gece gönül kuyusunun veriminin artması İlahi varidatın taşmasıdır diyebiliriz. Genel kanı Kur'an-ı Kerim Berat gecesinde Levh-i Mahfuz'a, Kadir gecesinde de Peygamber Efendimize inmeye başlaması yönündedir. Biz gönlümüze geldiği üzere haddimiz olmadığı halde Kur'an-ı Kerim'in dört nüzul mertebesinin olduğunu düşünüyoruz.

1-Zat Mertebesinden nüzul, 2- Sıfat Mertebesinden nüzul, 3- Esma mertebesinden Nuzul, 4- Ef'al mertebesinden nüzuldür. Zat mertebesinde Kur'an-ı Kerimde ismi ümm-ül Kitap, Sıfat mertebesinde Furkan, Esma mertebesinde Kitab-ul Mubiyn, Ef'al mertebesinde İmam-ı Mubiyndir. Genel olarak her mertebede aldığı isim Kur'an-ı Keriymdir. Yani her mertebede o mertebenin gereği olan Zat'i ikramdır, İncil, müjde ise Sıfat mertebesi kaynaklıdır, kendinden sonra zati tecellinin

geleceğini müjdeler. Tevrat ise Esma mertebesi kaynaklıdır daha üst mertebeleri yoktur.

Ümm-ül Kitap, kitabın anası, Furkan; farklılıklar, Kitab-ul mubiyn; açık kitap, imamul mubiyn; önde olan açık kitap, demektir. Zat mertebesinde Kur'an-ı Kerim ümm-ül Kitaptadır, oradan sıfat mertebesine Levh-i mahfuz'a indirilmiştir, bunların zamanı belli değildir, Berat gecesinde Levh-i Mahfuz'dan Beyt-ul Mamur'a Kadir gecesinde de Beyt-ul Mamur'dan Beyt-ul Haram'a indirilmiştir. Tur suresinde mealen Mamur eve yemin olsun, Peygamber Miraç gecesinde de gördüğünü ifade ettiği gökteki Mamur Ev'i meleklerin tavaf ettiği bildirilmiştir. Bir meleğin tavaf ettikten sonra 70 bin sene geçse dahi kendisine 2. Tavaf sırası gelemeyeceği bildirilmiştir.

O kadar çok melek tavaf ediyor ki sıra bekliyor 70 bin sene geçmesi gerekiyor ikinci bir tavaf gelmesi için. Esma Melekut mertebesinde Zat'i tecelligah Beyt-ul Mamurdur bu yüzden melekler orasını tavaf etmektedir. Ef'al nasut mertebesinde ise Zat tecelligah Beyt-ul Haram'dır, orasını da insanlar tavaf etmektedir, işte bu Berat gecesi ifadesiyle belirtilen zaman sürecinde dünyada yaşayan insanların idrak seviyeleri Kur'an-ı Kerim'i anlayacak seviyeye gelmiş olmalarından dolayıdır ki kendilerine inmeye başlamıştır. Yani (sav) efendimizin zamanında yaşanan ilk Berat gecesinde peki nerede ne oluyor o zaman işte bu belirtilen zaman sürecinde dünyada yaşayan insanların o gün yaşayan insanların idrak seviyeleri Kur'an-ı Kerim'i anlayacak duruma gelmiş olmalarından dolayıdır ki kendilerine inmeye başlamıştır.

Yani Kur'an-ı Kerim dünya semasına nazil olmaya başlamıştır. Eğer onların kapasiteleri daha henüz bunu alacak hale gelmeseydi belki daha yüz sene sonra Efendimiz gelecek Kur'an-ı Kerim bu safhaları yüz sene sonra geçirecekti. Eğer bu hakikatler daha evvel olmuş olsaydı belki yüz sene evvel efendimiz 571 değil de 671 de yeryüzüne gelecekti, ama insanların olgunlaşması Zat'i hakikatleri idrak etme süresi o devrede insan akılları insan beyinleri alacak kapasiteye

ulaştıklarından o tarihte berat gecesi ifadesi ile Kur'an-ı Kerim yeryüzüne inmeye başlamıştır.

Yoksa bunlar rast gele tesadüfü oluşumlar değildir, dünya insanlık tarihinde belirli aşamalar geçirerek bu hallere geldi Âdemiyet mertebesinden Hakikat-ı Muhammediye mertebesi eğer bu aşamalar olmasaydı ne olacaktı doğrudan doğruya efendimizi getirirdi Âdem (as) ın yerine koyardı başlangıcı da sonu da hepsi de orada bitirirdi işi, ama bu seyir olmazdı, Cenab-ı hakk'ın sonsuz zuhurlarının ortaya çıkışını bilemezdik tanıyamazdık göremezdik. İşte dini manada dünyevi manada ne yapılmışsa Cenab-ı Hakk kendi sonsuzluğunu hep buralarda göstermekte güzelliğini ve özelliğini göstermekte bu senaryoları uygulamaktadır.

İşte bunların anlayış hali de berat gecesi ile Kur'an-ı Kerim'in yeryüzünde kabullenmesi kabul görmesi özelliği oluştu. Musa (as) kendisine verilen dokuz levhanın bakın ancak yedisini kavimine verebildi, o levhalar mermerdendi. İki levha da nurdandı. Onları ümmetine veremedi, tebliğ. Edemedi neden, çünkü kaviminin içinde onları anlayacak kafa yapısına sahip idrak edenler yoktu. İdrak edecek kimseler yoktu. İşte o iki tane nurdan levhayı İsa (as) ancak kavimine bildirdi. İsa (as) dahi bakın aradan şu kadar sene geçtikten sonra bir hayli orada insanlık gene mesafe kat ettikten sonra dahi onu da anlayamadılar.

Nitekim birçok peygamberler kendi devirlerinde tam olarak anlaşılamadı ama o devirde o hakikatlerin anlaşılmaya başlaması o tarihlerde. İşte bu berat gecesi ifadesiyle belirtilen zaman sürecinde dünyada yaşayan insanların idrak seviyeleri Kur'an-ı Kerim'i anlayacak duruma gelmiş olmalarından dolayıdır ki kendilerine inmeye başlamıştır. Bu çok mühim bir mesele bilemiyorum ne derece dikkatinizi çekiyor. Ezelden beri Ümm-ül Kitapta mevcut olan Kur'an-ı Kerim takdir edilen bir zamanda Levh-i Mahfuz'a oradan berat gecesinde Beyt-ül Mamur'a Kadir gecesinde de Beyt-ül Haram'a indirilmeye başlanılmıştır ve 23 senede tamamlanmıştır.

Mescid-i Haram bir bakıma İnsan-ı Kamil demektir burada hem Mekke şehri hem de Hakikat-ı Muhammediye havi olan İnsan-ı Kamil anlatılmaktadır, çünkü Kur'an-ı Kerim İnsan-ı Kamil olan Hz Muhammed'e indirilmiştir. İşte bu geceyi böylece idrak ettiğimizde Kur'an-ı Kerim'in bizlere de inmesi mukadderdir. Ancak yeni bir Kur'an olarak değil mevcut Kur'an'ın. İzahları ve açıklamaları olaraktır.

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

BERAT GECESİ- DEVAM

Bu akşam 21/10/2002 Pazartesi akşamı İzmir'deyiz dün akşamki sohbetimize kaldığımız yerden devam edelim, mübarek geceler ve bayramlar kitabın 53. Sayfası Berat gecesi Mescid-i Haram bir bakıma İnsan-ı Kamil demektir, Mescid-i Haram denmesi neden, hep bunları söylüyoruz konuşuyoruz ama Mescid-i Haram neye deniyor, Mescid-i Haram; ehil olmayana haram, oranın hakikatlerini anlamak yani o mahremiyete girmek haram. Nasıl bazı kişilere bazı şeyler haram yasak başkasına yasak olan kişiye mahrem olmaktadır. Kişinin kendi mahremi başkasına haramdır ama onun da kendi mahremi diğerinin mahremi olana da haramdır.

İşte Mescid-i Haram dedikleri ehil olmayana haramdır o bölge. Yani gayri müslimler neden giremiyorlar işte bu yüzden biz de hakikat-ı İlahiyeyi idrak edemediğimiz sürece batıni Kabe'ye girmek bize haramdır. Suret olarak girsek de ruhen oraya girmek yasaktır, giremiyoruz zaten yaşantı da budur, efendim ben Hacca gittim hacı oldum, tamam Allah mübarek etsin gayet güzel oldu da oldu, hacı olan ne tarafın neren

oldu, bedenin hacı oldu, bu az bir şey mi tabi ki değil, çok bir şeydir ama ruhen Kabe-i Muazzama'nın içerisine girebildin mi, Kabe-i Muazzama'ya girmek demek Allah ism-i Cami'sini idrak etmek demektir, O'nun kapsamı içinde olmak demektir.

İşte burası haram ehil olmayana ama ehline mahrem, ehlinin istediği gibi girip çıkacağı hiçbir kısıtlamanın olmadığı bir yerdir. Mescid; secde edilen yerdir, orası öyle bir secde ki mahrem olanlar yani oradan mahrum olanlara haram, yani o secde de haram, secde-i tilavet, Allah'a secde rabbına rahmana Hakk'a diğer esma-ı İlahiyeye veya diğer varlıklara olan boyun bükerek yapılan secde değil, Allah'a olan secde ve bunları Abdullah'lar ancak yani Allah'ın kulları işte bunların başında başta Efendimiz olmak üzere "abdühu ve rasuluhu" "Hu" nun kulu ve "Hu" nun rasulu evvela abdiyetleri başta geliyor, risaletleri sonra geliyor, çünkü abdiyeti olmazsa risaleti olmaz, buradaki abdiyyetten maksat batını halde velayetidir.

Yani veliliğidir, bir bakıma İnsan-ı Kamil demektir, Mescid-i haram olan, İnsan-ı Kamil'e de girmek yasaktır, izin verilmedikçe yani insan-ı Kamil kendi hakikatini açmadıkça O'nu ziyaret etmek orada secde etmek O'na yönelmek mümkün değildir. Burada hem Mekke şehri hem de Hakikat-ı Muhammediye'ye havi olan İnsan-ı Kamil anlatılmaktadır. Çünkü Kur'an-ı Kerim İnsan-ı Kamil olan Hz Muhammed'e indirilmiştir. O'na indirildiğinden O'nun ismi İsm-Azam'dır, Muhammed ismi bu alemde insanlık alemine bizlere hediye edilen lütfedilen İsm-i Azamdır işte yüzüncü isim budur. Diğer isimler içinde gizli ama bütün isimleri bünyesinde ihata eden toplayan İsm-i Azam Muhammed ismidir, bu Cenab-ı Hakk'ın bize olan rahmetidir.

Çünkü Muhammed ismi ile bize bizim sistemimiz içerisinde görünmeseydi hani Kur'an-ı Kerim geliyorken dediler ya "Bu bizim gibi bir insana mı geldi bunun geldiği yer melek olmalıydı" diye fikir yürüttüler. Eğer Kur'an-ı Kerim melekler ile bize yani bir melek peygamber ile bize gelmiş olsaydı biz ondan hiçbir şey anlayamazdık, neden anlayamazdık çünkü bizim yapımıza uygun olmadığı için iletişimimiz olmazdı hadi

diyelim Cebrail (as) ile gönderdiler, ama o zaman biz diyecektik ki “Ya rabbi o bir melek onun güçleri başka biz insanız beşeriz onun yaptığını biz nasıl yapacağız diye mazeret beyan edebilirdik açık olarak.

İşte لَقَدْ جَآ ءَ كُمْ رَسُولٌ مِنْ اَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ 9/128 bize bu hakikati bildiriyor Cenab-ı hakk ve diğer ayette مَا كَانَ مُحَمَّدٌ اَ بَ آ اَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّنَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا 33/40 Muhammed sizin içinizden erkek birilerinin babası değildir, diyor. Yani sizin anladığınız manada fiziki bir baba değildir, ancak O nedir, hatemennebi’dir, yani son gelen nebidir, işte biz onu sadece bizler gibi tek yönlü işte Fatıma Hz lerinin babası Hz Âli’nin kayın pederi gibi bireysel manalarla bireysel ifadelerle ifadelendirirsek O’nu hiç tanımamış oluruz. Ama o yönü yok mu o yönü de var, “*Ene beşerün misliküm”* dediği yer burasıdır, ama O’nun sonsuz alemi vardır, bakın لَقَدْ جَآ كُمْ mutlak olarak iyi biliniz ki bunun başka yolu yoktur mutlaka böyledir diye tahkikli olarak size geldi ne geldi, رَسُولَ bir rasul geldi yani bir haberci geldi, bu neyi haber ediyor, Allah’ın Zat’ının haberini getiriyor. Esmadan efendim fiiliyattan meleklerden şunlardan bunlardan değil onlarda kapsamında olmakla ama haberlerin en büyüğü olan Allah’ın Allah esmasının Allah isminin manasından haber veriyor. Hakk’ın Zat’ından haber veriyor. Bu kadar Hakk’ın Zat’ından haber veren kimse olmadı yeryüzünde o güne kadar. Ve nereden geldi bu diyor bakın مِنْ اَنْفُسِكُمْ nefsinizden geldi bu haber size diyor. Bakın ne kadar da açık bizler için ne kadar da öğünç vesilesidir. Size nefsinizden bir risalet geldi,

rasul geldi, nefsinizden derken insan suretinde geldi, Cenab-ı Hakk O'nu başka bir surette de verebilirdi, ama o zaman bizim mazeretlerimiz olurdu, hem bunu ortadan kaldırmak için hem de iletişimin kolay olabilmesi için insan, insan ile ancak en güzel şekilde iletişim sağlayabilir, insan bir taşla bir kuş ile bir ağaçla iletişim sağlayamaz. Sağlasada duygusal mahiyette olur, melekle sağlasa da devamlılık arz etmez, melek suretinde gelen de şüpheli olur melek mi yoksa şeytan mı hep şüpheli tereddütlü olur, meleklere güven olur ama insan suretinde gelir itimat da telkin ederse yani getirdikleri de gerçeklerse o zaman insandan daha üstün bir risalet bir rasul olmamış olur.

İşte bu مِنْ اَنْفُسِكُمْ yani nefsinizden geldi demesi zahir manada sizin sisteminizde et kemik el kafa yapısıyla geldi, diğeri batıni olanı da sizin nefsinizden geldi, kendi nefsinizden geldi, bir zahir olarak insan türü nefsinizden içinizden geldi, yani Kureyş kabilesinden geldi, bir de öz olarak bi zatihi her birerlerimize o hakikat-ı Muhammediye nefsinizden geldi. Yani ayan-ı sabiteler olarak içimizde mevcut zaten içimizde var, ama o kilidi dışarıdan açıpta içerisi ile dışarısını yani Kur'an-ı Kerim ile insan-ı Kamil'i buluşturmak gerekiyor, bizim içimizde Kur'an-ı Kerim mevcut fakat okuyacak bir insan gerekiyor. Çünkü insan ve Kur'an hani bir batında doğan ikiz kardeş işte bu ikiz kardeşin büyüyüp te bir birleri ile iştirak olması birliği ortaya getiriyor.

Bu kitaplara durduğu yerde Kur'an-ı Samit deniyor, susan Kur'an, insana da Kur'an-ı Natık konuşan Kur'an deniliyor, Kur'an-ı Natık kendi başına bir iş yapamıyor, Kur'an-ı samit de kendi başına bir iş yapamıyor. Yani İnsan-ı Kamil'in elinde bir broşür bir kitap bir program olması neyi anlatacak, program olsa da o programı uygulayacak açıklayacak bir lisan olmasa insanoğlu olması o program ne işe yarar, işte içeride var olan samit susan Kur'an perdeler altında kalmış olan bazı derinlerde kalmış olan Kur'an ama nefesteki Kur'an dışarıdan gelen yani içimizden gelen bir risaletle açıldığı zaman o zaman

hem zahir nefsinizden hem batın nefsinizden geldiğinde ikisi birden ortaya çıkmış oluyor, faaliyete de o zaman geçebiliyor. İşte Hakikat-ı Muhammediye havi olan İnsan-ı Kamil anlatılmaktadır çünkü Kur'an-ı Kerim İnsan-ı Kamil olan Hz Muhammed'e indirilmiştir. Bu madde aleminde İsm-i Azam Muhammed ismi mana aleminde İsm-i Azam' da "Hu" ismidir.

İşte bu geceyi böylece idrak ettiğimizde Kur'an-ı Kerim'in bizlere de inmesi mukadderdir, ancak yeni bir Kur'an olarak değil, yani Kur'an-ı Kerim'in dışında başka hükümler getiren bir Kur'an değil, mevcut Kur'an'ın bizde yaşantısının ve mertebelerinin ortaya gelmesi mukadderdir. Belirtilen bütün sistem incelendiğinde bunu göstermektedir. Kur'an-ı kerim'in ayetlerinin bizlere izahı gelmektedir, gönül aleminden yeni bir Kur'an değildir. O gece esas anlamıyla Kur'an-ı Kerim dünya semasına indirilmiş işte Gerçek Kur'an daha sonra indirilenler yani her bir bireye gelenler o ayetler o suretlerin tefsiri babında izahı açılımı babında mertebe, mertebe açılımı babındadır.

Kur'an-ı Kerim o gece toplu olarak inmiş ondan sonraki bu berat gecelerinde Kadir gecelerinde ilham olarak inmekte ama kim bu hakikati idrak etti, onun Kadir Gecesi bir tane değil, her geceni Kadir Gecesi yap her gününü bayram yap, o gece ile sistem belirtiliyor, ama sen bunu çoğaltabilirsin her geceni Kadir Gecesi yaptığında ortaya çıkacak hesaplar da korkunç bir hesap olur. Kadir gecesi خَيْرٌ مِنْ اَلْفِ شَهْرٍ yani bin aydan hayırlıdır, bin ay da 73 sene üç ay oluyormuş, 73 sene üç ay ama hep ibadette geçen 73 sene üç ay, biz günün kaç saatini ibadetle geçiriyoruz, on saat yaptığımızı düşünelim günde 730 sene otuz ay yapıyor bir gecenin bereketi 24 saat ibadet yaparsan günde 73 sene üç ay ama 24 saatin tamamında ibadet yapamazsın günde on saat yaparsan 730 sene 30 ay

Kendi nefsinden beraat etmek hakiki benliğini idrak edip onun beratını almak ve böylece oluşan bir açıklıkla idrak ve gönül açıklığı ile Cenab-ı Hakk'ın sana seni tanıtması Kur'an'ı

indirmesi dir. Bir başka ifade ile Cenab-ı hakk'ın sana nüzul etmesidir çünkü Kur'an Zat'tır Furkan Sıfattır, yani Kur'an'ın inmesi Zat'i tecellisinin idrak etmeye başlaman ancak bu geceden sonra mümkün olur. Yani tarih olarak bu gece değil bu idrake ulaştığın andan sonra sana Kur'an inebilir. Belirli bir gece ömrün her senesinde bu tatbikat zahir de olsa yapılsın diye bir tarih veriliyor.

Aslında bunun bir tarihi yok hiçbir gecenin tarihi yoktur, tarihe gerek de yoktur, tarih yaptığın zaman ona bir sınırlama koymuş olursun ama her geceni kadir her geceni beraat her geceni Miraç yapmak senin elindedir. Bir başka manada niye gece demişler de Beraat gündüzü dememişler Miraç gündüzü dememişler çünkü gece Fenafillah olduğundan kulun yokluğunun gerekliliği ifade edilmektedir gece hükmüyle. İşte biz bizden fani olduktan sonra ancak Allah'ın bekası baki olması mümkündür.

Şimdi tekrar gelelim baştaki Ha Mim ile başlayan Duhan Suresine "Ey Hakikat-ı Muhammediye'ye havi olan habibim," yedi tane "Ha Mim" ile başlayan sure var, bunun üçüncüsünün başında حمٓ ﴿١﴾ عٓسٓقٓ ﴿٢﴾ 42/1-2 "Ha Mim Ayn Sin Kaf" ikinci ayeti de huruf-u Mukatta bu "Ha Mim" ler huruf-u Mukatta 29 tane Surenin başında huruf-u Mukatta var, hepsi birinci ayetin içinde veya birinci ayet kendileri ama bu "Ha Mim"'in üçüncü "Ha mim geldiği surede (Şura Suresi) ikinci ayet de Huruf-u Mukatta diğer Surelerin hepsinde bir ayet yani birinci ayet Huruf-u Mukattadır Şura suresinde 1. Ve 2. Ayetler Huruf-ı Mukattadır. Bu 3. Ha Mim suresinde (Şura) Suresinde 2. Ayette de Huruf-u Mukatta vardır. Yani Şura Suresinde bir özellik var, işte o da عٓسٓقٓ demek "Ayn" gören göz Hakikat-ı İlahiye, "Sin" İnsan, demek yani insan-ı Kamil demek, "Kaf" da O'nun kudreti yani Kudretullah demektir. İşte Allah'ın Kudreti ile gören insan ey sana hitap ediyorum demektir. Ama bu "Sin" in altına bir nokta koyduğumuz zaman o zaman "Şın" olmakta

o zaman mana “Ayn Şın Kaf” olmaktadır. Veya üstüne üç nokta koyduğunda onu müşahede ehli ettiğinde üç noktayı koyduğunda ilmel, aynel, Hakkal yakıyn mertebelerine yükselttiğinde “Şın” olmaktadır. Yani müşahede ehli olmaktadır. Yani “Aşk” ehli olmaktadır. İşte o da Kur’an-ı Kerim’de “Hub” diye belirtilen قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُونِى يُحْبِبْكُمُ اللّٰهُ 3/31 Onlar Allah’ı sever Allah da onları sever dediği işte aşk-ı ilahiyi burada belirtiyor. İşte Hakikat-ı Muhammediye üçüncüsünde aşk-ı İlahiye ortaya çıkmış oluyor. Hakikat-ı Muhammediye havi olan habibim, yani baştaki “Ha Mim” ne demek “Ha” Hakikat mertebesi “Mim” Muhammed mertebesi “Ha Mim” Hakikat-ı Muhammedi demektir, yedi tane olması (40-46 surelerinde) her nefs mertebesinin birini izah etmesidir.

İşte bu hakikati idrak eden kimse ehl-i muhabbet olmakta o zaman üstüne üç nokta konarak desteklenmekte ilmel yakıyn, Aynel yakıyn, Hakkal yakıyn mertebelerinde bu işi idrak etmekte ve bunun şiddeti de kendisinde aşkı ortaya getirmekte ama bu beşer aşkı değil aşk-ı ilahi aşk-ı hakiki bu aşkta beşer aşkında olduğu gibi öyle fevaran etme yandım yakıldım gibi bunlar yok öyle bir aşk deryasında sonsuzluğunda yüzmek var ki artık onun sesi soluğu çıkmaz. Üç türlü aşk vardır birisi aşk-ı Hayavani demişler birisi aşk-ı mecazi demişler birine de aşk-ı ilahi demişlerdir. İşte oradaki ilahi aşktır.

Şimdi birisi denize düşmüş yüzme de bilmiyor, yetişin kurtarın boğuluyorum boğuldum yandım bittim deyince daha sesin çıkıyor nerede boğuldun sen demişler.

Hakikat-ı Muhammedi’ye havi olan habibim demek yani “Ha Mim” Ey Hakikat-ı Muhammediyeyi bünyesinde bulunduran habibim demektir, kimdir bunlar, kim ki kendini bu hale getirmişse hitap onlaradır. “Ha Mim” diyor ama o gün efendimize olan bu hitap sonra O’nun ümmetinedir, varislerinedir, ayrıca bırak İnsan-ı Kamil olmayı okuyan, kim

okuyorsa ister cahil olsun ister alim olsun “Ha Mim” diye hitap ona geliyor. Neresinden geliyor, kendi mertebesinden geliyor. Cahilse mudil isminden sen benim habibimsin diyor ama Mudil olarak habibimsin diyor, burası da işin bir başka yönüdür.

Yani kim berat hakikatini idrak edip kendi nefsinden temizlenip ikiliği kaldırıyor, birlik oluşturuyorsa o zaman ey habibim yani Hakikat-ı Muhammedi’nin şuaları, nurları ışıkları, oluyor onlar. Hani “*Ben Allah’tanım Allah’ın nurundanım mü’minler de benim nurumun nurundandır,*” diyor ya işte O’nun ışıkları oluyor, zuhurları oluyor. Diyelim ki büyük bir ampul var, elektrik jeneretörden oraya geliyor, ve daha küçük ampullere de geliyor işte onun nuru aynı nurdur.

Böyle olunca onun nurları bizde ışıldamaya parlamaya başlıyor. Biz ampulüz ama gelen nur O’nun nurudur. Ve o bizde gönül evladı Veled-i Kalb ile yaşamaya başlıyor, Regaib ile biz ona rağbet ediyoruz, Mevlut ile o bizde doğum haline geliyor, gönlümüzde o nur o muhabbet doğuyor böylece bizim benliğimiz nefsaniyetimiz bizden uzaklaşmaya başlıyor, o nur o muhabbet genişledikçe bizim varlığımızı tamamen istila ediyor. Yani lamba yandığı zaman karanlık kayıp oluyor neden aydınlık karanlığı istila ediyor. Bizim varlığımızı tamamen istila ediyor dolayısıyla “*Çık aradan kalsın yaradan*” hükmü ile kişi nefsaniyetinden beratını alıyor, kendisi Hakikat-ı Muhammedi nurundan başka bir şey artık olmamış oluyor.

O zaman işte bu ayet-i Kerimeyi sen dinle ki bu ayet-i kerime özel olarak sana gelmiş olmaktadır “Ha Mim” Bizatihi muhabbetullah olarak sen onu hissedip yaşamış oluyorsun ki Rabbın sana “*Ey Habibim, Ey Kulum” dedi “Ha Mim*” ey hakikat-ı Muhammedi’ye havi olan kulum, “Vel kitabül Mübin” Apaçık kitaba and olsun ki “ o akşam gelen ayettir, yani kitabın geldiğini belirten ayetler, içerisinde ne büyük müjdeler vardır, ama biz hep geçmişe atıyoruz ya işte o efendimize ait O’na geldi, tabi ki O’na ait ilk merhalesi O’na ait, ama “*Ben sizin numunenizim ben ne yapıyorsam benim gibi yapın sünnetime tabi olun*” dediği aslında budur, biz sakal saç sünneti ile ilgileniyoruz, sünnetim dediği budur, bendeki hakikati size

sünnet olarak bırakıyorum bunun arkasından gelin, Hz Rasulullah'ın zahirini inceleyip tatbik etmek sünnet, batınını inceleyip tatbik etmek ise farzdır ama biz farzı terk edip suri sünnetleri ele alıyoruz. Yani suretteki sünnetleri ele alıyoruz. Din de budur diye ve de başkalarına da hava atıyoruz, senin sakalın, sarığın, poturun yok diye tabi bu eleştiri değil, laf olsun diye söylüyorum. Kim ne isterse yapsın kime ne.

Hakikat-ı Muhammedi nurundan başka bir şey olmamış olmakta. حٰمٓ Ey hakikat-i Muhammedi havi olan kulum " ﴿٢﴾ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ Apaçık kitaba and olsun ki, apaçık olan kitap neydi, işte kitap üç türlü aslında biri; elimizdeki mevcut Kur'an-ı Kadim, yani Musaf-ı şerif, birisi ana kitap program olarak odur, birisi insan-ı Kamil kitabı o da O'nun kardeşi birisi de Alemler kitabıdır. Bütün bu alemler Ayat-ı Kur'aniyeden, surei Kuraniyeden bütün bu alem Kur'an-ı Kerim dir. Kur'an-ı Kerim elde okuduğumuz bu alemlerin izahı O'nun içerisinde manalar halinde verilmiştir. Mücmel olarak toplu olarak verilmiş, alemde bu tafsile geçmiştir. Gördüğümüz alem Zat'ın ta kendisi Kur'an'ın da kendisi ve İlahi varlığın tafsilatla zuhurundan başka bir şey değildir.

Kur'an-ı Kerim de ondan başka bir şey değildir, bunu idrak eden yaşayan da İnsan-ı Kamil o da kardeşi olan Kur'an. Hani الٓمٓ ﴿١﴾ ذٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ ﴿٢﴾ işte bu "Elif Lam Mim" bir kitaptır ki onda hiç çüphe yoktur. İşte الٓمٓ bu kitaptır dediği Kur'an elimizdeki kitap الٓمٓ dediği İnsan-ı kamil kitabı ve de bütün bunların manalarının alemde tafsil şeklinde alem kitabıdır. Bu üç kitap olmazsa tanımak mümkün değildir. İnsan ile Kur'an yan yana olsa da bu alemler olmasa onun tahakkuk yeri olmayacak bu alemler Kur'an'ın tahakkuk

yeri yani zahire çıkış yeri insan da bunları izah eden Kur’an-ı Kerim, çünkü Kur’an-ı Kerim insana geldi, dağa taşa gelmedi .

حَم İle وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ’in aynı şey olduğunu anlamak aslında zor olmaz. Yani حَم ve Kur’an kitap bunlar aynı şeylerdir.

Yani Hakikat-ı Muhammediye ile Kur’an aynı şeydir. Bunu anlamamız fazla zor olmaz, eğer sende yani kişide Hakikat-ı Muhammedi varsa o zaman Kitab-ul Mübiyn o işte açık kitaptır. Kapalı kitabı açtığımız zaman “Kitab-ul Mübiyn” açık kitap olur. Ama susan açık kitaptır, konuşmayan açık kitaptır, İşte İnsan-ı Kamil’de lisana dönüştüğü zaman ondan daha açık kitap olmaz. Hakikat-ı Muhammedi varsa yani içinde Hakikat-ı Muhammedi varsa o zaten kitab-ul Mubiyn, açık kitaptır.

Açık kitap ne demektir? Kur’an-ı Kerim’i elimizde tuttuğumuz zaman O kapalı kitaptır, açtığımız zaman açılıyor ama O’nu okuyup anlayamıyorsak manasını bilmiyorsak O açık olduğu halde kapalı durumdadır. Ne zaman O’ndan bir şeyler anlıyorsak o zaman O açık kitaptır. Yani anlayabildiğimiz kadar açık kitap tır, ayetler karşımızda durur ama ayetin hakikatini anlamazsak kapalıdır perdelidir. O zaten hep açık kitaptır ama O’nun karşılığı olan açıklık bizde olmadığı zaman o kapanmış olmakta böylece biz O’nu kapatmış oluyoruz. Yani perdelemiş oluyoruz. Yukarıda belirtilen “Ha Mim” olan o kimse aynı zamanda وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ yani açık kitaptır. Bir hadis-i şerifte bildirildiği gibi “*insan ve Kur’an bir batında doğan kardeştir*”. Bu alemde bir birine en yakın varlık ancak iki kardeştir, bundan daha yakın kimse olmaz. Çünkü zuhur yerleri aynıdır, insanın ve Kur’an’ın zuhur yeri de Allah’ın Zat’ıdır, ikisi de Zat tecellisinin masharları zuhurlarıdır. Bakara Suresinin de başında ifade edildiği gibi

﴿١﴾ الٓمٓ ﴿٢﴾ لِكَ الْكِتَابُ لَارَيْبَ فِيهِ mealen bu kitap öyle bir kitaptır ki onda hiç şüphe yoktur, bu kitap öncelikle elimizdeki Kur'an-ı Kerim'dir. İkincisi alemler kitabı üçüncüsü insan kitabı yani İnsan-ı Kamil'dir işte buradaki "Ha Mim" beraat hakikatini idrak edip nefsaniyetinden beri olmuş olan açık kitap durumundadır. Bu ifadeler genel değil özeldir, genel ifade ise حٰمٓ ve açık kitaba yemin olsundur. Ancak bu ifade de herkese yani her mertebede yaşayan kimseler içindir. Mertebeler ayrı ayrı olduğuna göre tabi ki ifadeleri de ayrı ayrı olacaktır ancak ayrı ifadeler umumi değildir. Yani şu okuduğumuz mevzular genele yazılacak yayılacak ifadeler değildir, zaten geneli ilgilendirmez de geneldeki ifadeler Kur'an-ı Kerimin mealinde olan ifadelerdir ﴿٢﴾ حٰمٓ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ işte "Ha Mim" açık olan kitaba yemin olsun bu umumidir o. Ama eğer biz de umumi sıradan kalmak istiyorsak o mealle yetiniriz ama özel olmak istiyorsak öze girmek bazı hakikatleri idrak etmek istiyorsak tabi özel olmanın gereği ne ise onu yapmamız gerekiyor.

Cenab-ı Hakk murad ettiğini gizliyor, devletten korkma o şekilde gizlenme manasına değil, bu konuşulan kelime biz gizli bir şey yapmıyoruz, ama rabbım kimden gizlerse ona gizlenmiş oluyor ama gizleyen biz değiliz, cenab-ı Hakk dilerse dilediğine gizler dilediğine açar taleb edene veriliyor, taleb etmeyene de gizli kalıyor. Ama bu gizli kalması kendinden değil taleb olmadığı için ona gizli kalıyor. Yarasaya güneş nasıl gizli ise ama gözü açık olana güneş meydandadır, Gece ile gündüz yarasa için fark ediyor mu, ama gözü olan için gece ile gündüz çok fark ediyor.

Bu alemde birbirine en yakın varlık ancak iki ikiz kardeştir çünkü zuhur yerleri aynıdır, insanın ve Kur'an-ın zuhur yeri

Allah’ın Zat’ıdır, ikisi de Zat tecellisinin zuhurlarıdır. Bakara Suresinin de başında ifade edildiği gibi ﴿١﴾ الٓمٓ ﴿٢﴾ ذٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ mealen bu kitap öyle bir kitaptır ki onda hiç şüphe yoktur, bu kitap öncelikle elimizdeki Kur’an-ı Keriym, ikincisi alemler kitabı, üçüncüsü İnsan kitabı, yani İnsan-ı kamildir, işte buradaki “Ha Mim” berat hakikatini idrak edip nefsaniyetinden beri olmuş olan açık kitap durumundadır bu ifadeler genel değil özeldir. Yani özel bir çalışma gerektirir, bunları anlamak için bu yüzden özeldir. Genel ifade ise “Ha Mim” ve açık kıtaba yemin olsundur, ancak bu ifadeler herkese yani her mertebede yaşayan kimseler içindir. Mertebeler ayrı ayrı olduğuna göre tabi ki ifadeleri de ayrı, ayrı olacaktır ancak ayrı ifadeler umumi değildir. Yani kişilere has ifadelerdir.

Nasıl ki eczanelerdeki bir sürü ilaçların hepsi insan içinse ama her ilaç başkası içindir, başka bir kişi içindir. Kur’an-ı Keriym’in her tarafı insan içindir, fakat her ayeti bir başka mertebede olan insan içindir. Bunları çok iyi anlamamız gerekmektedir. إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَارَكَةٍ 44/3 Muhakkak ki biz onu mübarek bir gecede indirdik, burada bahsi geçen ayetin Zat mertebesi kaynaklı olduğunu anlamamız gerekmektedir. Çünkü her ayetin bir matlaı yani doğuş mertebesi vardır, bunlar bilinmezse ayetleri sadece ef’al mertebesi itibariyle meal mana verilecektir, ki bu ifade tarzı sadece zahiridir. Ancak bilindiği gibi Kur’an’ın birçok ifadeleri vardır. Şunu demek istiyor, إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَارَكَةٍ bu ayet-i Kerime Zat mertebesinden kaynağını alan matlaını alan bir ayet-i Kerime, ama şimdi diyeceğiz ki Kur’an-ı Kerim’in hepsi oradan değil mi, Allah’tan değil mi tabi Allah’tan ama mertebeleri itibariyle çıkış ve zuhur mahali yönleri vardır. Mesela يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا bu ayet ef’al mertebesinden kaynaklanan bir ayettir. Fiilleri

anlatıyor, neyi anlatıyorsa ayet ne şekilde hitap ediyorsa o hitabın şekline ve ifadesine göre kaynağını oradan almış oluyor. Bu ayet-i Kerime ise "inne" Muhakkak demek, "İnnehu" muhakkak o "inneke" muhakkak sen, "inna" ne demek, muhakkak ki biz demek. Cenab-ı hakk Zat'ıyla "inna" biz yaptık bu işi diyor. Kaynağını Zat mertebesinden alıyor. Rabbına ibadet et dediği bakın rububiyet mertebesinde yani Esma mertebesinden kaynağını alıyor ayet-i Kerime. Muhataplarına da öyle hitap ediyor. اَلرَّحْمٰنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ Rahmaniyet mertebesinden yani vahidiyet mertebesinden kaynağını alıyor, veya o mertebeyi bildiriyor, burada da cenab-ı Hakk diyor ki "İnna" muhakkak ki biz sıfatları ile birlikte yani başbakan vekilleri ile birlikte vekillerine de bir şahsiyet vererek "Biz" ifadesini kullanıyor. Veya başka şekilde bazı insanlar "Ben" demesini pek sevmez, işte biz fakir der ama yine ifade ettiği tarzı yani anlatmak istediği şey kendi Zat'ı dır. İşte "İnna" yı iki şekilde anlayabiliriz, biri sıfatları ile birlikte biri de bi zatihi kendi Zat'ı. Âdem (as) a hitap ederken وَنَفَخْتُ diyor bakın Muhakkak ki ben yaptım diyor. Orada biz yok ben yaptım diyor. Direkt olarak kendi yaptığını belirtiyor. "İnna" Muhakkak ki biz اَنْزَلْنَٰهُ biz inzal ettik yani biz indirdik neyi "Hu" Hu'yu biz indirdik, yani O'nu, yani Kur'an'ı işte burada "Hu" dediği İsm-i Azamdır, batındaki İsm-i Azam, Allah lafsının sonundaki yani başındaki "Hu" işte biz O "Hu" yu indirdik diyor. Çünkü Kur'an'ın da alemlerin de İnsan-ı Kamil'in de kaynağı o "Hu" dur. Bakın onun için o kadar açık bakın "Biz Hu'yu indirdik" yani Hu'daki esrarı Hu daki hakikati indirdik, diyor. Ama biz onu O indirdik diye "Hu" nun beşer karşılığı olan beşer lugatında karşılığı olan "Hu" ifadesini öyle yorumluyoruz, O'nu indirdi, halbu ki O'nu değil "Hu" yu indi "Hu" nun kendisi indirdi, Türkçe de geçen O'nu indirmedi.

Ama o da içinde vardır, ne zaman indirdi, فِى لَيْلَةٍ bakın bir gecenin içinde nasıl bir gece مُبَارَكَةٍ mübarek bereketli bir gecenin içinde فِى لَيْلَةٍ gecenin içinde demek senin yok olduğun zaman sen varken sana gelmez, yani sen nefsinle yaşıyorken Kur'an-ı Kerim sana gelmez hiç bekleme. Gelir okursun ama okuduğun halde sana gelmez, senden çıkar gider. Bir yerde bir ibare okumuştum hoşuma gitmişti, "Satırlar üstünde gezinen böcek ne bulur kitapta idrak edecek" Kur'an-ı Kerim'in üstünde bir böcek dolaşsın işte Kur'an-ı Kerim Allah'ın kelamı, üstünde dolaşıp duruyor, ama ne anlayacak ki ondan, işte bizde o böcek gibi gözlerimizi gezdirip geçersek ne anlayacağız. İşte o böcek gibi de okusan rüzgar gibi de okusan efendim bitki gibi de okusan herhangi bir varlık gibi de okusan okuya, okuya O'nun nuru sende açılım yapmaya başlar.

Yeter ki iyi niyetinle gayretinle safiyetinle oku hani ne derler, boza yapa boza yapa insan tecrübe sahibi olur. Bazen yanlış okuyacaksın ama iyi niyetinle olacak onun için diyor işte Müteşabih ayetleri kalplerinde eğrilik olanlar yanlış kullanırlar. 3/7 ama kalplerinde eğrilik olanlar, doğruluk olanlar için böyle bir sakınca yasaklama yoktur, "Mübareketin" demek Mekke-i Mükerreme yani çok bereketli ikram edilen kitap demektir. İşte bu mübarek kitap insanlara ikram edilen İlm-i İlahi o da ikram şehri olan Mekke'de büyük bir ikram insanlık aleminine, Mekke-i Mükerreme demek ikram edilen Allah'ın Zat'i zuhurlarına ikram ettiği yerdir. Mekke-i Mükerreme kadar bu alemin hiçbir noktasında Allah'ın bu kadar büyük ikramı bir arada olmadı.

Kabe-i Şerif orada ikram etti Hz Peygamberi Orada ikram etti, Âdem (as) ı orada ikram etti, İbrahim (as) ı orada ikram etti, Zemzemi orada ikram etti, ne kadar ilahi hadiseler varsa büyük çoğunluğunu orada ikram etti. Zaten hiç birini etmese

de Habibini Kur'an-ı Kerim'i orada ikram etmesi de yeterlidir. Mealen; "*muhakkak ki biz O'nu mübarek gecede indirdik*,“ burada bahsi geçen ayetin Zat mertebesi kaynaklı olduğunu anlamamız gerekmektedir. Çünkü her ayetin bir matlaı doğuş mertebesi vardır. Bunlar bilinmezse ayetlere sadece ef'al mertebesi itibariyle mana verilecektir, ki bu ifade tarzı ile sadece zahiridir. Ancak bilindiği gibi Kur'an'ın birçok ifadeleri vardır.

Bakın burada Cenab-ı Hakk kendi Zat'i itibariyle "Biz indirdik" diyor, إِنَّآ أَنزَلْنَٰهُ muhakkak ki biz indirdik "Hu" yu yani O'nu indirdik buradaki "Hu" Kur'an-ı Kerimi ifade etmekle beraber, baştaki "Ha Mim" e de atıf vardır. "Hu" dan kasıt hüviyet, hüviyetten kasıt, hüviyet-i Mutlaka dır, hüviyet-i mutlakadan kasıt ise Hakk'ın sırf hüviyet-i zatisidir. O da sende olduğuna göre neticede bu ayet zahir ve batın sana dönmekte nazil olmakta fakat idrak ettiğin takdirdedir. فِى لَيْلَةٍ مُّبَٰرَكَةٍ Mealen mübarek bir gecede demesi zahir anlamda Berat gecesi içerisinde batın anlamdaki kişinin kendini fenafillah mertebesinde bulmasıdır. Nefsaniyetinden arındığın zaman nefsinin ışığı söndüğü zaman sendeki hal gece olur, fenafillah yani yokluk hükmüne girer, işte fenafillah mertebesine eriştiğin zaman o senin mübarek gecendir, ve o geceler içerisinde Kur'an-ı Keriym sana nazil olmaya başlar ancak inen yeni bir Kur'an değil sende mevcut olan ayetlerin hakikatlerinin sana ayni yakınlık olarak açılmasıdır. Daha evvelce okuyup okuyup geçtiğin yerlerde ne derin ifadeler olduğunu anlarsın.

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٦﴾ وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٧﴾
وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي

05- PINARBAŞI

MODA

Bu gün 21/10/2002 Pazartesi Günü Pınarbaşı'nda sohbetteyiz Cenab-ı Hakk'tan ricamız bizlere kendisini anlayabilecek akıl fikir zeka ve gönül genişliği vermesidir. En büyük eksiğimiz aslında aklımızın fikrimizin gönlümüzün gereksiz birçokşeyle dolu olduğundan yeni mevzulara yer açılamayışıdır. Onun için eski modası geçmiş hani moda diyorlar ya o moda dediğimiz şeyler bizim içimizi dolduruyor, o moda geçiyor bir başka moda ile doluyor, bizim öyle bir modamız var ki ve de öyle olması lazım hiç modası geçmeyen moda. Yani dünyada baki olan ahirette de baki olan eğer dünyada baki ahirette geçersiz olan bir modanın moda elbise de olur, ev de olur, düşünce de olur.

Bizdeki şu anda anlatmaya çalıştığım sözdeki modadır, yani düşünce davranış modalarıdır, modelleridir, işte bu düşünce ve davranış solculuk sağcılık gibi bir sürü düşünceler var, yeni, yeni işte orta sol şu sağ bu sağ kapalılar karalar koyular kırmızılar beyazlar aklar, hep bunlar moda yani bir akımdır, işte bize öyle bir moda lazım ki hiç bu akımların tesiri olmadan ama tesiri olmaması için bir de asli modanın olması lazımdır. Yani asli formu o da hangisi işte (sav) Efendimizin bizlere getirdiği Cenab-ı Hakk'ın gönderdiği islam formu bunun içerisinde de birçok formlar var, yani İslam modasının içinde de birçok modalar modeller vardır.

Bu modellerin bir kısmı şeriat mertebesi itibariyle ayrılıklar üzerine bina edilmiş, bir kısmı tarikat mertebesi üzerine bir

sürü tarikatlar değişik değişik modeller üretmişler işte kimisi şekle kıyafete değer vermiş kimisi şeklin hiç ilgisi yok sen benim gönlüme bak benim gönlüm temiz diyor, gönlün temiz ama temiz olduğunu nereden ispatlayacaksın, namaz yok oruç yok fiil yok benim gönlüm temiz, temiz olabilir ama bu temizlik yeterli değildir, dışının da temiz olması için o modelin içine girmen lazımdır. Yani İslam formunun içine girmen lazımdır. O zaman dışın için temizliği anlaşılsın.

Ama bazıları tam tersi içi ile ilgisi yok sadece kabuğunu süslüyor, süslüyor boyuyor, dışarıdan bakan boyalı süslü yani zahirdeki bazı ibadetlerini fiil ve davranışlarına bakıyor süslü görüyor, bunun modası tam yerinde, ama ne zaman ki ceketin düğmelerini açıyor, astarı çıkıyor meydana bakıyorsunuz karma karışık ne moda var ne de dışarıdan görüldüğü gibi. İşte bize lazım olan Cenab-ı Hakk'ın kulu için nasıl bir form nasıl bir standart nasıl bir asalet düzenlemişse o asalet üzere gitmemiz gerekiyor. İşte buna ulaşabilmek için de bu sonradan oluşturulan forumları çıkarmak gerekiyor gönlümüzden.

Çıkarmak gerekiyor ki özel forma yer açılsın, şimdi şu odanın içerisine şu koltuklarla doldurulur, buraya ikinci bir takım alamazsınız, almanız için ortayı doldurmanız lazımdır, o zaman insanlara yer kalmaz, yani mantıklı olmaz, o halde eski koltukları dışarıya çıkarıp gene burası kullanılmasına imkan sağlanması için eski koltukların yerine yeni koltuklar konması lazımdır. Ama onlar ziyan mı olacak yok depoya konur bir yere konur ona da ihtiyacı olanlar olur o formun çok daha uzağında olanlar için yeni bir formdur, onlar da kullanır ama biz formun formunu yani deforma olmuş bozulmuş formları değil kaynaktan gelen ölçüleri alıp en kısa yoldan işimizi halletmemiz gerekir.

Yani işimizden kasıt nefsimizle olan dünya ile olan meşguliyetimizi işlerimizi ona göre planlamamız gerekiyor. En yapılması gereken şey vaktimizi en ideal şekilde kullanmaktır. Çünkü bizim vaktimizden başka bu alemde hiçbir varlığımız yok işte paramız var pulumuz var yok bunlar yardımcı malzemeler sadece, bütün paramızı versek bizim şu anda

geçtiğimiz beş dakika geriye beş saniye geriye döndüremez, bütün paramızı versek neyimiz varsa versek döndüremez, çünkü bizim bir saniyemiz bütün varlığımızın hepsinden değerlidir. O zaman işte kestirme yoldan kısa yoldan bu işi halletmesi gerekiyor, buna da Sırat-ı Mustakıym diyorlar.

"Sıratelleziyne" o yol öyle bir yol ki "Enamte aleyhim" senin üzerine verdim bu yol öyle güzel bir yol ki "Gayril magdubi" gadaba uğramamışların yoludur. Yani Mudil Esmasının tesirinde olanların yolu değildir, Hâdi esmasının tesirinde olanların yoludur. İşte meseleye böyle bir giriş yaptıktan sonra yani siz Kur'an olun sözüne yer açmaya çalıştıktan sonra çünkü başka türlü ona yer açılması sağlayamayız O'na. Cenab-ı Hakk Âdem (as) ı halk ettiğinde hadis-i Kudsi ile belirtildiği esas üzerine "*halakal Âdeme ala suretihi*" yani Allah Âdem'i kendi sureti üzere halk etti. Ne büyük bir hadisedir bu, "*Kendi sureti üzere halk eti*" den kasıt Allah'ın eli kolu ayağı var Âdem gibi bir beşer varlık hükmünde değil.

Yani diyelim ki Âdem (as) ın boyu iki metre işte O'nun suretinde yarattı ya Allah'ın boyu da iki milyon metre, mesele böyle değildir. Cenab-ı Hakk'ın kendinde var olan her türlü Esma-ı ilahiyeyi gerek subuti sıfatları gerek Zat'i sıfatları gerek Esma-ul Hüsna kendisinde ne varsa hiç eksik bırakmadan kendisinde olan model üzere halk etti. Yani kendi modeli üzere halk etti. Esma-ı İlahiyesinin tamamını insanda bir minyatür olarak insan varlığında o ilahi varlığın bütün özelliklerini oraya sığdırdı. O zaman insanların bu küçük gibi görünen varlıkları içerisinde sonsuz bir alemiz. Cenab-ı Hakk'ın varlığı tüm olarak orada ise demek ki bunun dış görünüşüne bakıpta küçücük bir varlık diye aldanmamak lazımdır. Onun için Hz Âli efendimiz buyurmuşlar ya "*Sen kendini küçük bir cisim zannedersin ama alem-i ekbersin sen*" yani sen büyük alemsin, diyor.

İşte yapılacak iş mümkün olduğu kadar kestirmeden kendimizi tanımaya yönelik çalışmalar tabi dua da lazım namaz da lazım ibadet de lazım ama duanın en büyüğü Allah

ismini zikretmektir. Hani ayet-i kerimede diyor ya 13/28 اَلَّذِينَ

آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ اَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

“Kalpler ancak allah ismi ile mutmain olurlar” Allah’ı zikrettiklerinde mutmain olurlar, bu ne demektir, lafzi olarak Allah, Allah demek mi acaba, o işin birinci maddesidir, yani Allah esmasını zikretmek veya başlarken “Ya Allah” , “Ya Allah” demek sonra sırasıyla diğer Esma-ı İlahiyeye geçmek. Ne buyurdular Allah isminin açılımı için izahı için Muhiddin-i Arabi Hz leri şöyle buyuruyor; Allah nedir diye izah ederken, “İsm-i Zat, cemius Sıfat, Esma-i Mütekabile, Sıfat-ı mütezate cemin ehadiyetine Allah denir” diyor.

Yani ne demek evvela İsm-i Zat yani Zat’ının ismi Allah, o mutlak varlığın Zat’i ismi o mutlak varlığın bir sürü isimleri vardır, ama Allah ismi bütün bu isimlerin toplanmış bir isimdir. Yani cami olan bir isimdir, toplayıcı bir isimdir. İşte Zat’ının ismi ve sıfatlarının da ismi ve bütün zıt isimlerin de toplu halde ifade eden ismi yani mütekabil isimleri evvel, ahır, zahir batın, mudil hadi, Rahman Kahhar gibi zıt isimlerinde toplu olarak ifade ettiği bir esma-ı ilahiye işte sıfatlarını isimlerini bütün kendi varlığını tek bir kelime ile ifade eden tek bir mesele ile ifade eden kelime Allah ismi olmaktadır.

İşte bu Allah ismini de Cenab-ı Hakk Âdem (as) ın mevcudiyetinin içerisine koymuş vermiş biz her birerlerimiz bakın yanlış anlaşılmasın tabiri küçük bir Allah gibiyiz, neden günlük işlerimize bakarsak bu zaten açık olarak meydana gelir, evvela hür varlıklarız, ayak üstünde dolaşan bitkiler ağaçlar gibi bir yerde çakılı olmayan ağaç bir yere kıpırdayabiliyor mu, bir ömür boyu sabrediyor, görevini yerine getiriyor, yeşillikse yeşillik meyve ise meyve çiçekse çiçek onu yapıyor, hiç de sesi çıkmıyor, niye beni burada tutuyorsunuz ben yanımdaki ağaca gidip onunla iki kelime konuşmayayım mı neden bana bu hakkı vermediniz demiyor.

Ama insan böyle değildir, sabah nerede idik şimdi neredeyiz hürriyetimiz vardır, işte alemde bu hürriyet Allah'tan başka kimsede yok, Cenab-ı Hakk'ın da insana tanıdığı bir hürriyettir. Hangi yönden Âdemlik yönünden ve hilafeti yönünden eğer bir kimse bir müdürün veya bir amirin vekili olacak ise amir onu yerine bıraktığı zaman amirin bütün sorumlulukları onun üstünde hem de yükümlülükleri de üstündedir. Ama selahiyetleri de üstündedir. İmza atabiliyor, gerektiğinde amiri namına parasını alıyor, bankadan çekebiliyor, bütün görevlerini yapıyor.

İşte insan da Cenab-ı Hakk'ın yeryüzünde bu görev ile görevlendirdiği zuhuru zuhur mahali dolayısıyla Cenab-ı hakk'ın kelam sözü olan yani kelamı olan kitapları insana geliyor, kuşlara denizlere dağlara değil. Ayrıca onlara da geliyor ama insana geldiği gibi değildir, arıya da Cenab-ı Hakk'ın kelamı geliyor, ama insana geldiği gibi değildir. İnsan gelen kelamı kendinin halife olması dolayısıyla kanunnamenin mühürünün en büyüğü geliyor. Cenab-ı Hakk'ın mührü insanın elindedir. İşte kendimizi böylece Hakk'ın birer zuhur mahali olduğumuzu ve hiç kimsenin ondan mahrum olmadığı ayrıca herkes bu hakka eşit olarak sahip olduğu her birerlerimizde Hakk'ın Zat'i tecellisi olduğunu düşündüğümüzde her birerlerimiz birer halife olduğumuzu düşünerek, düşündükten sonra da mutmain olarak bu hali yaşadığımızda kimsenin kimseye bağlantısı kimsenin kimseye temenna etmesi tarikattaki gibi efendim şeyhim bilir ben bir şey bilmem gibi onlardan kurtulması kendini bulması gerekmektedir.

Bakın Tarikat mertebesi şeriat mertebesi yaşanması lazım gelen bir mertebedir. Tarikat mertebesi yaşanması lazım gelen ayrı bir mertebedir, Hakikat mertebesi yaşanması lazım gelen mertebe, Marifet mertebesi bir mertebe bizim tarikata girdikya iş bitti zannediyoruz, tamam artık tarikat sadece bir mertebenin dört beş katlı bir bina düşünün ikinci katıdır, ikinci katına girdik mi biz zannediyoruz ki işler bitti, o zaman ne oluyor orada işte şeyh efendinin ağırlığı şeyhlik tutkusu kişileri haps ediyor bakın, ben şeyh değilim ama gerektiğinde onu da yaparız o

ayrı konudur, kim ne suretle ne almak istiyorsa o verilir, şeyhlik gerekli ise şeyhlikten verilir, imamlık gerekiyorsa şeriat gerekiyorsa şeriattan verilir, hakikat gerekiyorsa karşına gelen kimse hakikat taleb ediyorsa ona tarikat verilmez, çünkü yavan gelir, o doymuştur o devreleri geçmiştir.

Çocuk bir yaşına kadar başka beslenir 3, 4, yaşlarında başka beslenir on yaşında başka beslenir, işte tarikat dediğimiz zaman genel anlaşılır halinde şeyh efendiler her şeyi bilirler, yok bilmezler, bileni de vardır o ayrı, işte burada yollar tıkanıyor, yani tarikat mertebesinde yol tıkanıyor, iyi niyetle müntesibler başındaki kişiler de iyi niyetle bir şey olacak bekliyorlar işte zikir zikir oruçlar şunlar bunlar hepsi lazımdır, ama bu zikirden faydalanarak fikire dönüştürmek lazımdır, zikir zikirde kaldığı sürece bize bir duygusallık verir bir hoşluk verir, insan sevap kazanır, ama bir yere gidemez, o hep döner döner döndükçe de ipek böceği misali kozasını örer perdesini artırır,

O kendi kendine kurmuş olduğu dokumuş olduğu kozanın dışına çıkamaz, ya onu kaynar suya atarlar yakarlar bakın kendisi hiç faydalanamaz, çevresindekiler tüccarlar faydalanır ondan ipliğini çıkarırlar ama kendisi biraz acele ederek o kozayı delip te çıkıp kelebek olarak hürriyetine kavuşursa o kozadan da kimse yararlanamaz. İşte o koza dervişe çok büyük bir misaldir. Yunus (as) ın balığın karnında olması gibidir, kozada kalmak, oradan çıkmak için ne kadar dua ediyor Yunus (as) فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ 21/87 Karanlıklar içerisinden nida etti, aynen ipek böceğinin karanlıklar içerisinden seslenmesi gibi ama kimse duymuyor onun seslenmesini ama kabahat kendisinde çünkü kendisi örüyor kozasını kendi kuyusunu kendi kazıyor, لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ 21/87 biz bu hatayı yapmakla nefsimize zulum ettik diyor yani hapishanede kaldık sınırlı yerde kaldık Yunus balığı giderse o da gidiyor Yunus

balığı durursa o da duruyor, neden Yunus emri içinde hükmü içinde işte biz Yunus'un balığın karnından çıkmalı o ipek böceğinin kozasından da hürriyetimize kavuşmalıyız, biz zaten hür olarak var edildik. Bakın hadis-i şerşfte ne diyor, "*her doğan çocuk islam fıtratı üzere doğar*," yani hür doğar diyor, ama ailesi onu Mecusi, yapar, ateş perest yapar, putperest yapar, yani o hapishaneye sokar diyor, putperest yapar dediği putperest formuna modeline sokar Mecusi modeline sokar, hıristiyan modeline sokar Musevi yapar, bakın aile kendi çocuğunu kendi hürriyetini bağlamış oluyor.

Yani kendi modasına uyduruyor, kendi modeline uydurmuş oluyor. İşte bunların hepsinden sıyrılmak lazım, lazım da yolu nedir iş geliyor buraya takılıyor. Şeyh efendi kimseyi hor görmek için değil yanlış anlaşılmasın bazı şeylerin söylenmesi gerekiyor açık olarak, söylenmeyecek hep aynı model devam edecek artık o modelin kolunu yakasını bir yerlerini değiştirmek gerekiyor. Bunların hepsi büyük işler yapıyorlar, küçümsenecek işler değil yani şeyh efendinin yaptıkları az işler değildir, en azından içkiden, kumardan, kötü ahlaktan kurtarmış oluyorlar belirli bir yerde tutuyorlar, onlar da olmasa işimiz daha da felaket.

Ama eksi tarafı bulunduğu yerde muhafaza ediyor, böyle hadi oğlum hadi kızım diye yukarıya doğru onu hürriyetine kavuşturamıyor. Yani akıl gönül hür hür doğdum hür yaşarım diyor ya, Şems-i Tebrizi öyle diyor; "*Hür ol, hürlerle ol, hürlükle yaşa*" insanın hür olması için hürlerle yaşaması lazımdır ki o hürriyeti onlarla birlikte devam ettirebilsin. Hapisanede olan bir kimse dışarıdan birisi gidipte hür olan kimse camından içerideki ile konuşursa ona biraz moral vermiş olur ama hürriyetine kavuşturamaz. İşte onu hürriyetine kavuşturması için dudu kuşu lazım. Mevlana Hz lerinin hani papağan kuşu gibi kafeste pat diye yere düşmesi lazımdır. Yani ölmeden evvel ölmesi lazımdır. Yani kişinin benliğinden nefsinden bütün takıntılarından sıyrılması lazımdır. Şöyle demişler "*Sen ona korkma de Kur'an-ı Natık gönül Kabesine gir ol mutabık*,

devreyle ol Kabe'nin etrafını devrederler bir gün gelir şems-i zatını"

İnsanın bildiğimiz gibi iki vasfı vardır, birisi hayvan-ı Natık birisi de Kur'an-ı Natık. Beşeriyetimiz yönüyle kaldığımız zaman konuşan hayvanız, ama hakikatimizi idrak ettiğimiz zaman Kur'an-ı natık, konuşan Kur'an. Bu alemde iki Kur'an var, birisi Kur'an-ı Samit, diyorlar birisine de Kur'an-ı Natık. Kur'an-ı Samit susan Kur'an, musaf-ı şerif, öptük başımıza koyduk sonra rafa koyduk, işte kalbimize koyduk, hürmetimizi saygımızı yaptık, koyduk. Peki ne oldu, duygusal bir hayat yaşadık, bize O'nun kabının altın yaldızlı kabı kağıdı gelmedi, ne olursa olsun o hiç mühim değildir, içindeki o şekiller sözler o semboller bize lazımdır.

Elif bir sembol, Misal Mim bir sembol bir misal, "He" bir misal işte o harfler bakın "Allah" kelimesinin harflerini ele alalım, Elif, Lam, He bunları karışık olarak koyalım hiçbir şey ifade etmiyor, ama onlar belirli bir sistem içerisinde yan yana getrildiği zaman Allah ismi Allah Hz lerinin manası ortaya gelmiş oluyor. Manası ile birlikte kendi ortaya gelmiş oluyor, o şekiller içerisinde işte bunlar birer süliyet gibi olan bunlar birer sembol yani birer elbise manaların elbisesi Elif, Lam, He onlar yan yana geldiği zaman onlar birer elbise yani Allah manasının elbisesi işte o elbiseyi giydirmedikçe o mana ortaya çıkmıyor.

Şimdi o Elif, Lam, He, harflerini görmezsek hiçbir yerde görmezsek Allah'ı hiçbir yerde bilemeyiz. Varlığından haberimiz olmaz, Allah bizim karşımızda arkamızda önümüzde altımızda üstümüzde her tarafımızda هُوَ الْاَوَّلُ وَالْاٰخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ 57/3 her tarafımızda fakat latif olduğundan görmemiz mümkün değildir. İçimizde görmemiz mümkün değil neden çünkü içimiz dışımız her şeyimiz, sağımız solumuz, uygunsuz modellerle dolu o modellere kafamız gözümüz gönlümüz takılınca Allah perdelenmiş oluyor, ama o üç tane harf yan yana geldiği zaman batında olan bu Allah o kelime

içerisinde bizim karşımıza açık ve net olarak geliyor elbise giyerek o elbise ile biz onu yani o modelle tanıyoruz. Allah lafzı da bir model şekil yani, hatta onu hattatlar ne kadar güzel şekillendiriyorlar, ne kadar güzel işleyerek resmediyorlar.

İşte Cenab-ı Hakk sana o kadar yakın ki وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

2/186 “Ey kulum sana benden soruyorlar de ki ben onlara yakınım, ve ben onların dualarını duyarım dualarına da icabet ederim sen öyle söyle” diye şeriat mertebesinden Allah’ı tanımanın başlangıç yolu bu söz şeriat mertebesine aittir. Hakikat Marifet mertebesine ait değildir. Hakikat mertebesine ait olan فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ 2/115 nereye bakarsan hakkın veçhi oradadır. Sonra وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ 50/16 size şah damarınızdan yakınım diyor, bunlar hakikat mertebesine aittir. Bunlar Cenab-ı Hakk’ın açık olarak varlığını beyan ettiği mevzulardır, ayetlerdir. İşte Kur’an iki dedik birisi samit olan susan Kur’an bir tanesi konuşan Kur’an, ilk konuşan Kur’an Âdem (as) dır ama Kur’an’ın tamamını değil, Esma-ı ilahiye o günün ihtiyaçlarına göre olan Allah bilgisini ortaya çıkaran sonra işte peygamberler gelerek daha büyük açılımla Ulul Azm peygamberlerden İbrahim (as) ne diyor hani وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَى قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَى وَلَكِنْ لِيَطْمَئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِنَ

الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ اِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَى كُلِّ جَبَلٍ مِنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ

ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ 2/260 “Ya rabbi ölümden sonra dirilmenin ne olduğunu bana göstersene diyor, Ya İbrahim inanmıyor musun yani ölümden sonraki dirilmeye, ya rabbi inanıyorum ama kalbim mutmain olsun diyor. Bakın iman ehli nasıl tahkik ediyor işleri sadece lafzi “la ilahe illallah Muhammedürrasulullah” yahut “la ilahe illallah” onun zamanında “İbrahim Rasulullah” ümmeti deyip geçiyor ama kendisi bize örnek olarak öyle yapıyor. Allah’ da Ya İbrahim dört tane kuş al onların evvela kafalarını kopar ayrı bir yerlere koy dördünü de param parça yap bir birlerine karıştır git dört dağın başına koy ve diyor git onları sonra çağır, ve de “Kum biiznillah” diye çağırdığında bakın kafaları başka yerde, vücutları birbirina karışmış vaziyette dört ayrı yerde onlar pır pır pır diye uçarak geliyorlar.

O zaman işte İbrahim (as) öldükten sonra dirilme üzere kalbi mutmain oluyor, gözümle gördüm müşahede ettim diyor. O kuşların cinsleri var, o cinslerin dağların cinsleri var hangi cins o kuşların cinslerin ahlakları nedir, neden o kuşları kestirtti, binlerce kuş varken neden onları kestirdi, başka bir zaman ona da bakarız inşeallah şimdi oraya girersek mevzu uzayacak. Bakara Suresi kasetlerinde onlar vardır. İşte İbrahim (as) mertebesinde Tevhid-i Ef’al yani varlığın tekliği sırrı ortaya çıkmaya başlıyor, yani Tevhid mutlak tevhid İbrahim (as) ile başlıyor.

Ondan evvel Allah bilinci var, fakat dua mahiyetinde “aman ya rabbi” diye tenzih mertebesinde yukarılarda İbrahim (as) da Allah bilgisi şuhudi olarak başlıyor yani müşahedeli başlıyor, Kelime-i Tevhid’in sadece İbrahim (as) bakın “La” bölümünü müşahede ile söyleyebildi, “İlahe illa Allah” lafsen söyleyebildi. Ümmet-i Muhammed’in derecesininin yüceliğine bakın ki ümmet-i Muhammed’in ehl-i Kemal olanları Kelime-i tevhidi “la ilahe illa Allah” ın tamamını müşahedeli söyledi. Bakın arada

fark vardır. Gerçi onlar iç bünyeleri ruh bünyeleri olarak biliyorlar mıydı, bilmiyorlar mıydı, o konu ayrı orasını eleştirmiyoruz, ama Kur'an-ı Kerimin bize bildirdiği ve o peygamberlerin ümmetine bildirdikleri bunlardır.

Yani Marifet bilgisinin bu bölümü bu kadardır. Tevhid-i Ef'al bölümü İbrahim (as) yani maddi bu alemde Hakk'ın varlığından başka bir varlık yok güç kuvvet hepsi O'nun bütün fiiller Hakk'ın fiili olduğu mücmeldir tevhid yani toplu bir tevhid, tafsil tevhid değildir. Arkadan Musa (as) devrinde bu tevhid biraz daha genişliyor, Hz Peygamber diyor ki "*Geliniz sizin ile bizim aramızda müşterek bir kelimeye geliniz"* diyor o da Kelime-i Tevhiddir. Yani hem Nasranileri hem Yahudileri davet ediyor, siz de bunu söylüyordunuz diyor, biz de bunu söylüyoruz o zaman ayrılık nedendir, gelin burada birleşelim diyor, tabi onların şartlanmaları dolayısıyla gelemiyorlar o ayrı konudur.

Biz zaten gitmeyiz çünkü beşinci katta oturuyorsanız ikinci kata ne diye geriye gideceksin ama misafir olarak gideriz o ayrıdır ama evin barkın yerinde durur. Onlar senin yanına gelirlerse o zaman onlar kazanırlar, ikinci katta oturanın ufku ne kadar, üçüncü katta oturanın ufku ne kadar yukarıda oturanın ki ne kadar geniştir. Geniş ufukta yaşamaya alışan kimse gider de daracık birinci katta oturduğu zaman daracık binaları görürsün ama beşinci katta oturduğun zaman daha ufkun sonuna kadar şehri kuş bakışı her tarafını görürsün. İşte islam dini bütün alem şehrini en geniş şekilde görmek demektir. İslam şehri islam binası, islam evi diyelim İslamiyet yukarıdan baktığında yani tevhid ehli Zat mertebesinden baktığında bütün alemleri seyir etmektedir. Başka dinin bu şeysi yok şansı yok çünkü alt katlarda görebildikleri kadar görür.

İşte Cenab-ı Hakk insanı ve bu *"Halakal Âdeme ala suretihi"* kudsi hadisinin hakikati mü'min ve muvahid yani tevhid ehlinde kemaliyle ortaya çıkıyor, her mertebe için geçerli yani Âdem mertebesinde diğer peygamberlerin mertebelerinde her mertebede bu hadis-i kudsi geçerli ama bunu ifşa eden bu sırrı ortaya getiren Hz Muhammed (sav)

Efendimiz O'ndan evvel hiçbir peygamber bu sırrı söyleyemedi, söylemedi selahiyeti yok ve de zamanı gelmiş değildi, işte bu Ümmet-i Muhammed'e verilen hani Kadir gecesi için de mevzu olmuştu ya Kur'an-ı Kerim'in o gecede inmeye başlaması o devrede yaşayan insanların o idrakte olmaları yüzündendir.

Yani bu hakikatleri anlayacak yani Kur'ani hakikatleri anlayacak duruma o tarihte o insanların gelmiş olmasıdır. O tarihte o insanlar o hakikatleri anlayacak durumda olmasalardı Kur'an-ı Kerim daha bize yüz sene sonra gelirdi. Yani Hz peygamber 571 değil de 671 de doğardı. Eğer daha evvel bir nesil gelmiş olsaydı o zaman 471 de doğardı yani yüz sene evvel doğardı bakın 571 O'nun doğuşu 610 da işte bu sırların Hz Rasulullah'ın ağzından insanlığa hediye edilmesidir. Yani hibe edilmesidir, hiçbir karşılık beklenmeden tek istediği şey imandır, iman et al bütün bunlar senin olsun.

İman etmezsen yoktur. İşte (sav) Efendimiz nasıl ki kendisi son peygamber Allah'ın habibi kitabı da son kitap olduğuna göre daha da gelecek başka bir şey olmadığına göre bütün esrar-ı İlahiye gerek (sav) efendimizin kelamından mübarek lisanından gerek Allah'ın kelamından bizlere iki yönden verilmektedir, yani hem zahir hem batın, ve de cihetsiz olarak iki kanaldan cihetsiz olarak yani iki kanaldan ama her taraftan geliş iki kanal ama veriliş her taraftan yani hiçbir ne doğuda ne batıda ne kuzeyde ne güneyde ne yukarıda ne aşağıda hiç kimseyi ayırmadan her taraftan müşterek olarak bu hakikatleri insanlık alemine hediye etmiştir.

İşte Kur'an-ı Kerim şöylece kapalı durduğu zaman neyi ifade ediyor, yanına bir roman koy bir gazete koy kapalı olduğu zaman bir birinden farkı var mı, hepsi kağıt açtık baktık, baktık o sembolleri tanımıyoruz Kur'an-ı Kerim aa çok güzel, aldık göğsümüze bastık öptük başımıza koyduk, gene rafa koyduk peki ne oldu, bir duygusallığımız oluştu ama akılda ne kazandık gönlümüzde ne oluştu, hangi bilgiler yerleşti, hangi bilgiler bize kafamızda hedef gösterdi, işte onun kardeşi olan insan çünkü efendimiz öyle buyuruyor, "*insan ve Kur'an bir*

batında doğan ikiz kardeş gibidir" diyor. Bakın insanın değeri ne kadar yücedir, Kur'an ile eş değerdedir, işte bu iki kardeş ancak birbirleri ile haşr neşir olduğunda içindekiler ortaya çıkmaktadır.

İki kardeş ayrı, ayrı olduklarında yine bir işe yaramıyor. Çünkü Kur'an dediğimiz Allah'ın Zat'ını bildiren ilim kaynağı ama yalnız başına bir şey yapılıyor insan dediğimiz Allahu Teala Hz lerinin Zat'i zuhurunun mahali ama elinde program yoksa hiçbir şeyi yapamıyor yani kendini bilemiyorsa kendini bilmesi o programa bağlıdır. Programın da izah edilmesi için kardeşine bağlıdır. Hani bu şuna benziyor, bazı çok riskli şeyler istismar edilmesin diye bir anahtar yapılıyor anahtarı ortadan bölüyorlar yani şifreyi biri birinde diğer yarısı da diğerinde, bir kişi yalnız başına kilidi açamıyor kasayı. Kasanın açılması için mutlaka ikisinin bir arada olması lazımdır.

Yani Kur'an ile İnsan bir bütün olması gerekiyor ki Hakk hazinesi açılsın. Başka türlü Allah'ın hazinesi açılmaz. İşte kendimizi beşeriyet halinden ne kadar çok temizlersek yani beşeriyetimizden ne kadar çok temizleyebilirsek uluhiyetimiz o derece onun yerini dolduruyor, beşeriyetimizin yeri ruhaniyetimizle doluyor. Allah'ın Zat'ı istila etmeye başlıyor, gerçe o hep istilada ama biz gaflette olduğumuz için ona bent çekiyoruz nefs bendi çekiyoruz. Benlik bendi çekiyoruz, hayali kurgularla çevremizi Hakk'tan perdeliyoruz, işte Hakk'tan perdelemek bizde biz kendi kendimize perde icat ediyoruz. Önceki dediğimiz modelleri kendimizdeki perdeleri açacak zannediyoruz, ama daha da çok perde yapıyoruz, o zaman ulaşmak mümkün olmuyor. Sanki Allah uzaklarda Arş-ı Âla'da tahtında oturuyor, işte kul da aşağıda garip zavallı ne yapsın aman ya rabbi işte nasıl ulaşacağız bir ömür boyu onun hayaliyle yaşıyoruz.

Belki cebinde parası var her türlü parası var sonra da dilenmeye gidiyor farkında değil, zenginliğinin farkında değildir. Babasının dedesinin çiftlikleri var, haberi yok yararlanamıyor.

Böylece Cenab-ı Hakk'ı ötelerde düşünüyoruz, bu alemde hiçbir ilgisi yok alemler ayrı kendisi ayrıymış gibi idrak olarak öyle O'na ulaşmamız mümkün değildir. Çünkü en büyük perdeyi kendimiz koyuyoruz, ötelere gönderiyoruz. Halbuki O bize ben size şah damarınızdan daha yakınım 50/16 diyor, Arş-ı Ala da Cenab-ı hakk'ın varlığını aramak olacak iş değildir ulaşılacak bir şey de değildir.

Efendim dünyada ulaşılmaz ama ahirette ulaşılacak, tabi ehline göre öyle ama irfan ehline göre öyle değil burada bulamadığımız şeyi ahirette bulmamız mümkün değildir. Çünkü her şeyin kapısı buradadır, yani dünyadan açılıyor, Cehennemin kapısı da buradan açılıyor, Cennetin kapısı da buradan açılıyor. İşte Cenab-ı Hakk'ın varlığının bütün alemlerde sari cari geçerli olduğunu anladığımızda biz de bu alemlerin dışında olmadığımıza göre o halde Cenab-ı Hakk'ın Zat'i bizde de mevcuttur. İşte "şah damarınızdan daha yakınım" diyerek de bunu teyid ediyor, yani mühürlüyor.

Yani kendi kelamında mühürlüyor, وَنَحْنُ اَقْرَبُ اِلَيْهِ مِنْ

حَبْلِ 50/16 Biz size şah damaınızdan daha yakınız buyuruyor.

Bakın orada da bir incelik vardır "*şah damarınızım*" da diyebilirdi, damarınızdan daha yakınım diyor bakın, ikinci mertebe bildiriyor, şah damarı bizim bedenimiz, yani hayatiyetimizi sağlayan şah damarı yani fizik bedenimiz, daha yakın olan da ruhumuzdur. Yani "*ben sizin ruhunuzum*" diyor.

İşte bu da وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي 15/29 kendi kelamıdır,

kendi açıklaması ile "*sizde benim ruhum var"* diyor. İşte bizim hayatımız Allah'ın hayatıdır. "Hay" esması ile zuhura geldiğimiz bizde zahir olan O'nun "Hay" esmasıdır. İlim Esması O'nun ilmi Hayat, İlim, İrade, Kudret, Kelam, Semi, Basar bunlar hep O'nun sıfatları değil mi, bu Subuti sıfatlar bizde de müşterek değil midir, Allah'ın hakikatlerini müşterek kullanıyoruz, yanı bunlarda hissemiz vardır, Allah'ın Zat'ında

hissemiz vardır. hissemiz olduğu bir yerde de bizim mevcudiyetimiz vardır.

Şimdi bir arsa tapusu düşünelim, evvela bir babanınmış, sonra babadan oğullara oğullardan oğullara otuz kişi varis durumunda otuzunun da orada hissesi var, aynı hak hepsinin vardır. işte bütün bu alem varlıklarının Hakk'ta hisseleri vardır. Ama insanın hissesi diğerlerinden daha fazladır. Bu hissesi ne kadar oluyor, Cenab-ı Hakk'ı idrak ettiğin kadar Hakk'ın varlığına hissedar oluyor, çünkü Cenab-ı Hakk oradan zuhura geliyor. Allah'ın varlığının en büyük delili insanın varlığıdır. Allah olmasaydı insan olmayacaktı, yani şu makinenin varlığı neye delildir, bunu yapan bir fabrikanın olduğuna açık olarak delildir, bu olmazsa fabrikayı bilmek mümkün değildir.

Fabrika olmazsa bu olmayacaktır, ama bu olmasaydı fabrika bilinmeyecekti, yani ilim maluma tabidir. İşte bizim bilinmekliğimiz Allah'ın ilmine bağlıdır, Allah'ın ilmi de biz malum olanlara bağlıdır, yani bilinenlere bağlıdır. Yani kul olmasaydı ilah olmayacaktı, ilah olmasaydı kul olmayacaktı, çünkü ilaha bir kul lazımdır. Kul olmazsa ilahın hiçbir özelliği olmaz. İnsanın Allah'ın varlığını insanlar ortaya çıkardı, insanlar yeryüzüne gelmezden evvel Allah yok muydu, ebediyen vardı, ama bilinmiyordu ki bakın o zaman gizlide idi, yani bilen yoktu, bilen olmadıktan sonra şu isterse altından olsun. En değerli bir malzemeden yapılmış olsun bunu bilen kullanan yoksa bunun değeri sıfırdır, işte Allah'ın varlığı da öyleydi bilinmiyordu, insan geldi, ve kendini insana arz etti, ben seninle varım sana kendi sıfatlarımdan ef'alimden fiilimden isimlerimden verdim Zat'ımdan verdim, bunun kıymetini bil seni halife yaptım ama sen de beni tanı beni tanıt, diye de bu ahdi aldı. وَاِذْ اَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنٖيٓ اٰدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلٰى شَهِدْنَا اَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّا كُنَّا عَنْ هٰذَا غَافِلٖينَ 7/172 Hani

"Elestü birabbiküm" ben sizin rabbınız değil miyim, orada kim varsa "kalu bela" evet dedik ama arkadan "ve eşhedehüm ala enfusihim" onlar kendi nefsleri üzerine şahid oldular. Kim bunlar irfan ehli kendini tanıyanlar kendi nefslerinde Hakk'ın nefsi olduğunu hakk'ın varlığı olduğunu idrak ettiler ve ona şahidlik ettiler, kendi nefsaniyetlerine değil, çünkü kişi kendi nefsiyle var olmuş değildir, yani kendi kendini var etmiş değildir, kendi nefsiyle baki değildir, kaim-i binefsihi olan Allah'ın nefsi ile kaim insanoğlu, yani o nefs Allah'ın nefsinden gelmektedir, bizlere oradan verilmektedir.

İşte bütün bunların hepsi toplandıktan sonra anlıyoruz ki Cenab-ı Hakk'ın kelamı da bizde ve onun için insana konuşan Kur'an denmektedir.

06- MEVZUA DEVAM- EY İNSAN VE CİN TOPLULUĞU

İşte Allah'ın isimlerini ve sıfatlarını müşterek kullanıyoruz, tabi Cenab-ı Hakk bütün alem mertebesinde bunları kullanmakta biz de kendi mertebemizde bunları kullanıyoruz, isterse %1 olsun isterse milyonda bir olsun orada hissemiz vardır. Bu evden hissedarı sökmek mümkün değildir, hiç kimse sökemez, ancak kendi rızası ile size devrediyorum derse kendi rızası ile o zaman hisseden çıkar. Ama öyle şey olmazsa hukuk da kanunlar da böyle onun hakkını koruyor, işte bizi de Allah'ın hissesinden kimse çıkaramaz dışarıya. Bizi sadece nefsimiz bu hisseden dışarı atıyor, bakın Allah hissesini hissedarlığından bizi dışarıya atıyor, orada hak taleb etme diyor, Allah'ın Uluhiyetinden Hak taleb etme diyor.

Bize en büyük yanlışlığı yaptırıyor, en büyük eksikliği yaptırıyor. O perdeyi kapatıyor orada senin hissen yok diyor. Bizi ortaklıktan çıkartıyor zaman da cehenneme düşüyoruz. Cenab-ı Hakk'a ne kadar şükretsek azdır, bizi kendisinin Zat'ının hissedarlarından yapmıştır, yanlış anlamayalım mademki Hakk'ın hissedarıyız, git istediğin yerde evini yap

şunu yap bunu yap öyle şey yok çünkü gene Allah'ın bu alemde de bir kanunları var geçerli kanunları vardır, batınen sen ne kadar Hakk'a yakın olursan ol o konu ayrıdır, zahirdeki hukuk ne ise seni ilgilendiren hukuk ne ise ona tabi olmak zorundasın.

Ama bu hukuk da batıni hukuktan başka bir şey değildir, nasıl burada seni müşterek olduğun hissenden kimse atamıyorsa Allah'ın hükmünde de seni kimse atamıyor. İşte şeytan nefs bunu bize biraz aldatmaca yaparak dışına çıkartmış gibi gözüküyorsa da ama biz yine de Allah'ın varlığı içinde olduğumuzdan yine de O'nun hissedarıyız, çünkü bu alemde başka gidecek yerimiz yoktur. Rahman Suresinde يَا

مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ اِنِ اسْتَطَعْتُمْ اَنْ تَنْفُذُوا مِنْ اَقْطَارِ

السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ فَانْفُذُوا لَاتَنْفُذُونَ اِلَّا بِسُلْطَانٍ 55/ 33

Semavatın kutrundan dışarı çıkın bakalım çıkabilecekmisiniz çıkamazsınız illa bisultan çıkarsınız ama bir sultan güç ile çıkarsınız. İşte Sultan gücü de Allah'ın gücüdür. Eğer Allah'ın gücü bize ulaşırsa yardımı bize ulaşırsa ilk çıkacağımız kutur beden kutrundan çıkmak şartlanmalarımız kuturundan çıkmak yani onun çerçevesinden çıkmak beden ve şartlanmalarından çıkmak ikincisi nefsimizin kutrundan çıkmak bunlardan çıktıktan sonra ancak hürriyetimize kavuşabiliyoruz. Aksi halde hep bunların sınırları içinde kalıyoruz. Çok dar bir sahada dar bir çevrede hayat sürdürüyoruz, işte ne kadar kendi genişliğimizi idrak edebilirsek ne kadar kendi hakikatimizi idrak edebilirsek o kadar Kur'an'dan hissemizi almış oluyoruz. O kadar ayet bize inmiş oluyor. İdrak edebildiğimiz kadar ayet bize nazil olmuş oluyor. İşte Kadir gecesi ve Beraat gecelerinde Kur'an-ı Kerim'in yeryüzü semasına inmesi bizim gönül yeryüzümüz bu yeryüzü seması da bizim gönlümüzdür, Kur'an-ı Kerim oraya iniyor.

Ama yeni bir Kur'an olarak değil, yeni bir hukuk getiren bir Kur'an'ın üstünde başka bir isimle belirtilen Kur'an olarak değil, Kur'an-ı Azim müşan'ın ayetlerinin açıklamaları tafsilatı hükmünde geliyor. Buna da ilham deniyor, nezaketen vahy denmez, çünkü vahy yeni bir hüküm getirmek kitap ile birlikte yeni bir şeriat getirmek demektir ilham ise o şeriatı açıklayıcı risalet rasullük haber ulaştırmak demek oluyor. Üç tane ilim var, yani üç türlü ilim kaynağı var, sahih ilim kaynağı var, bunun bir tanesi İlm-i ilahide insanlara vaaz edilen Vayh, yani kütüb-ü semaviden gelen ilim Vahy ilmi, Allah'ın Zat'ından geliyor,

İkinci ilim irfan ehline gelen İlham ilmidir, üçüncü ilim Firaset ilmidir, hani Hadis-i şerifte buyuruyorlar ya "Mü'minin firasetinden sakının zira o Hakk'ın nuru ile bakar diyor. Bu da üçüncü ilimdir. Bu ilimlerin dışındaki bütün ilimlerde vehim karışıktır, hayel ve vehim karışıktır. Beşeriyet nefs karışıktır. İşte o ilme ulaşmak lazım ki kendi gerçek اقْرَأْ كِتَابَكَ 17/14 ifadesinde belirtildiği gibi kendi kitabımızı okumaya başlayalım, o zaman biz ne olmuş oluyoruz, Kur'an bize nazil olmaya başlıyor. Yani Kur'an'ın hakikatleri gönlümüze nazil olmaya başlıyor. İşte bunun nazil olabilmesi için içeride olan fazlalıkları çıkarmamız gerekiyor. Hayali kitapları hayali bilgileri söküp atmamız ve ondan boşalan yere de Kur'an'i hakikatleri koymamız gerekiyor. İşte bunun ifadesinde beraat gecesi diye bildirmişler bunun kemali olarak da kadir gecesi diye bildirmişler.

Beraat gecesinde alınan beraat nefsinden kurtuluşun beraatıdır, nefs senin üzerinde mevcut olduğu sürece ne ilham almak mümkün ne de firaset hakikatini idrak etmen mümkündür. Onun en büyük maniacısı nefs perde oldu mu kesiveriyor Hakk'tan gelen ne varsa kesiveriyor, yok hükmüne sokuyor, hani bazı filimler yaparlar bir sevdiği dostundan bir mektup gelir de evdeki kişi alır o mektubu yırtar sahibine vermez o da bana mektup gelmiyor dostum beni unuttu

sevdiğim kimse annem babam beni unuttu terk ettiler diye hüzünlenir nihayet hastalanır.

Mektuplar gelir, gelir öteki orada araklayıcı yada mektubu başka bir mektupla değiştirir, size başka türü gelir siz de zannedersiniz ya bunu bu kardeşimden beklemezdim hayal sukutuna uğradım nasıl olur diye düşünür durursun. İşte o nefsi o bahçeden atmak lazımdır ki direk olarak size gelsin. Hayel ve vehim gerçekten insanın üzerinde çok büyük tesirleri vardır, ancak bunlar bu kadar zannedildiği kadar da şiddetli şeyler değildir, yani önlenemeyecek ortadan kaldırılamayacak şeyler vasıtalar değildir, ama reklamı fazladır, nefsi emarenin hayal ve vehimin reklamı fazla balon bir çocuğun elindeki küçücük lastik balona hava verdiğiniz zaman koskocaman bir şey oluyor.

Nefs-i Emmare de aynen böyledir, bir iğne batırdığınızda hemen soluverir. Ama işte o batıracak iğneyi bulmak lazımdır. Veya o iğneyi neresine batıracağını iyi bilmek lazımdır. Nefs-i Emmare, Levvame işte yavaş yavaş ortadan kaldırılınca mülhime nefste ilhamlar gelmeye başlıyor, ilhamlar gelirken biraz tehlikeli ilham evham ile birlikte geliyor, Mutmainne gelmediği için kişi ayıramıyor ilham ile evhamı ayıramıyor, o zaman bu gelenin ne olduğunu danışması gerekiyor, ilham mı yoksa evham mı diye onu kendi gönlüne de danışabilir, eğer şeriat-ı Muhammediye uygunsa gelen ilham veya evham yani gelen bir varidat şeriata uygunsa ilham olduğu tasdik edilir. Şeriata uygun değilse evham, vehim olduğu anlaşılır.

İşte bu hakikatleri insan idrak ettikçe idrak ettikçe perdeleri attıkça üstünden rabbına yolu yaklaşmış oluyor, rabbı uzakta değil de perdeleri açmış oluyor, neticede ilhami olarak Kur'an-ı Kerim'in hakikatleri kendisine açılmaya başlıyor, daha evvelce bu veya şu şekilde okumuş olduğu ayet-i Kerimelerin batınının zuhuru kendisine açılmaya başlayınca o zaman aaa diyorsunuz aarabçaymış bu diyorsunuz. Baştaki "A" nida oluyor, Arapça olarak bildiğimiz Aaarapçaymış diyoruz. Yani Rab mertebesinden Kur'an konuşmaya başlıyor. Ama o belirli

bir temizlik neticesinde oluşan hal içerisinde işte bu hakikatleri geceler vasıtasıyla bize iletmişler.

Doğrudan doğruya sen gönlünü aç Kur'an-ı Kerim sana nazil olur demezler, ama Kadir gecesi demek kadrini bil yani kendi kadrini kıymetini bil diye gözümüzün içine sokuyorlar kulağımızın içine sokuyorlar bu hakikati. Biz de minarelerde lambalar yandı oh ne güzel oldu, on rekat da namaz kıldın tamam bitti zannediyoruz. Tabi bunlar güzel şeyler kandilin yandığının farkında olmayan ne oruçla ne namazla ne zikirle hiç ilgisi olmayanların da Kadir gecesi üstlerinden geçiyor, ama haberi olmuyor, Müslüman'ın gene haberi oluyor, biraz işte lamba yandı işte ezan okundu, işte iftar edilecek namaz kılınacak zikir yapılacak gibi biraz haberi oluyor.

Ama İrfan ehlinin haberi bunların hepsinden fazla oluyor. Pek fazla ibadeti olmuyor ama o gecenin hakikatlerini mıknatıs gibi çekiyor, işte bu yeni bir vahy-i ilahi olarak değil ama varidat-ı ilahi olarak yani ilham-ı İlahi olarak vahyin açılımı şeklinde vahyin izahı şeklinde gelmiş oluyor. İşte bu şekilde kişide yeni üretimler olmaya başlıyor, eski bilgisinin üzerinde bina ederek yeni üretimler oluyor, yani iman ağacı sadece yeşil yapraklı meyvelerini vermeye başlıyor, daha bu dünyada iken o ayet-i kerimelerin hepsi insana birer gıdadır, ruhani gıda oluyor, ruhani meyvedir.

Hani tuba ağacı diyorlar kökü kökte meyveleri yerde işte bundan bahsediyor, biz de zannediyoruz ki öyle bir ağaç var, gökyüzünde büyük bir meyve ağacı, yahut bir dalında armut aşılı bir dalında elma aşılı bir dalında portakal aşılı onları topluyoruz, tabi başka türlü misal veremez nasıl verecek ancak bu misallerle bize gerçekleri anlatabiliyorlar. İşte bütün bu oluşumlar içerisinde Kur'an-ı Kerim'in beyan ettiği hakikatleri içerisinde diğer semavi kitapların da içerisinde bunlar var mertebelerine göre bütün bunların içerisinde insanın Allah'ın indinde değerinin ne kadar yüksek olduğu ve cenab-ı Hakk'ın tek muhatabının akıl idrak yolunda insan olduğunu gerçi Cenab-ı Hakk bütün alemlerde muhatap ama insanda gönülden muhatap.

İlmi ile muhatap Zat'ıyla muhatap dolayısıyla Kur'an da bu muhatabiyetin hakikatini sırrını yolunu göstermektedir hadis-i şeriflerin de desteği ile. İşte bütün bunların neticesinde bizim Kur'an olmamız gerekiyor, yani Zat'i tecellinin zuhur mahali olmamız gerekiyor. İnsanlık gayesinin son halkası budur en büyük halkası budur. Yani Cenab-ı Hakk'ın bu alemleri halk etmede bir gayesi vardı, gayesi neydi "küntü kenzen mahfiyyen " yani ben gizli bir hazineyim bilinmekliğimi istedim, Sıfatları, isimleri fiilleri yönüyle bilinmesini istedi alemleri halk etti, Zat'ı yönüyle bilinmesini istedi insanı zuhura getirdi, o zaman bütün bu alemler Cenab-ı Hakk'ın ef'al Esma Sıfat tecellileri ile doludur. Ama insan Zat'i tecellisi ile doludur.

İşte onun için efendimizin lakabı Hakk'ın indinde "Habib" yani sevgili yani dost bana uyun ki Allah'a uymuş olursunuz diyor bakın. Bu ne demektir yani bende Allah'ın varlığı var, bana uyduğunda Allah'a uymuş oluyorsun, bendeki Allah'a yukarıdaki Allah'a değil, çünkü bakın İsm-i Azam diyorlar, İsm-i Azam duası diyorlar, nedir bu ism-i Azam, söyleyen yok işte İsm-i Azam kimileri Allah ismi diyor, kimileri "Hu" ismi diyor, kimileri İnsan-ı Kamil diyor, tabi bunların da doğruluk payı vardır, ama en büyük ism-i Azam Azamların da Azamı var her bir Cenab-ı Hakk'ın ismi kendi faaliyet sahası ama en büyük ism-i Muazzam, Allah'ın Muhammed ismi ile kendini perdeleyip zuhura çıkmasıdır.

Yani en büyük ism-i Azam Muhammed ismidir bu alemde, bu zahir alemde batın alemde en büyük ism-i Azam "Hu" dur, çünkü "Hu" hüviyet-i mutlakadan gelen bir kaynaktır. İşte dolayısıyla "İnsan" İsm-i Azamdır. Yani Muhammed (as) şahsında en kemalini bulmuş vaziyette onun ümmetinde varislerinde de kendi kemalleri kadar kemaldedir. Yani varislerinin kemali kadar İsm-i Azam o kemaldedir.

Yani İsm-i Azam kendi kemali kadar İsm-i azamdır. Yani Muhammed (as) ın kemalatında olan ism-i Azam o Efendimize aittir, oraya ulaşmak mümkün değildir. Hakk'ın O'na lütfettiği o

mahalle lütfettiği Habib dediği dost dediği budur, O'nun yolundan gelenler O'nun hakikati ile hakikatlenenler de kendi mertebeleri itibariyle ne kadar bu hakikati idrak etmişlerse o kadar İsm-i Azamdır. İnsan-ı kamiller de Ümmet-i Muhammed de böyledir. Yani Ümmet-i Muhammed'in en küçük ferdi dahi İsm-i Azam ama kendi mertebesinde kendi kemalatında yani yaşantısı kadar İsm-i Azam.

Nasıl askerlikte erden maraşala kadar olan her birey üzerinde asker elbisesi vardır, ama mertebelerine göre apoletleri değişiktir. Ama sonuçta hepsi askerdir. Savaşta apoletlerini sökseniz er ve çavuş subay ayırt edilmez. İşte Ümmet-i Muhammed de Hz Rasulullah'ın ordusudur, yani hepsinde o şeref kendilerinde mevcuttur. Ama kimisi onbaşı kimisi er işte o kadarlık orduda asker kemalatını orduda o kadar çıkartıyor. Ama diğer ümmetlerde kendi peygamberlerinin ism-i Azam derecesi ne kadarsa yani museviyette ne kadar derecede ise onun askerleri de o derecede o kadar değerlidir. Ama Ümmet-i Muhammed'in şerefi üzerine başka bir ümmet şerefi yoktur.

İşte bu yüzden Hz Rasulullah Peygamberlerin şahidi ümmet-i Muhammed de ümmetlerin şahidi bakın ümmet-i Muhammed ahirette mahşer gününde diğer ümmetlere şahitlik yapacak ne yönünden ümmet-i Muhammed olması dolayısıyla diğer geçmiş ümmetlerin şeriatının üstünde bir şeriat sahibidir. Yani şahitliği onların üstünde bir şahitlik onlara şahitlik yapacak yaptıkları işin eksi artı olduğunu ümmet-i Muhammed karar verecek, neden çünkü o dersleri geçtiğinden oradaki sınavın ne şekilde yapılacağını tatbik ettiğinden bildiğinden o ümmetin işlediği hata mı var yanlışı mı var şahitlik yapacak. Bu kadar şerefli bir ümmet bu şeref tabi yukarıya doğru gittikçe yükselme arz eder, ta Efendimize kadar olan bir şereftir.

İşte İsa (as) ın ümmetinin dervişlik derecesi başka Musa (as) ümmetinin dervişlik derecesi başka İbarahim (as) ın Âdem (as) ın başkadır. Ümmet-i Muhammed bunların hepsini yaşayarak süzgeçten geçirerek daha kemal mertebededir. Musa (as) ın şeriatını İsa (as) ümmeti şeriatından beklemiyor

tabi yani İsa (as) ın şeriatı ile onlar imtihan edilmiyor, İsa (as) ın batını şeriatı var zahiri şeriatı yok Zahiri şeriatı Tevrat şeriatı üzeredir, ama bir şeriatı var batındaki şeriatı yani batındaki ilmi var yaşantısı var, Muhammediyet şeriatında bu da olduğundan yani İseviyet şeriatı da batıni şeriatı olduğundan ne diyordu O "ben Allah'ın oğluyum Allah'tan geldim" diyor, işte kendinde Allah'ın varlığını ilk bulan İsa (as) dır.

İlk sırrı da ortaya getiren odur. Her peygamberin kendine ait bir özelliği vardır, onlara uy çünkü onların hepsi bizim peygamberimizdir, başkasının değildir. Bütün peygamberlerin ahlakında bizim hissemiz vardır. Kur'an-ı Kerim de *"Her peygamber'de sizin için hisseler vardır"* diyor. Çünkü onların hepsi bizim peygamberimizdir. Bunların hepsi bir eğitimin öğretmenleridir, ilk okul öğretmeni, ortaokul öğretmeni, müdürü bunlar hep bir eğitimin ana mertebeleri bir insan da üniversiteye gitmeden de ilk okulu okuyacak yani Âdemcilik oynayacak biraz Âdem ilmini tahsil edecek başka türlü yolu yoktur.

İşte gerçek olan irfaniyet bunu amir oluyor, şimdi biz doğduğumuz zaman ümmet-i Muhammed'iz diye bize verilen beş farzı tatbik etmeye başlıyoruz, Kelime-i tevhid namaz, oruç, hac, zekat, kendimizi Müslüman olduk zannediyoruz. Ama zahirde bu böyledir, şeriat ehli için bu tatbikat yeterlidir, ama ben kendimi tanımak istiyorum rabbıma muhabbet etmek istiyorum diye yola çıkan kimse o zaman tarikat ile karşılaşıyor, ama tarikatın kişiye ilk öğreteceği şey yeniden Âdem'den başlayarak peygamberan hazaratının seyrinin tatbik ettirmesi gerçek tarikat budur işte, yoksa bulunduğun yerde bilmem şu kadar zikir çekeceksin şunu yapacaksın bunu yapacaksın o tarikatın zahiri çalışmasıdır, lafzi çalışmasıdır. O da lazım onsuz da olmaz ama devamlı orada kalıyorsak o zaman bu tarikat görevini yapamıyor demektir. Bunlar faydasız mıdır, faydalıdır, içkiden kumardan sağa sola gitmekten muhafaza ediyor, ama sınırladığından orada bırakıyor.

İslami ilim bakın dört türlü ilme bağlı dört türlü mertebeye bağlıdır, şeriat mertebesinde imamlar vardır, bu sohbetler

zaman zaman olur ama bazen tekrarda da fayda oluyor, şeriat mertebesini idare eden imamlardır, tarikat mertebesini idare eden şeyh efendilerdir, Hakikat mertebesini idare eden Ariflerdir, Marifet mertebesini idare eden yani oranın eğiticileri Arif-i Billahlardır. Şimdi imam efendinin görevi imamete geçip arkasındaki cemaate namaz kıldırmaktır. Kur'an okumasını öğretmek, yani zahiri elif, ba yı öğretmek, ve işte 32 farz, 52 farz islamiyetin ana hatlarını yani dış yaşantısını kısmen öğretmektir. İşi burada bitiyor daha ileriye gidemiyor, zaten daha ilerisini kabullenmiyor, kabullenmediği için de islamiyeti %20 kapasitede çalıştırıyor.

İşte bizim geri kalmamızın sebebi budur. %80 atıl yani islami gerçekler yaşanmadan tatbik edilmeden sadece beş vakit namaz kılıp suri bir Müslümanlıkla biz Müslüman olduğumuzu zannediyoruz. Bu çok yetersiz bir şeydir, bu sadece ilkokuldur daha işe başlangıçtır, bu daha hazırlık okuludur, bu sadece sevdirmek içindir islamiyeti tamamı değildir, ama tarikat yok efendim bir şey yok ben tarikat falan tanımam dediğinde zaten kendini zincir ile bağlamış oluyor ayrıca çevreyi de bağlamış oluyor, çünkü model oluyor, burayı geçelim ilerlemek isteyen kişinin karşısına tarikatlar çıkıyor.

Eğer şey efendi sadece şeyh ise o da kişiyi burada bırakıyor, burası bir dönemeçtir, dolap gibi dönüp dolanıyor, ömrü varsa yaşadığı kadar ama şeriata göre tabi bir üst mertebedir %40 a çıkıyor, burada diyorlar ki eğer bir şeriat tarikatı yoksa atıldır. Yani şeriat mertebesinde olan bir kimse tarikata ulaşamamışsa yaptığı şey atalettedir. Yani yetersizdir manasınadır, ama bir tarikat ki tersine dönüyor, şeriatı yoksa o da batıldır. Ben tarikattayım zikir ederim işte biz ilk okula mı gideceğiz aştık bunları işte Hakk bende işte bir iki kelam bulmuş ağzından neyse okumuş şeriatı terk ediyor, o zaman bakın ne oluyor, "*bir tarikat ki şeriatı yoksa batıldır*," hiç yanına sokulma diyor.

Ama biz de diyoruz ki şeriatı uyguladı tarikatı uyguladı şimdi bakın işin üstü var, "*bir tarikat ki hakikati yoksa o da atıldır,*" batıl değil de atıldır yani görevini yerine getiremiyor

demektir. Tarikat mertebesinin görevi Hakikat mertebesine eleman hazırlamaktır. Nasıl ki ortaokul liseye eleman hazırlıyorsa ilkokul ortaokula ortaokul liseye lise de üniversiteye eleman hazırlıyorsa işte bunların görevleri budur. Eğer bir şeyh kendisi şeyhtir de irfaniyeti de olabilir, yani bütün şeyhler ancak sadece şeyhlik düzeyinde demek değildir, ama çoğunluğu ne yazık ki bu düzeydedir.

Şimdi bu şeyh efendileri burada bırakalım gelelim irfan ehline; yani Ariflere arifler ne yapıyor, arifin görevi kişiyi kendini kendine tanıtmaktır. Şeriat mertebesinde fiziki ibadetler var imamlar bunu yaptırıyorlar, tarikat mertebesinde şeyh efendiler zikir yaptırıyorlar, muhabbet artışı oluyor, ama burada en çok sakıncalı olan şey hep şeyh efendiye yönelindiğinden şeyh efendi kişiye en büyük perde oluyor. Çünkü onu bir türlü aşamıyor, gerek nezaketen gerek hürmeten gerek tarikat yapısı içerisinde onu aşamıyor. İşte tarikat ile hakikat arasındaki fark eğitim farkı budur, bu sadece dua ve zikir yani ötelerde olan bir Allah'a yöneltme ve şeriat ve tarikatın itikadı aynıdır, yani tenzih üzeredir.

Bunlar dört mertebe ama iki guruptur, işte tarikat mertebesinden Hakikat mertebesine geçerken veya geçmek için inkılap gerekiyor. Yani anlayışta inkılap gerekiyor. İşte Hakikat mertebesinin ürettiği ilim yahut işte eğittiği ilim kişinin kendini tanıması yoludur, bu olmadan Allah'ı tanımak mümkün değildir. *"Nefsini bilen Rabbını bilir"* diye nefsini tanıtmakta irfaniyet yani Ariflik Hakikat mertebesinde. İşte Hakikat mertebesindeki eğitim artık orada şeyh ortadan kalkar ortadan kalkar ama tükenerek değil biterek değildir, yani dervişin karşısından ortadan kalkar. Çünkü dervişin önünde şeyhi olduğu sürece Hakk'a ulaşması mümkün değildir. Şeyh'in öldürülmesi gereken yer burasıdır. Ama fiziki manada edepsizlik manasında değil kendindeki şeyhlik mertebesinin aslında Hakikat mertebesine intikalidir, katlinin vacib olması. Yani şeyhlik pozisyonunun şeyhlik özelliğinin irfaniyet özelliğine dönüşmesi yani şeyhlik mertebesinin artık orada gereksiz olduğu çünkü hep aynı anlayış kalırsa ebedi olarak

insanın ömrü olsa gene şeyh efendi ona perdedir ama gerçekten şeyh efendi görevini yapmışsa ve gerçekten şeyh ise şeriat mertebesinden alıp tarikat mertebesine uruc ettirmiştir.

Zaten görevi de odur, ama yeri o kadarsa orasıysa artık bir ömür boyu ne kendisi oradan çıkabilir ne de cemaat çıkabilir. İşte şeyh efendinin Arifliği varsa belirli süreler içerisinde çevresiyle birlikte, aldığı yolda hadi bakalım sen gel kendini bulmaya başla diye onun ya koluna girer yanından götürür, veya arkasından gelir. Düşeceği yerde onu tutar, ama kendi ayakları üstünde durmasını temin eder, artık ben Hakk'ın bir kuluyum kimsenin kulu değilim diye burada işte şeyhliğin bitmesi onun yerine irfaniyetin gelmesi lazımdır. Yani kişi kendini artık bilir bulur hale gelmesi lazımdır.

Eğer bu oluşmazsa o kişi hep kul olarak yaşar ömür boyu filanın kulu falanın kulu gibi yani tâbi olarak matbu olarak yani birilerine bağlı olarak hayatını sürdürür, hürriyetini bir türlü bulamaz, ama bu demek değildir ki o şeyhini inkar edecekte efendim elinin tersiyle bırakacak çekecek gidecek kendi başına olacak demek değildir, yine aynı gurup içerisinde aynı yaşantı aynı nezaket aynı letafet içerisinde ama kendine dönük kendini bularak kendinin ne olduğunu anlayarak zaten Arif'in görevi de budur, kişiye kişiyi tanıtmaktır, yani kişinin kendini kendine tanıtmaktır.

Tabi bazı şartlanmalardan geçmek kolay işler değildir, işte nefsini bilen rabbını bilir mertebesi buradadır, gerçi her mertebede nefsini bilmek vardır ama mutlak başladığı yer burasıdır. Kişinin kendi nefsini bilmesi onu tanıması artık sen şeyhini şunu bunu değil, rabbını bil rabbına yönel senin önünde olan odur diye nefsini tanıtması nefsinden de rabbına ulaşması, eğer şeyh efendi önünde durduğu sürece o kişi nefsini tanımadığı sürece rabbını tanıması mümkün değildir.

Şimdi bakın kişinin araştırması lazımdır, evvela araştırmadan olmaz, gönlüne herhangi bir gurup herhangi bir kişi herhangi bir varlık mutmain olursa girer orada

çalışmalarına bir müddet devam eder, bakıyor ki gelişme var devam eder gelişme yoksa çeker gider, onda hiçbir mesuliyeti olmaz, ama korkuturlar işte şuradan ayrıldın mı tarikattan ayrıldın mı minareden düşenin parçası bulunur gönülden düşenin bulunmaz diye bir sürü şeyler söylerler, eğer bu şekilde tarikat şartlanmaları içerisinde yanlış yanlış işler yapmaktansa kendi başına kendi zafiyeti ile namazını kılıp şeriatını devam ettirmesi daha sağlam bir iş olur.

Hiç olmazsa daha fazla mesuliyeti olmaz, bir şeyh efendi ile vakit geçirmekten ise daha çok hayale dalmaktansa hiç olmazsa kendi mesuliyeti kendinde olmak suretiyle ama şeriat-ı Muhammediye sarılarak vicdani muhasebesini kendi yaparak yoluna devam etmesi daha sıhhatlidir, çünkü bu yollarda işler biraz daha karışıktır, kendi başına ama akl-ı selim bir iradesi varsa burada da tehlike vardır, işte kontrolsüz olarak ibadetini arttırırsa kendi kendine bazı zikirler yapmaya çalışırsa orada işte hayel cennetlerine gider onu hayelde cennete sokarlar bir de arkasını sıvazlarlar sen ne güzel kulsun diye ümmet-i Muhammed'in en iyilerindensin Allah'ın güzel kulusun diye efendimiz buyurmuş "*işlerin hayırlısı orta olanıdır*" ne çok fazla namaz, namaz, ne çok fazla zikir, zikir ne çok fazla yardım infak kendini fakirliğe düşürecek kadar her şeyin ölçüleri vardır.

Efendimiz ne demiş cenab-ı Hakk'ın emri beş vakit namaz asgari hadi üç beş rekatta nafile kıl tamam bırak seyret Tv yi al günlük gazeteni oku, kafa yoğunlaşmasın bir yerde çünkü nerenin derinine giderseniz o kadar tehlike vardır. Dünyanın da derinine gidersen tehlike ibadetin de derinine gidersen tehlike yalnız başına. Şeyhi olmayanın arkadaşı şeytandır derler o söz de mutlak doğru değildir, yani kesin mutlak doğru değildir, belirli ölçülerde doğruluğu vardır. Eğer böyle bir şey olsaydı efendimiz bunu gerek hadislerle gerek ayet-i kerimelerle açık olarak belirtilirdi. Bunlar daha sonradan iyi niyetle yapılmış tarikat düzeyi oluşturulan bilgilerdir, sonradan oluşturulan bilgiler. Eğer bir insan beş vakit namazını kılıyorsa

şeriat-ı Muhammediyeye riayet ediyorsa gerçek riayet ediyorsa ona kimse bir şey yapamaz.

İmanlı olarak da gider Allah'ın sevgili kulu olarak da gider, çünkü ondan daha fazla bir şey beklemezler. Yaptığı fiilin ahirette karşılığını da görür, ama işimizde gücümüzde biraz kaypaklık varsa biraz işte nefsimize yarar sağlayalım diye ibadet ediyorsak rabbımız bizi cennete koysun işte burada biraz O'na şirin gözükelim diye ona biraz şeytan karışır. Çünkü aslında samimiyet yok nefsani faydalanma var, nefsi menfaat var, oraya karışır ama hiçbir şey beklemeden sadece Allah rızası için namazını kılmışsa orucunu tutmuşsa kimseye de kötülük yapmamışsa tabi bir şekilde hayatını sürdürmüşse cennet ehlidir, yine tabi Hakk bilir en son hükmü Hakk verir.

Ama iyi niyette yani hüsn-ü zanda bulunmak mü'minlerin görevidir, kötü zanda bulunmamaktır, son nefesinizde nasıl bilirsiniz diyorlar ya kötü de bilsen artık o anda af ediyorsun onu iyi biliriz diyoruz, bunların hepsi lutf-u ilahidir. Her şeyde tehlike olduğu gibi tabi bu yollarda da tehlikeler vardır, tehlike neden vardır, tehlike cehaletten geliyor, şimdi şöyle diyelim bir gurup var efendileri kemal ehliymiş ama yerine bir kemal ehli yetiştirememiş, % 60-70 ile başka da yok çevrelerinde biraz ağzı da kelam yapıyor işte hadi sen bizim şeyhimiz ol diyorlar o da ne yapsın iyi niyetle belki işe başlanıyor, o gurubun başında şeyh oluyor.

Ama elinde yok imkanı yok yapmamak lazım ama o da cemaat dağılmasın diye iyi niyetiyle belki onlara reis olma niyeti ile de başlamıyor, ama çevresi onu oraya itekliyor, başka da olmadığı için ama burada açık yüreklilikle olmak lazımdır. Kardeşim ben sana tavsiyede bulunurum ama senin yükünü üstüme alamam diye açık olarak söylemesi lazımdır. O da onun nefsi işine geliyor biraz pof poflanmak biraz alkış biraz da sırtı sıvazlandı mı, ha ben neymişim demeye başlıyor, kendini vekalet iken asalet hükmüne sokuyor, yani kendisini mutlak şeyh zannediyor, çevreden bir iki de hoş şeyler olursa işte teşvik edici yüceltici haller olursa hani ne diyorlar şeyh uçmaz derviş uçurur, dervişler uçurur diyor.

Şimdi bir derviş iyi niyetiyle hayel ediyor, işte şeyhini yükseltiyor övüyor, zaten de öyle görmese peşinden gitmez yükseltiyor ama abartı oluyor, abartıya gerek yok her şeyin aslı neyse odur, bakın gerçek dervişte şeyhinin karşısına geçip efendim sen bu sözü söyledin ama bu benim kafama yatmadı, diyebilmesi lazımdır. Ama nerede diyecek ki sus şeyhin karşısında konuşamazsın şeyhin yüzüne de bakamazsın bakma otur karşısına geç bekle o senin istediğini verir. Yahu hangi zamanda hangi peygamberin ümmetiyiz, biz kul köle değiliz ki Allah'ın verdiği hürriyetle biz hür varlıklarız, neden şeyh efendinin önünde ezileyim büzüleyim nezaket işi başkadır.

Ama abartı olarak nezaket edeceğim diye kendi kişiliğini kaybederse o tarikattan ne hayır gelir, tarikata girmek kişilik kazanmak içindir, nefsaniyetinden kurtulup ilahi benliğini bulmak için rabbını bulmak için nefsini bulmak için değildir. Tabi eleştiri olarak söylemiyorum kimseyi de ilgilendirmez kimsenin de ne aleyhinde konuşurum ne de her hangi bir şey mevzu açıldığı için ama konuşmadan da olmuyor bunların bilinmesi gerekiyor, yaşanan olaylar bunların da açığa çıkması gerekiyor. Rabıta da yaptırıyorlar, rabıta da lazım ama kime lazım nasıl yapılması lazım eğer yersiz bir rabıta yapılırsa putperestlikten başka hiçbir şey olmaz.

Hani Kabe'yi putlarla doldurdular o putlara tapınmaktan başka bir şey değil, işte kişi ya kendi aklınca kendi araştıracak kendi kafasıyla kendine bir program yapacak ilahi programa uygun yani islami programa uygun günlük saatlerinin programı ona göre uyarlayacak mesela Kur'an-ı Kerim'de kalk teheccüt namazını kıl diyor burada şeyhe ihtiyaç yok ki, Kur'an-ı Kerim onun programını vermiş, sabah namazına kalk diyor bak ne güzel program işte şeyh ne yapacak bunu zaten O'nun diyeceği nedir ki, fazla diyecek bir şeyi yoktur ki, şeyhin yapacağı iş kişiyi elinden tutup tehlikeli yerlerde mayınlara bastırmadan o tehlikeli yerlerden geçirmektir. Yoksa önüne oturup atıl batıl hale sokmak değildir, kimlik kayıbına uğratmak

değildir, kişiliksiz hale getirmek değildir, ne yazık ki bugün dervişler kendi kişiliğini bulamıyor, işte din afyondur uyutur uyutuyor dedikleri budur.

Aslında doğru da söylüyorlar, ne kafası çalışır ne kendisi çalışır, bağlandı mı ona efendim şeyhim bilir, nerdesin be kardeşim kaç senelik dervişsin 25 senelik dervişim peki ne zikiri yapıyorsun işte 90 bin ism-i Celal çekiyorum, her gün, iyi maşallah çok güzel haline bakıyorsun 90 bin İsm-i Celal çekiyor ama 90 bin değil 90 tane İsm-i celal çekse o İsm-i Celal onu patlatır, varlığı kalmaz ortada 90 bin İsm-i Celal çekeceksin de gene de var olacaksın ortada ve de neredesin dendiğinde bilmem efendim şeyhim bilir. Be kardeşim İzmir ile İstanbul arasında 25 sene gidip gelen bir kişi onun metre metre yolunu ezberler sen de Hakk yolundasın ama neresindesin bu yolun bilmem şeyhim bilir işte bakın teslimiyet güzel şey ama bu kadar da mantıksız teslimiyete gerek yoktur.

Çünkü bizim ikinci bir ömrümüz yoktur bu dünyada yaşayacak tekrarımız yoktur, reankarnasyoncular getiriyorlar yedi sekiz on defa ama bizim böyle imkanımız yoktur. Gerçekte de böyle bir şey yoktur. Tabiiyet başka şeydir mutlak tabii olmak başka şeydir, tabi ki tabi olacaksın şeyh efendinin sözünü dinleyeceksin bazen nefsine zor gelen şeyleri yapacaksın belirli aşamalardan geçmek için ama mutlak olarak onun önünde kendini köle görüp te kendini hiç mertebesinde atıl bırakmayacaksın kendini bilirsen bilirsin bilmezsen neyi bileceksin.

07- VEMAERSELNAKE

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Elhamdu lillahi Rabbil alemiyn assalatü vesselamu ala rasuline muhammedine veala alihi ve ashabihi ecmain. Bu gün 12/05/2002 Pazar günü İstanbul'dayız sohbetimize kaldığımız yerden devam ediyoruz, geçen sohbetimizde bir sayfa eksiğimiz vardı onu evvela tamamlayalım, Hz Rasulullah ile ilgili O'nun hayatı ile ilgili bölümde idi, وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ 21/107 ayeti mealen: "Biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik" "*Levlake levlak lema halaktul eflak*" hadis-i kudsi mealen; eğer sen olmasaydın olmasaydın alemleri halk etmezdim, "*evvelu ma halakallahu ruhi*" hadis-i şerif mealen ; Allah evvela benim ruhumu halk etti, "*Ene minallahi vel mü'minine min nuri*," hadis-i şerif mealen; Ben Allah'tanım mü'minler de benim nurumdandır. "*Allah evvela benim aklımı halk etti*" yine başka bir hadis-i Şerif; "*Adem su ile balçık arasında iken ben peygamberdim.*"

Allah Teala her şeyden önce Muhammed (as) ın nurunu halk etti, ashab-ı kiram'dan Abdullah bin Cabir (ra) Ya rasulallah Allah Teala herşeyden evvel neyi halk etmiştir, bana söylermisin deyince sevgili peygamberimiz şöyle buyurdu, her şeyden evvel senin peygamberinin yani benim nurumu kendi nurundan halk etti. Yukarıdaki hadisin bir başka şekilde anlatılmasıdır. O zaman ne levh, Levh-i Mahfuz ne kalem ne cennet ve de ne cehennem ne melek ne sema gökyüzü ne arz yeryüzünü ne güneş ne ay ne insan ne de cin vardı. Âdem (as) var edilince Arş-ı Ala da nur ile yazılmış Ahmed ismini gördüm, ya rabbi bu nur nedir diye sorunca Allah Teala bu ismi göklerde Ahmed ve yerlerde Muhammed olan senin zürriyetinden bir peygamberin nurudur, eğer O olmasaydı seni halk etmezdim. Âdem (as) var edilince alnına Muhammed (as) ın nuru kondu, o nur O'nun alnında parlamaya başladı. Âdem (as) dan itibaren babadan oğula intikal ederek asıl sahibi Muhammed (as) a ulaştı.

Allah-u Âzimuşşan'ın bu kadar şeref ile övdüğü habib-i kibriyasını bizim gibi acizler nasıl anlayıp anlatmaya cüret ederiz ki bilemiyorum. Kalem kırılır mürekkep kurur, aczimizi idrak edip onun nuruna bürünmeye gayret ederek O'ndan O'nu O'nunla anlamaya çalışalım, inşallah gayret bizden yardım Allah'tan olur. Bilindiği gibi kelime-i tevhidin en kemalli zuhur mahalli Muhammed ismi çok övülen manasınadır, bu kelimenin içinde üç adet "Mim" vardır, birinci "Mim" Muhammed-ül Emin, ikinci "Mim" Hz Muhammed, üçüncü "Mim" hakikat-ı Muhammedi'dir.

Muhammed-ül emin beşeriyetinin hakikatini Hz Muhammed peygamberliğinin hakikatini hakikat-ı Muhammedi ise bütün alemlerde sari ve cari yani bütün varlıkta mevcut olan hakikatini anlatmaktadır. O'nun nuru olmadan hiçbir zerre faaliyet sahnesine çıkamaz bizler ki yanlış ve eksik inancı yani onu sadece ceset yönüyle beşer şekliyle tanıma ve bilme inancını aşıp daha derinlerine idrak etmeye ve alemler mertebesindeki varlığını anlamaya çalışmalıyız. Hz Muhammed belirli bir vasıf değil fakat bütün vasıfları içine alan cami bir vasıftır, O'nu tanıyabilmek üç vasıfının özelliklerini anlamaktan geçmektedir.

Böyle yaklaşırsak belki biraz bizler de onu tanımış oluruz. Muhammed-ül emin ilahi varlığının beşeriyet yönünden zuhuru Hz Muhammed İlahi varlığının ruhaniyet yönünden zuhuru Hakikat-ı Muhammedi, ise İlahi varlığın bütün alemler mertebesinden zuhurudur. Beşeriyetinden ruhaniyetine ruhaniyetinden alemler mertebesindeki varlığına nüfuz etmeye çalışmalıyız, işte ancak o zaman O'nu biraz tanımaya ihtiyacımız olan yolumuz açılmış olur. "Fettah" isminin bereketi bu yolda bizlere yeni ufuklar açsın.

Tevhid-i Zat mertebesinden devam edelim; oranın ön özelliklerini saydıktan sonra yaşantısı: Daha evvelki mertebede Hakk'ta fani olup kendini gaib eden yok eden salik eğer bu mertebeye ulaşırsa tekrar kendine gelir, fakat bu kendine geliş eski haliyle değil yeni haliyle ve çok latif olacaktır. O'nu gören yine eskisi gibi haliyle zanneder, suret ve

şekil yine aynı şekilde olduğundan fakat bu defa o Hakk ile baki Bakabillah olarak hayatına devam etmeye başlar. Kişinin ahlakı Allah'ın ahlakı ile ahlaklanmaktır, acayip bir yaşamdır muhafazası oldukça zordur, bu makamın anahtarı ve yükselticisi "Samed" ismidir, faaliyet marifet mertebesinin başlangıcıdır, artık bu kimseler ölmezler çünkü ölmeden evvel ölüp daha bu dünyada iken Hakla ve Hakta dirilmişlerdir.

İşte İhlas-ı Şerif'i ancak bu kimseler gerçek manasıyla okuyabilirler ve yaşarlar. Kelime-i tevhid dahi buraya gelinceye kadar en geniş haliyle bu mertebede ifadesini bulur gerçi daha henüz sondaki "Hu" ya ulaşılmamıştır, ama oranın ışıltısı görülmeye başlanmıştır, Allah kendi kendine şahittir ki ondan başka ilah yoktur. Kelam-ı ilahisi bu hali ne güzel izah eder. Ayrıca "*Şüphesiz ben Allah'ım benden başka ilah yoktur, bana ibadet et,"* yine bu hali bir başka yönden çok açık şekilde izah eder. Burada yapılan ibadet ubudet ismini alır, ibadet kulun fiili ubudet ise Allah'ın fiilidir.

Bu mertebeye ulaşıp Zat alemi yaşantısını insanlık tarihinde ilk olarak ortaya getiren kişi yani zuhur mahali Hz Muhammed (sav) Efendimiz dir. Daha evvelce tenzih ile kayıtlanan mertebe-i Museviyet idraki daha sonra teşbih ile kayıtlanan İseviyet idraki bulundukları yerde kalmış Allah lafzındaki gizli Elif'e ulaşamamışlardı. Daha evvelki sohbetlerde buralarını gördüğümüz gibi Museviyet mertebesi kendi yerinde şartlandı kaldı İseviyet mertebesi kendi yerinde şartlandı kaldı ilk buraya ulaşan Muhammediyet mertebesi oldu. Allah lafzındaki gizli "Elif" e ulaşamamışlardır, işte ilk olarak oradaki gizli Elif'i müşahede eden sonra da tenzih ve teşbihi orada birleştirip kendi varlığında tevhid ederek evvelki her iki mertebeye de gerçek birer şahsiyet kazandırıp daha evvelce bu mertebeler kendi başlarına ayrı ayrı olduklarından bağlantıları yoktu ve bu mertebelerin de hakikatleri ortadan kalkmıştı. Hz Rasulullah yani O'nun getirmiş olduğu tevhid ikisini birleştirmek suretiyle iki ayak üzerinde birleştirmek suretiyle O'nlara da gerçek şahsiyetini kazandırdı. Gerçek hüviyet gerçek faaliyetini kazandırdı. Gerçek şahsiyet

kazandırıp kakikatleri ile ortaya koyup atıl durumdan faaliyete geçmelerine islam ismi altında sebep olmuştur.

Şimdi bakın şurada görünen bir durum daha vardır, bugün biliyoruz ki Kudüs-ü Şerifte büyük kargaşalar vardır, tabi üzülüyoruz ama böyle olacakmış böyle gidiyor, bizim orada bize lazım olan şey şudur, Kudüs-ü Şerif'ten daha evvelce Mescid-i Aksa'nın "*Süleyman mabedi*" bulunduğu süre içerisinde İseviyet ve Museviyet mertebeleri mutlak geçerli iken yani Kudüs-ü Şerif'te nasıl Kabe-i Muazzama atıl durumda değil yani mutlak olarak ayakta duruyor ki o ayakta durması mertebesinin de gerçek olarak varlığını belirtiyor. Nasıl bir zamanlar Kabe-i Muazzama putlarla doluydu Tevhid-i İbrahim, Tevhid-i Ef'al, orada bir müddet gizlenmişti, işte (sav) Efendimiz gelmezden evvel Kudüs-ü Şerifte bulunan Mescid-i I Aksa ayakta durduğu süre içerisinde oraya akan Esma ve Sıfat mertebeleri hakikatleri ayakta yaşıyordu.

Ne zaman ki onların hakikatini kayıp ettiler yanlış yorumlamaya başladılar işte o zaman Mescid-il Aksa, "Süleyman mabedi" yıkıldı. Yani zahirdeki yıkılış aynı zamanda batındaki hükmünün yanlış kullanılmaya yani aslının yıkılmış olduğunu göstermekte işte bugün de orası yıkık bakın çok enterasan bir hadisedir, orada işte milad kilisesi var ayrı yine orada en üst vaziyette olan en mutena mertebe olan Kubbetüs Sahra (sav) Efendimizin Mirac'a çıktığı taşın muhafaza edildiği yer en şanlı şerefli yer yine orada Hakikat-ı Muhammedinin zuhur mahali mescid-i Aksa'dan, "*Süleyman mabedi*" geriye ne kalmış orada bir duvar kalmış harabelerin içerisinde Mescidi Aksa'nın büyük bir kısmı da zelzelelerde yıkıntılarla yerin altında kaldı .

Daha sonra orasını feth eden Müslümanlar, aynı yerin üstüne zaman içinde büyüterek büyük bir cami inşa ettiler. Bundan sonra (144) dönüm olan o arazinin tamamına "Mecid-il Aksa" dendi. Mülümanlar kendilerine namaz emri gelince bir müddet kıble olarak "Mescid-il Aksa isimli mahalle dönerek namazlarını kıldılar. Daha sonra bakara suresi "fevellü vecheke şetral mecidel haram" (2/144) ayeti ile Müslümanlar

tekrar Kâ'be-i Muazzamaya döndürüldü. Dikkat edilirse ayet sayısı ile "Mescid-il Aksa sahası'nın ölçüsü aynı sayıdadır, hayret etmemek mümkün değildir.

Yani bugün orada gerçek manada faaliyette olan bir Mescidi Aksa, "*Süleyman mabedi*" yoktur sadece ismi vardır, neden çünkü manada da yoktur, geçmişte yaşanmış bir hadisenin orada sadece bir hatıratı vardır. İşte Kabe-i Muazzama yani Hakikat-ı Muhammedi'ye geldikten sonra zaten onlara gerek yoktu, yani tekrar yapılamamasının veya yaptırılmamasının sebebi budur. Yoksa bütün dünya Yahudileri bir araya gelir bir tane Mescidi Aksa değil on tanesini yaparlar bu güce maddi olarak sahiptirler, ama manen bu yıkık vaziyette ancak yaptıkları tek şey işte oraya gidip ağlama duvarı bilhassa Yahudilerin ağlama duvarı neden ağlıyorlar, işte bu hallerine ağlıyorlar, aslında ellerinden bu gerçek hal alındığı için ve Kabe-i Muazzama'nın manasının içine, Beyt-ül Makdis yani Mescidi Aksa manasının Kabe-i Muazzama'nın içine konduğundan ağlıyorlar.

Aslında vay bizim halimize diye ağlıyorlar, çünkü Müslüman olsalar olamıyorlar, Müslüman olmasalar kendindeki bir varlıkları yok ortadan kalkmış iki halde de ağlamak zorundalar zaten başka yapacak bir şeyleri de yok.

Böylece Allah isminde bir merhale daha aşılarak son menzile gelinmiştir. Bu menzile de ancak Alem-i Ervahta Kulaklarına Ezan-ı Muhammedi okunan istidad-ı Ezeli sahipleri ulaşabilirler. Hani daha evvelce okumuştuk ya İseviyet mertebesinde kulağına Ezan-ı Muhammedi, onuncu mertebede onlar işte öylece Muhammedi olarak yeniden dünyaya geldiler uyandılar, bizde nasıl çocuğun kulağına Ezan-ı Muhammedi okunuyor onun islamiyete başladığı İslama girmiş olduğu böylece belirtilmiş oluyor, yani içinde bulunan fıtri iman ile dışarıdan verilen zahiri iman zahiri bilgi çocukta birleşmiş oluyor.

İşte o onbirinci mertebeye ulaşan kimselere de Ezan-ı Muhammedi kulaklarına okunuyor o zaman gerçek

Muhammedi oluyorlar. Efendimizin eğitimi ile öğrendiğimiz bizim öğrendiğimiz bu ama başka sistemler de olabiliyor, o ayrı konudur bu yedi mertebe “Ettur seba” yani nefis mertebeleri beş de hazret mertebeleri böylece ama bazı değişik sistemlerde Hazarat-ı Hamse ile nefis mertebeleri birlikte de işleniyor, Mülhimeden sonra Mutmaine Radiye Merdiye onlar da Tevhid ef’al Esma diye arasında birlikte işleniyor.

Diğerlerine yol yoktur ancak her istidat sahibi de oraya ulaşamaz. Yani istidadı vardır ama bu istidadını pekiştirmezse yani dışarıdan bir faaliyetle gayret etmezse o oraya ulaşamaz elini uzatmazsa yolu açıktır da elini uzatmaz ayağını harekete geçirmez ulaşamaz dışarıdan mutlaka gayret lazımdır. Çok gayret ve fedakarlık gerekmektedir, bu mertebeyi de belirli bir olgunluk içinde tamamlayan salikin ulaşacağı bir mertebesi kalmıştır ki o da Allah lafsının en sondaki “He” sidir. Bakın o tecelli itibariyle en önce zuhur ediyor meydana geliyor ama yükseliş itibariyle miraç itibariyle ulaşabilen en son ve en üst mertebedir.

Buradan yani gizli “Elif”ten karşısındaki “He” ye ulaşmayı arzu eden gizli “Elif” “He” nin hasretini çekerek “aaah” etmeye başlar, oraya ulaşamamanın zorluğunun bir tanesi oradaki “Elif” in gizli “Elif” olmasıdır. İseviyet mertebesi oraya geldiği zaman Ahadiyet mertebesi daha henüz kendisinde zuhur mahali olmadığı için o mertebeye ulaşması olmadığı için o gizli “Elif” i bilemiyor orada varlığını ne oluyor “La ilahe illa ella” da daha evvelki gördüğümüz gibi “ella” da kalıyor. Ella ella derken illa bu sefer ben illa kendisi “Allah benim” demeye başlıyor. İsa (as) ın gerçi bu özelliği kendisinde Allah’ın Zat’i zuhuru var ama onlar bunu taklidi olarak yaptıklarından bu mertebeyi nefslerine kaptırmış oluyorlar.

Ama bu onlarda değil bizdeki seyr-ü sulukda da aynen böyle oluyor eğer gayreti yeterli olmaz da bu kadar yaşantı bana yeter illa, ella, diye neyse o ayrı konu tabi sadece onlar kalma değil seyr-ü süluk yolunda da kalanlarımız oluyor. Ama onların kalmaları tabii gibi yani mazur görülür gibi iken bizim kalmamız mazur görülmez. “Allah” derken baştaki “Elif” birinci

“Lam” ikinci “Lam” bunlar müşahedeli, yazıda da var, ama “Allah” derken ikinci “Lam” ın önünde bir gizli “Elif” var işte o gizli olduğu için orada sırlar biraz daha çetin yani daha gizlenmeye başlıyor, İseviyet mertebesi o gizli “elif” in farkında olmadığı için yani daha onlara bu sır açılmadığı için orası büyük bir perde oluyor onlara aşamıyor yani arada boşluk kalmış oluyor sondaki "He“ ye ulaşmaları için oraya onu müşahede edemediklerinden gizli “Elif” i müşahede edemediklerinden “he” ye ulaşmaları da mümkün olmuyor.

O zaman ne oluyor ancak “Ella”ya kadar geldikleri yerdeki tecelli kendilerinden zuhura çıkıyor bu da Sıfat tecellisi oluyor. İşte o yüzden İsa (as) ölüleri diriltti orası da az mertebe değildir tabi ki, İsa (as) da bütün ömrünün saat ve dakikalarını günlerini gecelerini aylarını Allah olarak geçirmedi, ne zaman ki Cenab-ı Hakk orada bir değişik hal olağan üstü bir hal ortaya getirmeyi diliyor ibret olsun diye o zaman Allah Zat’ıyla oradan zuhur ediyor. Tabi İsa gene İsa’dır, kendi tecellisi mertebesi olarak İsa bütün ömrü boyu Allah ile “Ben Allah’ın oğluyum” dediği gibi yani bütün ömrü boyu uluhiyet yaşantısı ile geçmiş değildir, onu anlamamız da gerekiyor.

Bazı şeyleri çok iyi oturtmamız gerekiyor, yanlış anlayabildiğimiz mevzularda yanlış inanç ve idrak ve de değerlendirme hasıl olmuş oluyor, sonra meseleleri bağdaştıramıyoruz bu burada böyle de ama burada da böyle olunca tereddüt çıkıyor ortaya işte hepsinin aşılması gerekiyor, İsa (as) hani “Biizni” dedği oradaki “Ni” var ya işte benim iznimle dediği yerde orada Zat’i tecellisi İsa (as) ın hayatını okuduğumuz Kur’an-ı Kerim ifadesi ile belirtilen hangi kelimesinde “Benim iznimle” mesela kuş yaptı çamurdan benim iznimle بِإِذْنِى فَتَنفُخُ 5/110 ona nefha verdi işte orada onu Allah verdi, iznimle dediği ben yaparım ancak bunu diyor. ama işte İsa (as) ın hayatı her zaman böyle değildir, onu anlamamız lazımdır. Bu (sav) efendimizde de aynı şey vardır,

hani diyor ya أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ 18/110" Ben de sizin gibi beşerim" benim de beşeri anlarım var öyle olmazsa mutlak Allah olması lazımdır, öyle bir şey de söz konusu olamaz, hani daha evvelki sohbetlerde de geçmişti ya, bizim bir tarafımız beşer, bir tarafımız da rabdır, beşeriyetimizin de hakkını vermemiz lazım ama uluhiyetimizin de hakkını vermek zorundayız.

İşte buradan karşısındaki "He" ye ulaşmak isteyen gizli elif "He" nin hasretini çekerek "aaah" etmeye başlar, işte bundan daha çok yani o kadar yaklaşmış oluyor ki bundan daha büyük ah çeken yeryüzünde bulunmuyor. Neden bulunmasın bir insan çok sevdiği bir şeye yaklaşır, yaklaşır artık önüne gelir, bütün oraya kadar gelme güçlükleri sanki bir adım sonra kaybedecekmiş gibi veya bir müddet sonra kaybedecekmiş gibi yani oraya gelenin yanmasıyla aşağıdakilerin yanması tabi bir olmaz, çünkü ona Elif karşıdan da "he" yani "Hu" kendi hakikati o kadar yaklaştığı halde onu elinden kaçırması kadar zor bir şey olmaz.

İşte burada "ah" etmeye başlar bu ah aslına ve hüviyetine ulaşma arzusudur ki böylece her şeyi ile bütünleşmiş olacaktır. Ne türlü "aah" olursa olsun bu muhabbetlerin hepsinin kaynağı hüviyet-i mutlaka olan bu "Huu" dur, kendileri bu sırrı bilseler de bilmeseler de. Yani her hangi bir insan her hangi bir varlık, her varlık bir şeye "ah" ediyor, "ah" etmeyen bir varlık yok zaten bu alemde, "ah" etmezse hayatı olmaz, yani o "ah" onun hayatını ortaya getiriyor, yani istediği şeyin olması için "ah" ediyor. Balık su için "ah" ediyor, kuş hava için "ah" ediyor, çünkü ona hayat veren odur, maddi manada ama bir "ah" var işte o "ah" ın kaynağı da "huu" ya olan ihtiyacından dır.

Ama maddi ama manevi ama birileri ihtiyacından "ah" ediyor, birileri muhabbetinden "ah" ediyor. İkisinin arasında da fark vardır. Kendileri bu sırları bilseler de bilmeseler de bütün aşıklar ve muhabbetlerin kaynağı da burasıdır. Eğer bu hakikat olmasaydı gerçekten hani ben "*Küntü kenzen mahfiyyen*" Gizli

bir hazine idim bilinmekliğimi sevdim dediği bu “ah” yerini bildiriyor işte sevmek gerçi bu sevgi aşk muhabbet aynı sevginin değişik vuruntuları anlatıyor ama efendimiz orada tabi aşk şeyini koyamazdı oraya ama işte A’madan bu hakikatlerin ortaya çıkması aşk ile ama efendimiz onu sevdim sözü ile belirtiyor sadece yani o sevdim kelimesi içinde “benim çok büyük aşkım var “ diyor, bu kendindeki özellikleri ortaya çıkarma aşkı, “Hu” nun aşkıdır, Hüviyetinin aşkıdır.

Bütün aşklar ve muhabbetlerin kaynağı burasıdır bu sırrı bilen gerçek Hakk aşıklarının sonu Rablarına, diğerlerinin sonu ise nefslerine çıkar. Yani herkes bir şeye “ah” diyor, ama idrak edenlerin sonu Rab, diğerlerinin ise neye yönelmişse oradaki zuhurdur. Neticede bir Esma’ya çıkıyor. “Hu” Esması Allah’ın yakıcı isimlerindendir bu yüzden işte. Ne yazık ki bu çok büyük hakikatin farkında olmayan bazı kimseler “Hu” ismini zikretmeye ve bu yoldan Hüviyetlerine ulaşmayı murad eden kimselere yani “Hu” ismini vird edinen kimselere alaycı bir tavırla “Hu’cular” ne demekse lakabını takmakla ne korkunç bir hataya düştüklerinin acaba farkında mıdırlar.

Öyle değil mi bu kadar muazzam asli özelliği olan şeyin “Hu’cular” diye tahkir edici manana ifade etmeleri nasıl bir gaflet içinde olduklarını gösterir. “Hu” yu ne kadar alay etse de onu yermesi onu küçük düşürmesi mümkün değildir, ne kadar çok yererse kendi acziyetini kendi cehlini ortaya koymuş olur.

Konya’ya Mevlana Hz lerini ziyarete gittiğim bir gündü, burada bir hatıramız var, Makam-ı Mevlana’yı gezerken yazılar bölümünde bir hat yani levha çok dikkatimi çekmişti, uzun zaman önünden ayrılamadığımı hatırlıyorum, hattın üst kısmı geniş bir sahada sadece derinden gelip uzayıp giden bir “Aaaah” tı. Bir “Elif”, bir “He” sanki semavattan yükseliyormuş gibi yani üst kısmını öyle doldurmuştu, alt kısmında da Hz Muhammed (sav) yazmaktaydı ki bu “Ah”, AaaaHmed idi. İşte Ahmed dediğimiz zaman aynı “Ah” ı farkında bile olmadan lisanen söylemekteyiz. Biraz uzatırsak uzatmamız için de biraz muhabbetli söylememiz gerekiyor, “Aaahmed” dediğimiz zaman işte “Allah” demek aynı zamanda.

“Med” bilindiği gibi uzatma işaretidir, yani Ahmed’in sonundaki “med” bir bakıma takı olmaktadır, bu yönüyle “Ah” ı esas alırsak “Med” de uzatılma bölümü onu uzat istediğin kadar “Aaaah” diye ama tabi “Ahmed” isminin ifadesiyle oradaki “Mim” Elif Dal tabi ifadeleri daha başka. “Ahmed” idi o tablonun hakikatini seneler sonra anlamaya çalıştığımızı zannediyorum o gün okudum ama ne olduğunu ben bilemedim. Ama çok dikkatimi çekti, önünden ayrılamadım, aradan uzun süre geçtikten sonra tekrar Konya’ya ziyarete gittiğimde o tabloyu yine görmek istedim fakat yerine başka tablolar koymuşlardı göremedim, zaman zaman değiştiriyorlar ya seyredilen tablaları. Fakat hatısası halen daha gönlümdedir. O tabloyu nakşeden hattad acaba içindeki hangi mertebeleri hangi muhabbetleri o semboller içinde batından zahire çıkarmıştır. Belli ki Hakk ve peygamber aşığı idi.

Biz yine seyirimize devam edelim burada kelime-i tevhid “la ilahe illa ella “ müşahede Hu lafsandır. Yani 11. Mertebede Hu lafsandır daha henüz oraya ulaşılmadığı için ancak burada sondaki “ella” İseviyetteki “ella” ya lafzen benzemekle beraber, manen benzemez. Çünkü İseviyetteki “Ella” nın “Elif” i yok bu mertebede ise gizli “Elif” vardır. “Ella” mutlak olarak orada ötekinde “Ella” işte dile uygun gelsin diye elifsiz “ella” dır. Gizli “Elif” olunca o zaman mana “El lâ” olur baştaki “El” lâmutarif belirlilik “lam” ı sondaki “La” ise gizli “Elif” ile beşeriyetinden mutlak yokluğa doğrudan mutlak varlığa ulaşması olur.

Şimdi buradan son menzilimize doğru yolculuğumuza doğru devam edelim. Yukarıdaki cümleyi bir daha okuyorum, O zaman mana “Ella” derken İseviyette gizli “Elif” olmadığı için “lam” lar birlikte okunuyor, “ella” diye ama 11. Zat mertebesinde gizli “Elif” de sıraya girdiğinden o zaman buradaki “Ella” “El, Lâ” olarak okunuyor yani iki hece hükmünde okunuyor, baştaki Lam-ı tarif yani belirleyici “Lam” oluyor baştaki “El” lam-ı tarif belirlilik “lam” ı son daki “La” ise “El la” dedik ya ondan sonraki “La” ise gizli Elif le beşeriyetinden mutlak yokluğa “la” var ya artık kendi

beşeriyetinden mutlak yokluğa orada La bakın “La ilahe illa el la” diyor bakın tekrar.

Bütün kırıntıları artık bitmiş oluyor, aradaki fark o yani İseviyet ile o Zat mertebesinin arasındaki fark. Ve oradan mutlak varlığa ulaşması olur. Yani o “LÂ”dan yani baştaki “Lâ” sadece ef’al mertebesindeki “Lâ” idi ama buradacki “Lâ” ise bütün mertebelerin kemalatıyla birlikte oluşmasına tekabül. “Allah” kelimesi aslında Elif ile Ellah’dır genelde Allah diye teleffuz edilir yani burada Ella neden dedik diye onu belirtiyor. Bu 12. Mertebe hem uruc çıkışın sonu hem de aynı zamanda nüzül iniştir. 11’e kadar kemalat ondan sonra iniş, bu mertebe olmasaydı buraya kadar yaşananların hiç birisi bilinmez, ve oraya beşere yol olmazdı. Yani bunu idrak edipte geriye dönüşümü olmaz İsa (as) gibi yukarıda kalırlar, tekrar beşeriyete dönülmezdi. İşte 12. Mertebe bu yüzden çok mühim bir mertebe olan mutlak risalet mertebesidir, Rasullük mertebesi.

İnsanlık alemi bu mertebeden aldığı ilahi bilgilerle ancak gerçek bilgi sahibi olur, aksi halde bilgisi hayal ve vehme dayanır, işte batının içinde bulunduğu gerçek hal de budur. Kendilerinin Zat mertebesine bağlantıları olmadığından yani ikinci lamda kaldıklarından “Allah” lafsının ikinci lam’ında kaldıklarından gizli elif ve Hü’viyet-i mutlakaya “Hu” ya ulaşamadıklarından ve Hakikat-ı Muhammedi kanalından da oraya ulaşacak imkanları var ama siyasi ve maddi sebeplerden giremediklerinden Muhammedi kanalına da giremediklerinden, eğer girseler kabullenmiş olacaklarından onu da yapmaları da mümkün değildir, gerek dünyevi gerek uhrevi bilgileri hayel ve vehme dayalı aslı yoktur akl-ı cüz kaynaklıdır kabul de edilemez. 26/09/ 2001 Mekke-i Mükerreme, Kabe-i Muazzama

Bütün kurguları yani batının yaptığı bütün kurgular, dünyevi ve uhrevi diye dini ve din dışı yaptıkları bütün kurgular, hayel ve hayele dayanmaktadır. Bakın ne oluşturmuşlarsa nasıl bir teknik geliştirmişlerse ne yaparlarsa yapsınlar hayele vehme ve hisse dayanır, nefsaniyete dayanıyor, batılılar hayel

tacirleridir, dinlerini dünyalarına göre düzenlemişlerdir, onlarda dünya öndedir, yani dünyayı yükseltmek için dinlerini kullanmaktalar'dır. Ne yazık ki Nefs-i Emmare denen varlık her birerlerimizde bulunan bütün insanlarda bulunan nefs-i emmare denen varlık bu hayelin de baş müşterisidir.

Çünkü kişiyi dışarıdan hayali şeylerle meşgul edip içerisinden de kendisi elinden geldiği kadar Hakk yolundan ve hakikatten uzak tutarak oyalayarak elinden en değerli şeyini yani vaktini alarak boşa harcatmaktadır. Nefs-i emarenin en büyük silahı budur. Bunun bilincinde olan batı tecrübelerle bunu öğrenen batı maharetini nefs-i emarenin hayali istekleri istikametinde hayali kahramanlarla ve geçici zevkler hazırlayarak göstererek elinde en modern bilgiler olduğu halde veyahut kullandırılmayan doğu ise yani doğunun elinde en modern bilgiler var ama ya kendi kullanamıyor veya kullandırılmıyor.

Eksi gösteriliyor umacı gösteriliyor, kullandırılmayan doğu ise bu hayali tuzaklarına düşüp yem olmakta hem parasını hem vaktini ne yazık ki bir hayel uğruna heba etmekteler. Yani batılı olacağız hayelleri ile Allah (CC) cümlemizi şuurlandırsın. Bir an için kalem atı bizi buralara getirdi biz kalem atının dizginlerini çekerek onu Burak gibi enginlerde koşturmaya çalışalım ve onun mübarekliğinden istifade etmeye çalışalım.

Ve böylece نٓ وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ 68/1 "Nun'a ve Kalem'e ve yazılan satırlara and olsun ayetinden hissemizi alalım. نٓ Kudret-i İlahiye, وَالْقَلَمِ tecelli-i İlahiyeler, وَمَا يَسْطُرُونَ bütün alemde meydana gelen varlıklar ve hareketlerdir, suretler ve işaretlerdir, onlar da sure ve Ayetlerdir, ki bu alem baştan başa bir Kitab-ı Hakk'tır. *"Hep Kitab-ı Hakk'tır eşya sandığın ol okur kim seyr-i evtan eylemiş"* Evet bu alem ve Kelime-i Tevhid kitabını gerçekten ancak seyr-i suluk sahibi tevhid ehli kimseler hakkıyla okuyabilirler.

Biz tekrar kaldığımız yerden devam ederek Kelime-i Tevhid'in son harfine ulaşıp onu da okumaya çalışalım. Bu mertebenin ismi İnsan-ı Kamildir.

İnsan-ı kamil: İnsan-ı Kamil, kamil insan anlamındadır, Makam-ı Ahadiyyet, Cem-ül Cem toplamların toplamı Zikri "Allah" (cc) alemi, bütün alemlerdir. Her alemde gereği gibi hareket etmek peygamberi Muhammed Mustafa (sav) dir lakabı "Abdühu ve Rasuluhu" dur. Tevhid kelimesi "La ilahe illallah Muhammedürrasulullah" dır. Seyri; Seyr-i anilleh, Allah'dan seyirdir, yani Hakk'tan halka seyirdir, Suresi Fatiha'dır, "Elhamd" dır, idraki; وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ

21/107 Seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik, buranın hali وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى 8/17 Attığın zaman sen atmadın ancak Allah attı. İşte az önce İsa (as) da olduğu gibi burada bakın iki ifade de biraz değişiklik var, Cenab-ı Hakk "ben yaptım" diyor yani İsa (as) ismini vermeden o mevzu içerisinde "ben yaptım" diyor, ama burada "Ey habibim attığın zaman sen atmadın ancak Allah attı" Biraz daha derine gidersek burada bir başka mesele daha var, Bunu söyleyen kimdir, "*Ey habibim attığın zaman sen atmadın ancak Allah attı"* diyor, Allah(cc) ın Hz Rasulullah'ta görüşünü ahadiyet Mertebesinin tasdik etmesi var hiç İsa (as) daki hitap gibi değildir.

"*Attığın zaman sen atmadın ancak Allah attı*", Eğer Allah Uluhiyet mertebesinden kendisi atmış olsaydı "Ben attım" derdi, başka mertebe bu mertebeleri ortaya koymaktadır. Gene başka bir yönden hali; bu da (sav) Efendimizin kendi lisanından ifade ettiği ama aynı manada Men reani fakat reel Hakk" Beni gören ancak Hakk'ı görmüş olur. Bakın ne kadar nezaketli ne kadar güzel hiç kimseye dokunmayan vurmayan ama özünde o kadar büyük oluşumları muafaza eden bir sözdür.

Yaşantısı: yani bu mertebede olan kişinin yaşantısı daha evvelce Hakk'ta baki bakabillah kendi halinde alemden habersiz iken salik bu mertebede uyandırılır kendisine yeni bir elbise giydirilip tekrar eski beşeriyet alemine gönderilir, ancak o giden gitmiştir, gelen başkasıdır, ama dışarıdan bakan onu öyle bilenler zannederler gene o dur halbuki o değildir ve dışı şeriat-ı Muhammedi, içi Hakikat-ı Muhammedi ile bezenmiş olduğu halde halka çok yumuşak ve müşfik bir şekilde yaklaşır. İstidat ve kabiliyeti olanları ellerinden tutup daha evvelce kendi geçtiği yolları takip ederek hakkın huzuruna çıkarıp miraç ettirmeye çalışır, hayatı böylece devam eder gider, dışı halk içi Hakk iledir.

Yani iki mertebeyi de bünyesinde yaşatmaktadır. Böylece bu mertebe hakkında da genel bir bilgi verdikten sonra da biz tekrar “Allah” lafsına dönelim. Şimdi bunun bir normal seyri var bir de izah yolu vardır.

SOHBET MEVZUU KELİME-İ TEVHİD

Bugün 12/05/2002 Pazar günü İstanbul'dayız sohbetimize kaldığımız yerden devam ediyoruz, sohbet mevzuu kelime-i Tevhid. Böylece bu mertebe hakkında da genel bir bilgi verdikten sonra da tekrar Allah lafzının ikinci gizli “Elif” inin yanında bıraktığımız yolcumuza gelelim. Kelime-i Tevhid'in çıkış yani uruc yükseliş süresinin sonuna yaklaşmış olan yolcumuzun burada bir mertebe daha beklemektedir ki, bu 12. Mertebe ayrıca bütün diğer mertebeleri de kapsamına almaktadır. Allah lafzının sonundaki “he” yani “Hu” Hüviyet-i Mutlaka olduğu ve bu mertebede İsm-i Azam en büyük isim olduğu da belirtilmiştir. İşte ancak buraya ulaşan salik kelime-i Tevhid'i hakkıyla söyleyebilir, diğer mertebelerde olanlar ise bulundukları yere kadar gerçek daha ilerisini de lafzen söyleyebilirler.

Bu mertebenin sahipleri Hüviyet-i Mutlakada buldukları kendi gerçek hüviyetleri ile yaşarlar. Diğerleri gibi hayali hüviyetleri ile değildir. Kendilerine verilen yeni bir hakkani elbise ile halkın arasına Hakk ile dönerek bulundukları yerde mertebe-i Muhammediyenin temsilcileri olurlar, istidat sahiplerini tekrar geldiği yollardan geçirerek Hakk'ın huzuruna çıkarıp Kamil İnsan olmalarını sağlarlar. Zikirleri "Allah" (cc) tevhidleri "La ilahe illa Allah" Müşahedeleri "Muhammedürrasulullah" dır. Yalnız buradaki Allah lafzı baştaki harf-i nidası olmadan sadece "Allah" dır.

İlk derslerimize başladığımız zaman "Ya Allah" yani ey Allah'ım gibiyken burada sadece "Allah" tır. Baştaki "Ey" kalkmıştır. Bireyi Hakk'a ulaştıracak bu muhammedi yoldan başka sistem yoktur, bu 26/07/2002 Tekirdağ yani bu bölüm oraya ilave ediliyor, bireyi Hakk'a ulaştıracak bu Muhammedi yoldan başka sistem yoktur, ancak bunun aslını bozmadan tatbikatı mutlak gereklidir, değişik yöntemleri vardır, fakat netice hepsinde yukarıda belirtilen esaslara dayanmaktadır. Allah (cc) ın habibi vasıtasıyla bütün Muhammedi kullarına bahşettiği bu lütuf ne muazzam bir şereftir. Kıymetini bilemezsek bizlere ne kadar yazıktır.

Biraz gayretle elde edebileceğimiz bu ebedi güzellikleri ilgisizlik ve gafletimiz yüzünden elimizden kaçırmamız ne büyük telafisi mümkün olmayan hüsran olacaktır. Ya Hafız bizleri gafletten muhafaza eyle.

Evet böylece yolumuz gizli eliften "Hu" ya doğru "Aaah" ediyorken birden kendini "Hu" nun içinde bulunca o deryada mutlak bir sekine sükunete ererek "Hu" O'nu kapladı. Artık o da aynen "Hu" olmuştu, kim nerede nasıl bir "Aaah" ediyorsa böylece onun da ismi anılmış her "Aaah" ın hedefi olmuş oluyordu. Bir müddet de orada misafir edildikten sonra seyir-i anillah hükmü ile Hakk'tan halka olan seyiri de tamamlanmış olmakta idi. İşte bu sefer de onundışına eski beşer elbisesini giydirdiler fakat özüne ise "Huu" deryasını doldurdular alnına da Nur-u Muhammedi mühürünü basarak halkın arasına gizli

bir hazine olarak gönderdiler o kadar gizlediler ki tanımak mümkün değil, o kadar açtılar ki tanımamak mümkün değildir.

Böylece salik yani yolcumuzda cümle esma-ı ilahiyenin eser ve hükümleri zuhur ettiğinde o hakikati ile Hakk suret ve zahiri ile de halk oldu. Kendisinde hakk'ın bütün mertebelerinin ahkamı toplanmış olduğundan o suret-i ilehiye üzere bütün halka rahman olmuş oldu. Zira İnsan-ı Kamil, zahiri ve batıni ile halka Rahmettir. Burada ikinci bölümümüz de bitmekte üçüncü bölüme başlamaktayız, burada Kelime-i Risalet yani Risaletin hakikati. Bu neydi Risalet kelime-i Tevhid'i ilk defa söyleyen ve ona sahip olan ve kelime-i Tevhid hakikatlerini ulaştıran rasuldür habercidir. O mertebenin de çok sağlam bir mertebe olması lazımdır ki Kelime-i Tevhid'i hakkıyla ulaştırabilsin kendisinden sonraki bütün alemlere ulaştırabilsin.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KELİME-İ TEVHİD:

27/09/2001 Mekke-i Mükerreme Kabe-i Muazzama

Daha evvelki bölümlerde özet olarak kelime-i Tevhid'in nüzül ve oluşumunu daha sonra da kısa bölümler halinde uruc ve orada kişinin kelime-i Tevhid içinde yükselişini ve "Hu"ya ulaşımını ayrıca Kelime-i Risalet hakkında özet bilgi sunmaya çalıştık. Buradan sonra yine inşeallah tekrar özet olarak daha değişik yönleriyle Kelime-i Risaletin yani Kelime-i Tevhidi bir miktar bırakıyoruz Kelime-i Risalete geçiyoruz, hani "anillah" olduğu yer bu kelime-i Risalet görevi ile geldi. Şimdi mertebe oraya geçiyor, sıra oraya geliyor.

Kelime-i Risaletin Muhammedürrasulullah oluşunu ve nüzülünü izah etmeye çalışacağız. Kelime-i Risalet bilindiği gibi Muhammederrasulullah, Kelime-i Tevhid "La ilahe illallah" kelime-i risalet "Muhammederrasulullah" Daha evvelki bölümlerde Zat'ı Mutlak'ın Â'maiyetten Ahadiyetine nüzül ettiğinde inniyetinin ve Hüviyetinin zuhur ettiğini belirtmiştik. Hüviyeti Beytullah, Beyt-ül Atik bu alemleri, inniyeti de Hakikat-

ı Muhammedi İnsan ve Kur'an'ı meydana getirdiğini ifade etmiştik. Kelime-i Risalet de bu iki oluşumu da bünyesinde toplamaktadır.

Yani hem Hüviyetini hem de inniyetini, nasıl ki Kelime-i Tevhid'i sondan başa doğru izah etmeye çalışmıştık gene bu yoldan kelime-i Risaleti de sondan başa doğru izah etmemiz gerekecektir. Yani Allah, Rasul, Muhammed şekliyle. Tabi onları ayrı ayrı harfleri şekliyle. Allah, Rasul, Muhammed şekliyle ki bu da onun nüzulüdür. Her iki kelimenin de aşağıdan yukarıya okunuşunda Allah lafsı sonda yani "la ilahe illallah Muhammederrasulullah" ikisinin de sonunda Allah var. Sondan başa doğru okuduğumuz zaman o Allah lafsı sonda gelmekte ama aslında ikisinde de Allah lafsı başta oluşmakta baştan oluşmakta. Yukarıdan aşağıya doğru okuduğumuzda baştadır bu iki kelime aynı süreçlerden geçerek aynı zamanda oluşmuş yani Muhammederrasulullah sonundaki Allah lafsı da La ilahe illallah daki Allah lafsı da aynı tek yani iki görüntüde zuhur ediyor.

Yani iki yönde kullanılıyor ama ikisinin oluşumu da tek oluşum içinde aynı onu belirtiyor. Fakat ikinci bölüm kelime-i Risalet insan yeryüzünde kemale erdikten sonra hayat sahnesine çıkmıştır. Yani "La ilahe illallah" evvela bütün alemlerde söylenmektedir, ama Rasulullah'taki yani "Muhammeder rasulullah" risaletteki "Allah" Hz Rasulullah'ın lisanından kemaliyle zuhura çıkmıştır diyor. Yani ikisinin sonundaki "Allah" lafızları aynı zamanda oluşmuştur, ama "la ilahe illallah" taki "Allah" baştan beri faaliyettedir, risalet üzere olan ism-i Celal Allah lafsı ise Hz Rasulullah'ın risaleti ile çıkmıştır. Gerçi diğer peygamberlerin de risaletlerinde Allah lafsı vardı ama kemaliyle Hz Rasulullah'ta çıkmıştır.

Bu da ancak gerçek sahibi tarafından ortaya konmuştur ve bunu ilk teleffuz eden Uluhiyet lisanı ile Hz Allah (cc) dır çünkü o devrede onu teleffuz edecek varlıklar henüz halk edilmemişti. Yani bunu da yine Cenab-ı Hakk batında kendisi lisanından söylemiştir. Daha sonra rububiyet mertebesinden Arab lisanı üzere Âdemoğluna telkin ve bu düzenleme üzerine

talim ettirildi. Kelime-i Tevhid hazinesinin anahtarı Kelime-i Risalettir. Onun da şifre rakamı 13 tür, gerek asli harf sayısı ile gerek ebcet hesap sayısı ile de 13 tür. Yani Muhammed, Rasul, Allah kelimelerinin içindeki harfler.

Hakikat-ı Muhammedi ile ilgili her meselede şifre 13 sayısı olmaktadır, yeri geldikçe ifade etmeye gayret ediyoruz. Her iki kelimede de Allah lafsı gerek oluşumu gerek ifadesi gerek manası itibariyle aynı konum ve değerdedir, Allah (cc) hu lafız ve manasının oluşumunu "Hu" dan başlayarak anlatmaya çalışmıştır, bu bilgimizi tazelemek için tekrar oraya müracat edebiliriz. Yani Allah lafsının oluşmasını bir daha yazmaya gerek yok dileyen o bölüme tekrar müracat edebilir.

Rasul Kelimesi: Biz şimdi yukarıdan aşağıya Rasul kelimesinin oluşumunu anlamaya çalışalım bilindiği gibi Rasul lisan-ı Arabi'de genel olarak elçi, haberci, haberi ulaştıran gibi manalarda olup din kültüründe ise kitap verilen peygamberlerin birer vasfı olarak kullanılmaktadır. Rı, Sin, Lam, asli harflerinden meydana gelmektedir.

Zat-ı İlahi: Hüviyet-i Mutlaka kendi hakikatini varlığını ifade eden Allah (cc) hu sembol ve manasını oluşturduktan sonra yani Allah lafsı ve sembol ve manası oluştuktan sonra bunun izah ve açılımının yapılmasını murad etti, böylece evvela Zat'ından Sıfatına kendi lafsında mevcut "Lam" lardan bir benzerini halife olarak gönderdi, "Rasul" bakın sonda ama o en baş harftir, yani aşağıdan yukarı okuduğumuz zaman Rasul sonda ama oluşumunda "Lam" baştadır. İşte Allah lafsından oraya mevcut "Lam" lardan bir benzerlerini halife olarak gönderdi.

Böylece sıfat mertebesinde rasul'un sonundaki "Lam" ı oluşmuış oldu. Yani Zat mertebesinden bir görevli halife göndererek sıfat mertebesinde onu "Lam" ı vekil olarak gönderdi. Daha sonra oluşacak bu görev ve manayı gene Sıfat mertebesinde bir taşıyıcı aradı o halife ama onu taşıyacak bir yer aradı işte bu taşıyıcı da "Sin" harfleri ile belirledi ki bu da insanı ifade etmektedir. Daha sonra da bu insanı "Ya sin" yani

“Ey insan” diye ifade edecektir. Bu görevi taşıyıcının da vasfı belli olduktan sonra şimdi bir görev verildi vekaleten halife olarak Allah’taki “Lam” ın bir benzeri risalet mertebesine verildi, ama bu manayı taşıyacak “Sin” insan da belirlendi, bu vasfı belli olduktan sonra bunun mutlak bir eğitim işi olduğunu belirtmek için de sona “Rı” sembol ve manasını koydu ki Rahmaniyet, اَلرَّحْمٰنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ ﴿٢﴾ خَلَقَ الْاِنْسَانَ ﴿٣﴾ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ﴿٤﴾ 55/1-2-3-4 Rahman Kur’an’ı talim etti, İnsan’ı halk etti, O’na beyanı öğretti hakikati ortaya çıksın. Ayrıca “Rı” Esma yani rububyet yani eğitim ve terbiye mertebesini ifade ederek oraya da tenezzül de etmiş oldu. Bu mertebede yukarıda belirtilen harfler tamamlanarak bir mana içinde ifade edilerek rasulün kaynağı içeriği görevi ve mertebesi meydana çıkmış “Allah” lafız ve manasının taşıyıcılığı Hamele-i Kur’an, Kur’an’ın taşıyıcılığı da bu rasule verilmiş oldu.

27/09/2001 Mekke-i Mükerreme Kabe-i Muazzama

Bu satırları yazdığım anda ezan-ı Muhammedi Yatsı namazını haber vermek için ilan ve ifa ediliyordu. Yazıyı bırakarak Yatsıyı eda etmek için kalkıp sünneti kıldıktan sonra farza geçtik imam efendi Fatiha’dan sonra sanki yazdıklarımızı tasdik ediyormuşçasına اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا 33/56 Allah ve melekleri Peygamber Muhammedi överler O’nun üzerine selat-ı selam ederler ayetini okumaktaydı.

MUHAMMED KELİMESİ:

28/09/2001 Mekke-i Mükerreme, Kabe-i Muazzama.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ Şu anda tekrar Ravza-ı mutahhara'da müezzin mahfeli arkasında sabırla taşıdığı yükü yere bırakmamak için dimdik ayakta duran oldukça yaşlı bir direğe dayanmış bakın hiç kıpırdamıyorlar, öyle sebatkarlar ki yoruldum demeden o direkler o kubbeleri tutuyorlar, o binaları tutuyorlar devamlı olarak bir gün de sıcak geldi soğuk geldi yok bir tarafım ağrıdı biraz duruşumu değiştireyim yoruldum falan demeden bir taraftan yazılarıma devam ederken bir taraftan da Hacer-ül Esved köşesi istikametinden Zat'i tecellinin zuhur mahali olan Kabe-i Muazzama'yı seyir etmeye çalışıyorum. Oturduğum yerde Âdem (as) dan beri nice mü'minlerin nice peygamberlerin nice aşıkların nice irfan ehlinin oturup burada oluşan halleri müşahede ettiklerini düşünüyorum.

Bugün Cuma daha sabahtan tavafta çok kalabalık evet biz yine seyrimize bıraktığımız yerden devam etmeye çalışalım. Kelime-i Risaletin Allah ve Rasul bölümü oluştuktan sonra bunları hem taşıyıcı ve hem de izah edici taşıyıcılık yetmiyor, taşıyorsunuz ama onu dışarıya da aktarmak gerekiyor, çok güvenilir ve çok güçlü bir mekanizmaya ihtiyaç vardır. bunun oluşması için kaynaktan yani "Hu" dan bütün mertebe ve oluşumları bünyesinde muhafaza edip barındıracak bir mahal gerekiyordu. İşte batında zaten var olan bu sistem "Dal" harfi ile zuhura çıkmaya başladı. Muhammed (as) sonundaki "Dal"

En başta insanlığın atası olan "Âdem" de de bulunan bu "Dal" bütün bu hakikatlerin gerçek olduğunun delili mertebesinde oldu. "Dal" delil, yalnız dalalet değil, delildir. Bundan sonra oluşan sembol ve mana sondan başa ilk "Mim" oldu. Yani "Muhammed" kelimesindeki son 3. "Mim" ama o baştaki "Mim" oldu. Bu ise "Makam-ı Mahmud" övülen makam

hakikat-ı Muhammedi'nin sembol ve manası oldu. Şimdi Muhammed kelimesinin üç tane "Mim" i var, sondaki "Mim" işte Makam-ı Mahmud'un zuhur yeri oldu. Ondan sonraki geriye doğru ikinci "Mim" Hakikat-ı Muhammedi'nin zuhur mahali alemlere Rahmet olan Hz Muhammed Mustafa (sav) Efendimizin sembol ve manası oldu, bundan sonra gelen "Ha" ise bu yaşanması için ve makam-ı Mahmud'un "Ha" sı oldu "Mahmud" derken.

Tecelli ve oluşum nihayet en sonunda oluşacak olan sembol ve manayı ifade eden üçüncü "mim" e geldi, aşağıdan yukarıya yani baştaki "Mim" ki bu da "Muhammed-ül Emin" in "Mim" i dir. Zat-ı Mutlak en geniş manada zuhur edeceği "Emin" mahalini oluşturmuş böylece de Kelime-i Risalet ebedi şekliyle kemale ermiş bulunmakta idi. İşte bu yüzden o mahale "Emin" lik lafsı beşerden değil Hakk'tan verilmiştir. Her ne kadar Arabiya kendileri aralarında "Emin" diye koymuşlarsa da ama aslında Hakkın kendinden verilmiştir.

Kendisinden emin olunarak tecelli-i İlahi yine o "Mim" den bu sefer yukarıya doğru seyire başlayarak miladi 610 dan itibaren "la ilahe illa Allah Muhammedur rasulullah" olmak üzere Kelime-i Tevhid'i ve kelime-i Risalet'i en güzel bir şekilde ortaya getirerek taşıyıcılığını izahını ve eğitimini ömrünün sonuna kadar Hakkıyla yaparak bu görevi kendinden sonrakilere devretmiştir. Zat-ı Mutlak kendi Zat'ıyla birlikte Ezan-ı Muhammedi'de habibinin de adını zikrettirerek bütün bu gerçekleri toplu olarak ortaya getirmiş ve alemlere ilan ettirmiştir. Güneşin dönüşümüyle günün her anında ezan-ı Muhammedi beş vaktiyle birlikte dünya üzerinden bütün alemlere ilan edilmektedir.

Yani her an beş vakit Ezan-ı Muhammedi dünyada okunmaktadır, yani beş vaktin bir tanesi değil her an beş vaktin beşi de o anda dünyanın değişik yerlerinde okunmaktadır. Bu kelimelerin zaman içinde taklide dönüşmemesi gerçek hakikatine ve manasına nüfuz maksadıyla şehadeti de şart koşarak her iki kelimenin de başına şehadet kelimesi ilave edilmiştir. Evvela Zat'ı mutlak

“Eşhedü” diyerek kendi varlığına kendi şahid olmuştur, yine evvela Rasul-u sakaleyn yani iki ağırlığın insanların ve cinlerin peygamberi, kendi kendinin risaletine şahid olmuştur, ancak ondan sonra bu şehadet en yakınlarına oradan Sahabe-i Kiram’a oradan diğer mü’minlere oradan bütün dünyaya oradan da alem-i melekuta Mirac gecesi de meleklere oradan Alem-i Ceberut’a ta arşa kadar her mertebede şehadet ve tasdik olunmuştur.

İşte şu anda dahi müezzin efendi Cuma ezanını okumakta ve “Eşhedü” lerle birlikte tamamını Kabe-i Muazzama’dan bütün alemlere ilan ederek tekrar hatırlatmaktaydı. Muhammed-ül Emin’in “Mim” ile tamamlanan Allah Rasulü Muhammed Allah’ın Rasulü Muhammed (sav) şekliyle yukarıdan aşağıya okunuyorken aşağıdan yukarıya da Muhammeden Rasulullah şekliyle ifadelendirilmiştir. Her iki kelimede de yukarıdan aşağı başta müşterek Allah lafsı yani Kelime-i tevhid ve kelime- risalette başta Allah lafsı vardır, ikisi de aynı kaynaktan zuhur etmektedir. Aşağıdan yukarıya okunduğundan da her ikisinde Allah lafsı sonda sığındıkların yerdir. Yani Muhammed Rasul kelimelerinin sığındıkları yer Allah “La ilahe” nin sığındığındığı yer yine de Allah .

Ahadiyetin Hüviyetinden ve İnniyetinden meydana gelen bütün bu seyri daha kısa yoldan izah etmek için Muhammed tecellisindeki üç “Mim” i üç mertebeyi bir araya toplayarak Ahadiyetine üçüncü bir harf alarak dahil edince “Ahad” hemen “Ahmed” e intikal etti. Muhammed’de üç “Mim” var iken “Ahmed” de bir “Mim” var üç mertebedeki “Mim” i de bir “Mim” içerisinde toplamış oldu. İntikal etti böylece sıralanmış perdelenmiş “Ahad” batın “Ahmed” zahir olarak bütün şaşasıyla alemlerin sultanı olarak görevine devam etmiştir.

İşte bu yüzden Hamele-i Ahad, Ahad’ın taşıyıcısı olmuştur. Yine böylece Uluhiyet yönüyle “Hu” ismi batında Makam-ı Mahmud ve İsm-i Azam, Muhammed ismi ise tecelli ve zuhur yönüyle İsm-i Azam ve Makam-ı Muhammed en geniş ve kemalli yönüyledir. Hacer-ül Esved’in siyah olması Risalet mertebesinin Arab ırkından yani siyahilerden oluşu Savad-ı

Azam yani büyük karanlık Zat-ül Baht ve Âmâiyet diye belirtilen o mertebeyi kendisine benzerliği dolayısıyla, bakın Arab ırkından gelmesinin en büyük sebebi budur, dolayısıyla en güzel şekilde zuhura getireceğinden efendimiz Alemlerin Sultanı Arab ırkından zuhura getirilmiştir.

Bilindiği gibi İslamiyet daha ziyade fakr halinde olanlarda ve siyahilerde bu yüzden daha çok kabul görmektedir. Aynanın arkası ne kadar kesif koyu sırlı olursa yansıtması da o kadar parlak ve net olur. Gökte Nur-u Muhammedi, Kameri nasıl İlahiyat güneşini yansıtıyor ise yerde de Hz Muhammed (sav) hakikat-ı İlahiyeyi bütün yönleriyle zuhura getirip yaşatmaktadır bu sistemin dışında Hakk'a ulaştıracak başka bir vasıta ve yol yoktur. Yani Hz rasulullah'ın siyasi ırktan gelmesi gerçi kendisi tam siyah değil ayrı ama Arab sminden gelmesi hakikatleri en geniş şekilde yansıtacak zuhura getirecek tecelli edecek mahal olmasındandır. Yoksa kumral bir cinsten getirebilirdi, kızıl derililerden getirebilirdi, Afrika siyahilerinden getirebilirdi işte Arab olmasının sebebi budur. Yani kendi Allah'ın hakikatini en güzel şekilde zuhura getirme kabiliyeti.

İşte sevgili kardeşim özel ve özet olarak izahına gayret etmeye çalıştığımız Kelime-i Tevhid ve Kelime-i Risaleti bu anlayış ve tatbikat içinde söylemeye ve uygulamaya gayret edersen İnşeallah başa getirilen "Eşhedü" görüyorum ki ile gerçek müşahede ehilleri arasına dahil olursun aksi halde ehl-i taklidin yolunda olduğunu bilesin. Allah cümlemizin basar ve basiretini açsın Allah (cc) hu daha iyisini bilir.

Kelime-i Tevhid ve Kelime-i Risalet'in değer sayıları: Yani sayılarındaki oluşumlar.

Onların değer sayılarını da vererek bu yönde de küçük bir bilgi sunmuş olalım. "la ilahe illa Allah" ın değer sayıları ebcet hesabıyla Allah 67, İlahe 62, illa 36, Allah 31 ettekte, bunların hepsi toplandığı zaman 196 etmektedir, muhammeden rasulullah; Muhammed rasul Allah kelimeleri Allah 67, Rasul 297, Muhammed 139 böylece o da 503 etmektedir 196 ve 503

toplandığında 699 sayısı vermektedir. Bunların sayı değerlerini anlamaya çalışalım, kelime-i tevhidin “La” sı küçük ebcet hesabıyla 31 sayısını vermektedir, ters okunursa 13 eder ki onun ne olduğunu biliyoruz.

Kelime-i Tevhid’deki “La” 31, “İlahe” nin değer rakamı 36 dır, bu da 6 Sıfat-ı Zat’iye ile üç yakıynlik mertebesini ifade etmektedir. “İlla” değer rakamı 62 yani 6 ve 2, sıfat-ı zatiyye ile Zahir ve batın ikisini ifade etmektedir. “Allah” değer rakamı 67 yani 6 ve 7 Sıfat-ı Zat’ıyye ve Sıfat-ı Subutiyesi nin sayı değerlerini vermektedir. İkisini topladığımız zaman (6+7=13) 13 rakamını vermektedir ki Hz Rasulullah ta bunun tamamının olduğunu göstermektedir. Toplam 196 olan rakam da 19’un hakikati 6 ise yine Sıfat-ı Zat’iyedir. (196 da 19 ve 6 diye ayrılırsa) “La ilahe illallah” işte bütün alemleri kapsamına almaktadır. Birde 6 rakamı var o da sıfat-ı Zat’iye yani 196, Mana= Rakam= Allah zaten başka şey de beklenemez. Daha çok hesaplar çıkmaktadır fakat yeri olmadığından bu kadarla bırakalım.

KELİME-İ RİSALET

Muhammed” değer rakamı 139 dur, 13 ve 9 yine kendi içinde de toplanırsa 139 sayısı yine 13 eder. 139 sayısının zaten başındaki asli 13 bir de 9 vardır ayrıca bu dokuz sayısının beş mertebesi hazarat-ı hamse dört mertebesi de islamın hakikati, şeriat tarikat hakikat Marifet. “Rasul” kelimesinin değer rakamı 297 bunun rakamları toplanırsa 18 eder, o da 18 bin alemi ifade etmektedir, Rasul 18 bin alemdeki faaliyetini göstermektedir. “Allah” değer rakamı yine yukarıda olduğu gibi Sıfat-ı Zat’iye, Sıfat-ı Subutiye yine 13 rakamını verir. Bunların tamamı toplandığı zaman kelime-i Risalet ile Kelime-i Tevhid 699 sayısı ortaya çıkmakta kelime-i Risaletin toplam sayısı 503 den ortadaki sıfırı kaldırırsak geriye 53 kalır ki burada çıkan sayı bizim için çok dikkat çekici ve mübarektir.

Çünkü 53 şifre zakamı bizim şifre rakamımızdır, şükründen aciziz yeri geldiğinde diğerlerini de belirtmeye çalışacağız. 53 sayısını kendi içinde toplarsak 8 eder ki bu da 8 cenneti ifade etmektedir. Kelime-i Tevhid'in toplam sayısı 196, 19 ve 6 olarak ayırırsak 19 sayısının hakikati, 6 da Sıfat-ı Zat''yedir. İkisinin toplamı 699 eder ki adeta her şeyi bünyesinde toplamıştır. 6 Sıfat-ı Zat'iye, Vücud, Kıdem, Baka, Vahdaniyet, Kaim bi nefsihi, Muhalefet-ül havadis 99 da bilindiği gibi Esma-ül Hüsna güzel isimlerdir.

Mekke-i Mükerreme: 28/01/ 2002 Tekirdağ

Kelime-i Tevhid'in ve Kelime-i Risaletin zuhur mahalini de belirtmek gerekmekte ki bu bereketli yer zuhura geldiği yer neresidir, Mekke-i Mükerreme, Kelime-i Tevhid'in arzda zuhur mahali olan Mekke-i Mükerreme Mekke hakkında da birkaç kelam ile ifade etmeye çalışalım. Daha evvelce sadece Mekke diye ifade edilen bu şehir Hz Peygamber doğduktan sonra Mükerrem ikram edilen anlamına gelen Mekke-i Mükerreme oldu. Burada evvela Cenab-ı Hakk Zat'ından ilk halife insan Âdem'i dünyaya ikram etti. O'nun la beraber Zat'i tecellisi olan Zuhur mahali Beytullah'ı ikram etti, daha sonra İbrahim (as) ı ikram etti, sonra İsmail'i sonra Zemzem'i ikram etti, daha sonra habibini Hz Muhammed Mustafa (sav) i daha sonra İslamı Onunla beraber Kur'an'ı ikram etti, bütün mertebeleri kapsamına alan Zat'i tecellisini ikram etti.

Bayramları, Haccı Umreyi, mübarek geceleri ve daha nice güzellikleri bu beldede ikram etti. Dünyanın hiçbir yerinde insanlık alemine bu kadar büyük ikram ve lütuflar olmamıştır. Kitabımızın mevzuu olan kelime-i Tevhid zahir alemde ilk defa bu beldede lisana gelmiş açığa çıkmış seyrini takip ederek hz Muhammed Mustafa (sav) in lisanında seyrini tamamlayarak insanlık alemine en büyük ikram olarak sunulmuştur. Bu ismi harfleri yönüyle de incelemeye çalışalım, yani "Mekke" ismini bu kelimelerde asli olarak üç adet "Mim", üç adet "Kef" iki adet de "Rı" vardır.

Üç adet “Mim” üç makamda hakikat-ı Muhammediyeyi, ilmel yakıyn, aynel yakıyn, hakkal Yakıyn, idrak etmek içindir, üç adet “Kef” den birinci “Kef” genel manada “Kün” ol ikinci “Kef” birimsel manada “Kün” ol dur, üçüncü “Kef” ise ikramdır. Birinci “Rı” Rahman, ikinci “Rı” ise Rahiymdir böylece Mekke-i Mükerreme’nin hakikati Muhammedi’nin yüceliğinde birinci “Kün” emriyle genel manada alemlerin oluşması ikinci “Kün” emriyle birimsel manada varlıkların oluşmasıdır. İkinci “Mim” yine Hakikat-ı Muhammediyle üçüncü “Kef” ikram etmesi birinci Rahman tecellisi bütün aleme, ikinci “Rı” Rahiym tecellisi özel olarak sondaki “Mim” ise birimsel manada ikram edilen Hakikat-ı Muhammedi’dir.

Mekke-i Mükerreme demek yani o belde; Cenab-ı Hakk’ın lütfuyla Hakikat-ı Muhammedi bünyesinde alemlerin oluşması daha sonra birimsel manada varlıkların oluşması bunlara gerek birimsel gerek genel manada zahir ve batın Rahman ve Rahiym tecellisinden ikram edilmesinin şifresidir Mekke-i Mükerreme. Mekke-i Mükerreme’nin bir de sayı değerlerine göz atalım “kef” “Mim” orijinalinde sondaki harf “he” dir, “Mekke” diye, sayı değerleri “Kef” ler 2x20= 40 eder, “He” 5 tir, “Mim” 40 dır toplam 85 eder. 8 ile 5 toplanırsa 13 eder ki ne olduğunu biliyoruz. Mekke dahi Hz rasulullah’ı tasdik etmektedir. “Mükerreme” de “Mim” 40, “Kef” 20, “Rı” 200 “Mim” 40 toplarsak 500 eder sıfırları çıkarırsak geriye 5 kalır ki bu da hazarat-ı hamse beş hazret mertebesidir. 13 ile 5 toplanırsa 18 eder ki bu da 18 bin alemdir. Böylece Mekke-i Mükerreme 18 bin alemi de bünyesinde toplamıştır.

Gönderilen kitaplarda kelime-i Tevhid:

Şimdi Kelime-i Risaleti de özet olarak gördükten sonra kelime-i Risaletin zuhur mahali, ikram mahali ne demek gördükten sonra 29/02/2002 Tekirdağ

Gönderilen kitaplarda Kelime-i Tevhid: Cenab-ı Hakk kullarına ulaştırılmak üzere peygamberlerine 104 kitap indirmiştir. 10 suhuf Âdem (as) a, 50 suhuf Şit (as) a, 30 suhuf İdris (as) a, 10 suhuf İbrahim (as) a, Tevrat Musa (as) a, Zebur

Davud (as) a, İncil İsa (as) a, Kur'an-ı Kerim Muhammed (as) anazil olmuştur.

Talmut; İbranice "Tara" diyorlar, Tevrat, mealen yani Tevrat hakkında إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرِيةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ 5/44"Biz yol gösterici ve nurlandırıcı olarak Tevrat'ı indirdik" yani bakın burada da 5/44 rakamlarını toplarsak 13 çıkar yani bu ayette dahi hakikat-ı Muhammedi kaynaklıdır. Tabi her yerde de olduğu gibi Tevrat dahi Hakikat-ı Muhammedi'den kaynağını alıyor. Onu belirtiyor, yoksa bir başka ayet de getirebilirdi, ama bakın 5. Surenin 44. Ayeti rakamlar toplandığı zaman 13 eder, yani kaynağı Hakikat-ı Muhammedi, Tevrat'ın da hakikat-i Muhammediye dayandığı açık olarak belirtilmektedir. Şimdiki Talmut, yani Tevrat'ın üç nüshası vardır, 1-Yahudiler ve Protestanların kabul ettikleri İbranice nüsha, işte bu nüshayı okumak lazımdır. Diğerlerine göre daha sahihtir, aslına yakındır. 2-Katolik ve Ortodokslar tarafından kabul edilen Yunanca nüsha, 3-Samirilerce kabul edilen Samiri dilindeki yazılan nüshadır.

اَلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الاُمِّيَّ الَّذِى يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا
عِنْدَهُمْ فِى التَّورِيةِ وَالاِنْجِيلِ يَاْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهيهُمْ عَنِ
الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ
اِصْرَهُمْ وَالاَغْلاَلَ الَّتِى كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ اٰمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ
وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِى اُنْزِلَ مَعَهُ اُولٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

7/157 "Ayetlerimize inanıp yanlarındaki Tevrat ve İncil'i de yazılı buldukları yani okuyup yazması olmayan okuyup yazma ihtiyacı olmayan ilmin "Üm" anası olan Peygamber Muhammed'e uyanlara yazacağız"

Yina bakın burada da 157 sayılarını topladığımızda netice yine 13 çıkmaktadır, Tevrat ve İncilde bahsedilen bu ayette Hz Rasulullah'ın ismi Ahmed manasında olan Peraklitos imiş. Yani Tevrat ve İncil'in hakikatinden de bahsederken yine 13 rakamı çıkmaktadır, ayetlerin ifadeleri. Zebur İbrani dilinde geldi, وَآتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا 17/55 Davuda Zebur'u vermişizdir, yine sayıları topladığımızda 1+7+5 = 13 çıkmaktadır. Geri kalan 5 ise hazara-ı hamsedir. Dilerse hepsinin toplamı 18, o da 18 bin alemdir böylece Zebur'un da hakikat-i Muhammedi'ye dayandığı açık olarak görülmektedir.

09-İNCİL

İsmi Süryanice "Göz Nuru" demek kendi İbranicedir. Yani ismi Süryanice kendisi İbranicedir. Yunanca'ya latince'ye çevrilmiş, İsa ismi "İmmenual" orada, İncil "Evangile Bible" diyorlar onlar O'nun ismine. Belirli zamanlarda heyetler tarafından yapılan tetkiklerde bir evvelki heyetin tetkikinde çok büyük hatalar olduğunu iddia etmekteler. Her tetkik ve yenilemede özünden ulaştırılmaktadır, elde birbirinden tamamen farklı dört bin İncil vardır. وَقَفَّيْنَا عَلَى آثَارِهِمْ بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرِيةِ وَآتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرِيةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّقِينَ 5/46 Mealen ve onların izinden Meryem oğlu İsa'yı önündeki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak gönderdik ve O'na İncil'i verdik. 46. Ayet, rakamlarını toplarsak 10 eder bu da seyr-i sulukta İseviyet mertebesidir. Bakın Maide Suresinde 46. Ayettir bu 4 ile 6 yı topladığımız zaman 10 çıkmaktadır, 10 da

zaten İseviyet mertebesidir. 10 ile sure numarası 5 i toplarsak 15 eder, 15 den 2 yi çıkarırsak zahir ve batın olarak geriye yine 13 kalır yani Maide suresinin 46. Ayeti Mide Suresi 5. Sure 5, 4, 6 sayıları toplandığı zaman 15 yapmaktadır. Zahir ve batını 2 kabul edersek 15 den 2 çıktığında 13 kalır, yine O'nun da hakikati 13 e dayanmaktadır. Yani o kitapta 13 kaynaklıdır İncil de. 13 kaynaklıdır.

İncil harfleri itibariyle "Elif" 1, Nun 52, Cim 3, cim ile lam arasındaki "ye" 10 , "lam" 30 toplarsak 94 eder,9 ile 4 ü toplarsak 13 eder, yine ne muhteşem bir sistem değil mi. Bunun tesadüf olması ihtimali var mıdır, görüldüğü gibi İncil'in de İseviyetin de hakikati Hakikat-ı Muhammedi'ye ye dayanmakta ve kaynağı orası olmaktadır. Bunlar nereden alındı denirse yukarıdaki hesaplamalar bizden Tevrat Zebur, İncil bölümleri Rehber ansiklopediden ilgili bölümlerden alındı yani kaynak orasıdır.

Kur'an-ı Kerim'in Hz Muhammed'e Arapça olarak verildi, وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ 15/87 And olsun ki sana daima tekrarlanan yedi ayetli Fatiha'yı ve Kur'an'ı verdik, "Kuran", "Kaf" , "Rı", "Elif" , "Nun" Kaf 100, Rı 200, Eli 1, Nun 50, bunların toplamı 351 eder bunların da rakamları toplanırsa 9 eder yani Kur'an 9 dur, "keriym" "Kef" 100, Rı 200, Ye 10, Mim 40, toplam 270 eder, bunların da sayı değerleri toplanırsa 9 eder. Görüldüğü gibi iki adet 9 sayısı oluşuyor "Kur'an-ı Keriym" lafızlarında, her bir dokuzda beş ve dört vardır bilindiği gibi beş hazarat-ı Hamse, dört ise İslamın temelleridir, ayrıca iki dokuzu toplarsak 18 eder ki bu da 18 bin alemi ifade etmektedir. Görüldüğü gibi ne muazzam bir sistem oluşurulmuştur.

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ 15/9 Doğrusu Kur'an'ı biz indirdik O'nun koruyucusu da biziz. Hani kitaplardan bahsediyorduk ya şimdi Kur'an-ı Kerime geldi onu anlatıyor. Abdul Aziz Debbah Hz leri El İblis isimli kitabının

birinci cilt dördüncü bölümünde “Âdem (as) ın Lisanı Cennette Süryanice idi, İdris (as) a kadar geldi sonra diğer lisanlar oluştu” demektedir. Kur’an-ı Kerim’de وَعَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَٓاءَ كُلَّهَا 2/31 Ve Âdem’e bütün isimleri öğretti. Ayetinden anlaşıldığına göre Cenab-ı Hakk’ın Âdem’e öğrettiği isimler evvela kendi isimleri olan Esma-ul Hüsna’ları sonra da yaşamı için gerekli olacak cennette var olan çevre varlıkların isimleri olmalıdır.

Şimdi burada ilk lisanların oluşumunu burası biraz daha dikkat çekici daha belki kolay anlaşılır, daha uyanık tutar diğerleri biraz hesaplar vardı zor anlaşılıyordu. Hakk’ın Âdem (as) a öğrettiği isimler evvela kendi isimleri olan Esma-ul Hüsnadır, sonra da yaşamı için gerekli olacak Cennette var olan çevre varlıkların isimleri olmalıdır. Hani münasebetlere başladı ya işte İblis ile Meleklerle işte bunlar Melek dedi bu İblis dedi, bunlar bakın eğitim, biz bunları hiç düşünmeden okuyup geçeriz, sanki o gün daha lisan-ı beşer her şeyin ismi konulmuş her türlü lisan meydana çıkmış gibi bu günün haliyle o güne bakıyoruz halbuki o günü o günün haliyle düşünmemiz gerekiyor.

Âdem (as) yeryüzününe indirildiğinde bakın şimdi Cennette olmayan değişik varlıklar gördü. Bunlara da gerek ilham gerek kendi uygun görmesiyle birer isim üreterek lisanını geliştirdi. Şimdi Âdem (as) yeryüzününde olmazdan evvel yeryüzününde ne olduğunu bilmiyordu, indiği zaman değişik varlıklarla karşılaştı. Cennette benzeri varlıklar vardı, bazen de hiç benzeri değildi, benzeri varlıklara benzer isimler yeni tanıdıklarına da yeni isimler öğretti. Belki kısa kısa hecelerden meydana gelen isimler üretti, geliştirdi böylece Âdem (as) ın lisanı bir Allah’ın bildirdiği kelimeler, Allah’ı öğrettiği kelimeler iki kendi ürettiği kelimelerden oluştu. Biz bu lisana Âdem’ce diyelim.

Yani yukarıda Abdül Aziz Debbah hz leri Süryanice dedi ama buna biraz şüphe ile bakmak lazımdır. İnkar manasında söylemiyorum veya değildir manasında söylemiyorum, ama

Süryani ırkı ortada yok iken lisanı nasıl olsun. Yalnız bakın şunlara dikkat etmemiz gerekiyor, Âdem (as) yeryüzününe indirildiğinde ki lisanı ne idi, yeryüzünde insan toplulukları yok ki yalnız başına indirildi, İndirildiğinde Cennette olmayan değişik varlıklar gördü, bunlara da gerek ilham gerek kendi uygun görmesiyle birer isim üreterek lisanını geliştirdi. Böylece Âdem (as) ın lisanı iki bölümden oluştu. Birinci bölüm Allah'ın bildirdiği kelimeler, وَعَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَاۤءَ كُلَّهَا dedi ya işte Âdem'in öğrenmesi bir lisan idi. Evvela Allah'ın bildirdiği kelimeler Esma-ul Hüsna ve çevredeki varlıkların isimleri. İkincisi kendi ürettiği kelimelerden oluştu. Yani yeryüzününe indiğinde kendi ürettiği kelimelerden oluştu. Biz bu lisana Âdem'ce diyelim. Yani daha gerçekçi olarak. Adem (as) yeryüzününe indiği zaman bu iki guruptan iki neticeden oluşan karma bir lisanı vardı. Biri Allah'ın öğrettiği kelimeler diğeri de kendi yakıştırdığı düzenlediği kelimeler oldu. Allah'ın bildirdiği kelimelerin hem manası hem lafsı Rabça bakın burası çok mühim, Allah'ın bildirdiği kelimelerin hem manası hem lafsı Rapça, kendinin ürettiği kelimeler ise hem manası hem lafsı itibariyle beşerce idi.

Ancak o kelimelerin içinde de derin manalar vardı. Kendisinin peygamber olması dolayısıyla ürettiği kelimeler de can vardı bir güzellik vardı, bir mana vardı, ruh vardı, o zaman Âdem (as) ın lisanı hem lafsı hem manalı idi. Hem lafsıyla hem manasıyla gerçek manasıyla konuşuyordu söyledikleri sözü müşahedesiyle söylüyordu. Günlük zahir işlerini o kelimelerle ilahi ve batın hallerini de Rabça kelimelerle ifade etmekteydi. Bunu da yine Kur'an-ı Kerim'den anlamaktayız. فَتَلَقّٰۤى اٰدَمُ مِنْ رَبِّه۪ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِؕ اِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّح۪يمُ 2/37 Rabbı Âdem'e bir takım kelimeler öğretti, onlarla tevbe etti bakın Adem (as) ın hocası Allahu Teala Hz leridir, bakın özel olarak hocası, rabbı talim etti melekler vasıtasıyla talim ettirildi demiyor. Rabbı ona telakki ettirdi bakın hem de burada çok iyi

anlattı yoksa sadece sadece lafsını şeklini değil telakki ettirdi idrak ettirdi, öyle talebe olurda öyle de hoca olursa tabi ki idrak edecek, Rabbı Âdem'e bir takım kelimeler öğretti onlarla tevbe etti, böylece dilin lisanın tarihi ilk insan ve ilk peygamber olarak Âdem (as) ın Ademce diliyle başlamış oldu. Buna başka bir isim vermemiz de mümkün değildir.

Âdem (as) ın evlatları çoğalınca şimdi burada işler değişiyor, gittikleri yerlerdeki iklim ve coğrafya şartlarına göre ihtiyaç duydukları ifadeleri belirtmek için yeni yeni kelimeler ürettiler. Böylece Âdem (as) ın çocukları çeşitli diller oluşturdular, bu diller arasında Âdem (as) a verilen rabbani kelimeler (şimdi burası çok mühimdir,) beşeriyet kelimeleri arasında azalarak ve dağılarak hükümsüz hale geldi. Yani Cenab-ı Hakk'ın öğretmiş olduğu ilahi kelimeler Âdem çocukları çoğaldıkça yeni yeni kelimeler üretildikçe sayı oran yönünden azalmaya başladı ve de o kelimeler şartlanmış olarak artık söylenilmeye başlandı, dolayısıyla Allah'ın öğretmiş olduğu manalı kelimeler sadece sathi suri şekilde kullanılır hale geldi.

İşte bu ifadeler ile de muhabbetin Hakk'tan ayrılığın gerçek ilahi bilgilerin yavaş yavaş azalmaya dönüşmesi anlaşılmaktadır. Tekrar bunun yenilenmesi için suhuflar gönderilmekte sonra da büyük kitaplar gönderilmekte. Hükümsüz hale gelmesi yani beşerileşti ve ilahi manaları beşeri manalara dönüştü. Bu diller arasında eski dillerde Aramca, Süryanice, İbranice, Arapça, bir hayli yaygın idi. Bu dillerle kerpiç üzerine çok kitaplar yazıldı, ancak günümüzde Arapça'nın dışında belirtilen dilleri konuşan çok az sayıda insan kalmıştır.

Daha evvelce de belirttiğimiz gibi dil bilimcileri dünyada 2796 dilin varlığından söz etmektedirler. Böylece kısa bir izah yaptıktan sonra Âdem (as) a verilen on suhuf, sahife Âdemce, diyebiliriz. Şit (as) a verilen 50 suhuf Âdemce, İdris (as) verilen 30 suhuf Âdemce, İbrahim (as) a verilen 10 suhuf ise keldani kavmi içinde yaşadığından keldanicedir. Çünkü biz her kavime

kendi lisanı üzere kitap göndeririz buyurur. وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ 14/4 Biz her peygamberi kendi milletinin dili ile gönderdik ki onlara apaçık anlatsın ayetinden de anlamaktayız. Musa (as) a verilen Tevrat kendi lisanları olan İbranice, Davud (as) a verilen Zebur kendi lisanları olan yine İbranice, İsa (as) a verilen İncil İsmi Süryanice kendisi İbranice, Muhammed (sav) e verilen Kur'an-' Kerim de kendi lisanları üzere Arapça olarak gönderilmiştir.

Cenab-ı Hakk'ın insanlara gönderdiği son kitabı olan Kur'an-ı Kerim'de kendisini "la ilahe illa Allah" ifadesiyle belirttiğini görmekteyiz. Şimdi bu bilgiler neden verildi, hep Kelime-i Tevhid içindir. Bunları bilmezsek Kelime-i Tevhid'i tam manasıyla da anlayamayız. Cenab-ı Hakk'ın insanlara gönderdiği son Kitabı olan Kur'an-ı Kerim de cenab-ı Hakk kendisini "La ilahe illa Allah" ifadesi ile belirttiğini görmekteyiz. Ayet ve hadislerden aynı ifadenin geçmiş bütün kitaplarda da var olduğunu öğrenmekteyiz. Ancak geçmiş kitaplarda bu ifadenin nasıl düzenlendiğini bilemiyoruz.

Şimdi bu bize Arapça düzenlemesi ile geliyor, mana olarak oluşumu aynı, diğer kitaplarda da "la ilahe illallah"ın acaba kendi lisanları üzere teleffuzu nasıl şimdi "La ilahe illallah" ın Arapça lisanın bize bildirilen tercümesi ile yahut diyelim veya o uygulamasıyla diyelim. Ama kendi lisanlarında acaba nasıl uygulandı, ne şekilde teleffuz ettiler, gibi mesela, diye hep düşünmemiz gerekiyor. Biz onu hazır bulduk, son şekliyle kullanıyoruz. Bu ifadenin geçmiş kitaplarda yani kelime-i Tevhid "La ilahe illallah" ifadesinin nasıl düzenlendiğini bilemiyoruz. Çünkü o kitapların elde ne yazık ki Allahu Teala Hz lerinin vahy ettiği nüsaları yoktur.

Ademce de bu lafsın Âdem (as) ın ağzından aynı şekilde de telaffuz edildiğini görmekteyiz. Gerçi Kur'an-ı Kerim'de

belirtilen ilgili peygamberlerin ağzından da aynı metni yani “la ilahe illallah” şekliyle görmekteyiz. Fakat bu ifadeler Arabi lisanla onların ağzından sonradan söylenmektedir. Yani Arap lisanı üzere söylenmektedir. Bu ayrı bir konudur, Acaba onlar yani Kur’an öncesi kitaplar ve peygamberler bu lafsı hangi harf ve kelimelerle ifade ediyorlardı. Huruf-u Mukattalar bölümünde bunun bir kısmı gelecektir. Yani “La” Keldanice, Süryanice ve İbranice hangi harflerle aynı şekilde “İlahe illa Allah” kelimeleri de nasıl ifade ediliyordu? Ancak şunu ifade edebiliriz ki daha evvelce de belirttiğimiz gibi Âdem (as) ın kelime-i Tevhid’i sadece okuduğunu öğrenmekteyiz. İbrahim (as) “La” müşahede, “İlahe illa Allah” lafızladır. Musa (as) da “La ilahe” müşahede “illa Allah” lafızladır, İsa (as) da “La ilahe illa” müşahede “Allah” lafızladır.

Şu kısmı bir daha tekrar edelim; Adem (as) ın lisanında kelime-i tevhidi “la ilahe illa Allah” olarak bize bildirildiğini ama Kur’an ayetleri ile bilmekteyiz. Ama kendisi nasıl söyledi o ayrı konudur. Ve Âdem (as) “La ilahe illa Allah” sözünü sadece lisanen söylüyordu. Bakın bu ne demek, yani kelime-i Tevhidi daha henüz zuhur mahali yani gerçek manada yaşam sahneye çıkmadığı için sadece lisanı söyleniyordu, lisanen vardı Kelime-i Tevhid vardı lisanen söyleniyordu. Cenab-ı hakk bunu kendisi şuhud müşahede ile kendi kendini bilerek ama beşere nakledildiğinde ilk söylenmesi taklidi idi.

Gerçi o kelime ağır bir kelime öyle söylemeyelim anlayalım diye öyle söylüyorum ama geriye alıp tekrar yumuşatarak lisanen söyleniyordu. Yani dilde söyleniyordu. Mertebeleri yaşanmadan söyleniyordu, geleceğe atıf yapılarak söyleniyordu. İbrahim (as) a kadar peygamberler bunu böyle söylediler. Lisanen bir edep üzere söylediler, ahlak dönüşümü üzerinde söylediler. İbrahim (as) a gelindiğinde İbrahim (as) da tevhid mertebeleri başladığından kendisi de kelime-i Tevhid ef’al mertebesini ilk icat eden ortaya getiren zuhur mahali olduğundan “La” müşahede “İlahe illa Allah” lafızla kelamla idi. Yani “la” dediği zaman onu hakkıyla yaşadı, diğerlerini de kelime olarak söyledi. Eğer İbrahim (as) diğerlerini söylemeyip

sadece “La, la, la ..” deseydi yine O’nun kelime-i Tevhid’i tamam olacaktı.

Ama Kelime-i tevhid-i sonuna kadar söylemesi geleceğe haber vermesiydi. Yani bunların yaşanması gerekecekti. Yani gelecekte gerekecek. Musa (as) a gelince Kelime-i Tevhid “La ilahe” müşahede ile “İlla Allah” lafızla söylendi. Neden, çünkü orası tenzih mertebesidir. İsa (as) a gelince “La ilahe İlla” müşahede ile “Allah” ise lafızla oldu. Onlardaki üç kaide “Eba ve Ebi ve Ruh-ul Kuds” yani Baba oğul ve Ruh-ul Kuds, un gerçek hakikati de yukrıda belirtildiği gibi kelime-i Tevhid’in “La ilahe illa” bölümünün çok yanlış anlayış ve tatbikatıdır. Yani baba oğul ve Ruh-ul Kuds, La İlahe illa nın karşılığı ama çok yanlış tatbikatı bakın neler çıkıyor içinden.

Çünkü Kelime-i Tevhid’in sonundaki “Allah” lafsının zuhur mahali mertebe-i İseviyet değil mertebe-i Muhammeddir. Muhammed (as) “la ilahe illa Allah” Kelime-i Tevhid’inin tamamı müşahede iledir. İşte “La ilahe illallah” ın tamamı müşahede ile söylenebilme gücü kabiliyeti ümmet-i Muhammed’e verilmiş, bunun dışında daha evvelki ümmetlerin bunun tamamını söylemeleri mümkün değildir. Eğer söylemiş olsalardı Hz rasulullah’a ihtiyaç kalmazdı. Muhammed (as) “La ilahe illallah” Kelime-i Tevhid’in tamamı müşahede iledir, çünkü bu mertebede Allah lafsının manası tamamıyla ortaya çıkmıştır.

Bu gün elde bulunan ve Kitab-ı Mukaddes ismi verilen metinlerin kaçıncı çeviri olduğunu dahi bilemiyoruz. Her çeviride aslı olan Uluhiyet lisanından beşer lisanına dönüşmektedir, böylece asıllarından her tercümede biraz daha uzaklaşmaktadırlar. Şimdi çok mühim bir gerçeğe dikkatinizi çekmek istiyorum, Allah Teala gönderdiği kitaplardan hangisi olursa olsun onun beşeriyete dönük tercümesini yaparken Rabça’dan göndereceği kavimin lisanına dönüştürürken o lisanın kelimeleri içerisine ilahi manalarını da yüklemekte idi. Tıpkı arının petekler içine balını özünü yüklediği gibi. Böylece Hakk tarafından batından zahire çıkartılan o kitabın manası hakk’tan kelamı beşerden olmaktaydı.

Manalar batın lafızlar da zahir olmakta idi. Cenab-ı hakk bir kavime bir kitap göndermeyi murad ettiği zaman kendisi daha evvelce o kelam-ı kadimini yani kendi Ümm-ül Kitabını Levh-i Mahfuz'daki kitabını her ne kadar bu kitaplar İbranice, Samirice, Arapça şu veya bu lisanda geldi iseler de bunların hepsinin özü levh-i Mahfuz'da mevcuttur. Kur'an'da mevcut ama daha evvel safahatları daha evvel gönderilenler var, Levh-i Mahfuzdan Rububiyet mertebesine tenezzül ettirdiğinde hangi kavime gönderecekse rububiyet mertebesinde yani Rapça lisanından o kavimin lisanına kendi tercüme ederek gönderdi. Bakın bu da kitapların bilinmeyen bazı yönlerindendir. Ümm-ül Kitapta Allah'ça iken yani hiçbir mertebe ve hiçbir lisan yokken sadece Allah'ın kendisinin kendisinde kendi ile olduğu zamanda iken bu kitaplar gene mevcuttu ilahi ilminde. Zuhur etmeye tenezzül etmeye başladığı zaman bütün alemlerle birlikte onun da tercüme edilmesi gerekiyordu bir sonraki aşamada anlaşılması için.

İşte bu tercümeler nüzül denilen şeylerdir. Yani Kur'an'ın nüzülü tercümeleri nazil oldu indirildi diye belirtilen bir mahalden bir mekandan bir mekana indirilme değildir, insan akıllarının ve gönüllerinin daha kolay anlayabileceği manalarla ifade edilmesi kelimelerle cümlelerle ayetlerle ifade edilmesi. İşte Cenab-ı Hakk kendi varlığında Allah'çadan Hakk'çaya çevirdi, Hakk'çadan Rab'çaya çevirdi, Rabça'dan da dünya üzerinde hangi kavime gönderilecekse Rabça'dan o kavimin lisanına tercüme edilerek indirildi. Aksi halde bütün kitapların o lisanda olması gerekir Cenab-ı Hakk tarafında bu çevirme olmasa.

Veya tek bir nüsha olmuş olsa bir lisanda olmuş olsa bütün insanlara aynı lisanda gelmiş olması gerekir ki bu da Cenab-ı Hakk'ın varlığına yakışacak bir şey değildir. O halde anlamamız lazım gelen Rabça tercümesinin Allah'ın kendi bi Zat'hi tarafından göndereceği kavimine tercüme ederek kaviminin lisanına tercüme ederek gönderdi. Ancak burada dikkat edilecek şey her ne kadar beşer lisanına İlahi kelama İlahi kelimullah ilahi kelam tercüme edilmiş ama bu tercümeyi

yapan Allah'ın kendisi olduğundan o yaptığı tercümeyi o lisanın zahir beşer kurguları içerisine yani zahir lisanı teleffuzu içerisine batını manalarını da yerleştirdi, yükledi.

Eğer böyle olmasaydı ilahi kitap olmazdı yine beşer kitabı olurdu. O lisanla geldiği için beşer kitabı oldu. Ama kurgusunu düzenlemesini yapan Allah bizatihi Rububiyet mertebesinden kendisi olduğundan Keldanice lisanından olsun İbranice olsun ne olursa olsun onun içerisine o manaları yükledi. Hangi beşer ki orijinel yani Allah'ın çevirmiş olduğu orijinal metini alıpta kendinden sonraki bir başka lisana tercüme etmeye kalktığında işte o beşerce oluyor. İlahi kitap değil beşer kitabı beşeri anlayışta bir kitap oluyor, neden çünkü rububiyet mertebesinde o kelimeler içerisine yüklenen manalar beşerin yaptığı tercümeye uygulanamadı mümkün değildir. Çünkü beşerin bunu yapması mümkün değildir.

Peki o zaman ne olması gerekiyor, eğer bir kitabın mutlak sahih olması için ve bozulmaması için kendi Allah'ın yaptığı tercümenin yani metnin elde olması gerekiyor mutlaka. Onunla birlikte tercümeler ancak geçerli o metin yoksa o tercümelerde bir şey değildir. Ama bunlardan faydalanılır mı faydalanılmaz mı faydalanılır, dua mahiyetinde ama ibadet mutlak farz yerine geçmez. Meallerle farz uygulanamaz. Ama mealden bazı şeyleri okuruz öğreniriz ama اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ yerine işte hamd-ü senalar olsun gibi kelimeler ile uygulamamız mümkün değildir. Arabça metin dışındaki lisanlarla namaz olmaz. Sadece Türkçe de değil başka lisanlarla olmaz çünkü şifre açılmıyor. İşte o dillerde manası yüklü değil, Arının peteği var ama içinin balı yok gibi. Arab lisanı ile yazılmış ayetlerde hem petek var hem de içinin balı vardır. Bakın bu bilinç olmazsa İnsan-ı Kamil olamaz, yani bu hakikati bilmiyorsa o İnsan-ı Kamil olamaz. Lafzi olur o da başkadır. İnsan-ı Kamil bütün bu manaları kendi bünyesinde zaten taşıdığından hangi lisanla konuşursa konuşsun onun ki mutlak ibadet olur. Ama Kur'an batınında Kur'an kendisi olmuş

ister şu lisandan Cenab-ı Hakk'ın nasıl diğer lisanlara çevirdiği gibi manası da yüklü olduğundan.

İşte diğer tercümelerde mana yüklü olmadığından kıymeti yoktur, iki kişi on kişi sıraya koyalım aynı cümleyi on kişi söylesin bambaşka ifadeler çıkar anlaşılmalar çıkar işte kim onun manasını yüklemişse gerçek olarak yüklenmişse onun söylediği en doğrusu denilir ve tatbik edilebilecek olandır. Allahu teala gönderdiği kitaplarından hangisi olursa olsun onun beşeriyete dönük tercümesini yaparken eğer bu tercümeyi Cenab-ı Hakk yapmamış olsa hiçbir beşer bunun ne olduğunu anlayamaz mümkün değildir. Yani ilk mütercim kendi kitabını tercüme eden rabbımızdır, çünkü tek lisanda göndermiş olsa diğer lisanlar anlamayacak diğer kavimler anlamayacak, işte hangi kavime peygamber gönderirse onun lisanıyla onun lisanıyla olması için de tercüme edilmesi gerekmektedir. İşte Cenab-ı Hakk bu tercümeyi o lisana yaparken zahiren beşer lisanının kelimelerini kullanmakta ama onun üzerine onun özüne de manasını yüklemektedir.

Allah Teala (cc) gönderdiği kitaplarından hangisi olursa olsun onun beşeriyete dönük tercümesini yaparken rapçadan bakın Hakk'çadan gönderilmiyor rabçadan göndereceği kavmin lisanına dönüştürürken o lisanın kelimeleri içerisine ilahi manaları da yüklemekte idi. Tıpkı arının petekler içine balını özünü yüklediği gibi. Böylece Hakk tarafından batından zahire çıkarılan o kitabın manası yani o kitabın manası Hakk tan kelamı beşerden oluşmakta idi. Manalar batın lafızlar da zahir olmakta idi. Yani o kitabın Hakk'ın vermiş olduğu manaları batını lafızları da zahiri olmaktaydı.

İşte bu mutlak metinden yani Allah'ın rububiyet mertebesinden yapmış olduğu tercüme metninden beşer tarafından yapılan her hangi bir lisana çevrilmeye çalışılan yeni metin içine manası yüklenememektedir. Yani boş arı kovanları gibi oluşmaktadırlar. Boş petekler gibi oluşmaktadırlar, sadece mum petekler gibi balsız, çünkü beşer aklı cüz ve kelamı beşer kelamı beşer aklı kelamı bu sahada çok çok yetersizdir. Kesinlikle aslının yerini tutamaz mutlak

metinden mukayyet metine yani kayıtlı sınırlı bir hale dönüştürülmüş böylece de çok kötü bir iş yapıp insanları da yanlış inançlara yönlendirilerek ahiretleri karartılmış olmaktadır.

Bu gün de yapılanlar aynı şeyler işte Türkçeye çevirelim, mealden okuyalım, gibi şeyler, işte İslamiyetin eksik gösterilmeye çalışılması kendisinden değil bizim anlayışımızdan kaynaklanmaktadır. Ancak bu eski kitapların elde mutlak nüshaları olsa da onlar sabit olmak şartıyla ana olmak şartıyla meal olarak beşeri tercümeleri yapılırsa bu iş fayda sağlar. Elde asıl metinleri yani Rabbın Hakk lisanından beşer lisanına döndürdüğü mutlak metnin ismi ilahi kitap mukaddes kitaptır. Çevirilerin hepsi kitab-ı beşeridir, ayrıca bu çeviri ve mealler her çevrildikleri yerde çeviren kişilerin anlayışları üzerine onların kitapları olmaktadırlar.

Zaten çevirenin ismi ile anılıyor ya kimin çevirisi filanın çevirisi diye böylece çevirilen elden ele akıldan akıla geçtikçe her geçtiği beşer aklından o kitabın içine yani kendi aklından o kitabın içine çok ayrı şeyler karıştığından aslından tamamen uzaklaştırılmışlardır. Ayrıca da içlerinden işlerine gelmeyen bölümleri de kasten çıkartılınca elde geriye sadece bir değer ifade etmeyen mukayyet metin kalır ki bununla mutlak manada amel edilmesi mümkün değildir. Gerçek bir irfan ehli bu çeviri metinlerin nerelerinin aslına yakın nerelerinin tamamen beşeri olduğunu ilhamıyla anlayabilir.

Bundan bir müddet evvel bir takım kendilerine “Yahova şahitleri” ismini veren insanlar ziyaretimize gelmişlerdi, 01/27/2002 Tekirdağ. Kendilerine Yahova şahitleri ismini verenlerle uzun bir zaman münazara ettik hatta konuşmalarımızı sekiz kaset halinde kayıda da almıştık, o kadar saçma iddiaları vardı ki hayret etmemek mümkün değildir. Ancak bu batıl sistemi öyle güzel düzenlenmiş mantık oyunları ile sunuyorlardı ki sıradan herhangi bir insanın onları cevaplandırması oldukça zordu. Cennet bahsinde aramızda çok büyük değerlendirme farklılıkları çıktı onlar mutlak surette Cennet’in Aden Cenneti, dünyada ve sadece İsa (as) a iman

edenlere on dönüm toprak olarak verileceğini ve çok bereketli olacağından bir insana bol bol yeteceğini şiddetle ifade etmeye çalışıyorlardı.

O da İsa (as) a Yahovalara verilecek başkalarına yok ahiretin de dünyada olacağını söylüyorlardı. Buna karşılık olarak ben de bir hadis-i Şerif'e dayanarak "Kusura bakmayın ama sizin rabbınız çok fakirmiş" ve de ilave ettim, "bizim rabbımız ise cehennemden en son çıkan kişiye ahirette on dünya büyüklüğünde cennet verecek" yani bir "on" sayısı var ama sizdeki on dönüm bizde on dünya büyüklüğüdür. İfadesini söyleyince cevap veremediler inkar etmeye kalkıştılar böylece konuşmalarımız da sona ermiş oldu. Bir daha da gelmediler. Ancak onlar ayrılmadan son olarak onlara "siz neye şahit olduğunuzu daha bilmiyorsunuz" onlar biz Yahova şahitleriyiz diyorlar, "Esas şahitler bizleriz" dedim, "Eşhedü" mutlak olarak bizim işimiz, çünkü bizim ilk şartımız "eşhedü enla ilahe illallah" tır. Esas şehadet budur, dedim ve ilave ettim kusura bakmayın ama ne "Yahve" yani Yahova'yı ne Musa'yı (as) Ne İsa (as) ı ne Tevrat'ı, ne İncil'i ve ne de kendinizi hiçbir şekilde tanımadığınız bu kadar konuşmadan sonra açık olarak ortaya çıkmaktadır dedim. Onlarla konuştuğum sıralarda bir gece mana aleminde incilin….

10- ŞİA-SOH-A-SOH-CD-

08/03/2003 Cumartesi günü İzmir'de sohbetimize kaldığımız yerden devam ediyoruz, Allah'ın kulu peygamberin ümmeti olduğunu Cenab-ı Hakk'ın kendisini Âdem hükmüyle halife olarak var ettiğini bu oluşum içerisinde tüm mertebelerin hakkını vererek yaşamaya bakalım. O, onu dedi bu bunu dedi o hoca böyle dedi falan hoca böyle dedi onun peşinden bunun peşinden koş, Şebüsteri şöyle diyro: sahralarda vahalarda dolaşmakla mı vakit geçireceksin diyor, yani boş yerlerde uzun uzak yerlerde, şimdi böylece şia üç türlü oluyor, birisi ehl-i sünnet vel cemaatın içinde bulunduğu Hz Âli sevgisi,

muhabbet sevgisi, birisi şiilerin yani İranlıların Hz Âli sevgisi, diğeri de Bektaşi yolunda olanların şia sevgisi.

İşte bunların hepsine biz hürmet ederiz saygı gösteririz, çünkü onlar da kendilerinden evvel aldıkları bir şeyin naklini yaparak onun üstünde geliyorlar. Ama ne diyor, daha hala ananın babanın dininde mi yürüyeceksin yani kendi dinini daha kendi aklınla oluşturduğun dini ne zaman bulup ta tatbik edeceksin diyor Mahmut Şebsteri Gülşen-i Raz'da. İşte biz genelde anamızın babamızın yani verese olarak kalmış bir dininin taklidi tatbikatını yapıyoruz. Yani sizi tenzih ediyorum ama halimiz budur, ne desek kendimizi aldatmayalım. Eğer bazı doğruları bulmak istiyorsak o doğrulara giden acı yollları da tatmamız lazımdır.

Kişi ne zaman kendi varlığının hakikatini Hakk'ın hakikati olduğunu idrak edecek ne zaman kişi o güvenceyle ki "Ben rabbımın halifesiyim" diye çıkacak ortaya yani kendi kendinde ortaya çıkacak kendi şuurunu ortaya çıkaracak takliden falan böyle dedi filan böyle dedi de dur o öyle demiş ben de böyle yapayım tabi insan bilmeyince öyle de yapar o ayrı konu, ama bunların hepsinin içerisinde kendi ilmini kendi bilgisini oluşturup kişi kendi binasını din binasını oluşturup o din binasında kendine ait ibadetini yapması gerekli yani şuurlanması gereklidir, o şekilde ibadetini yapması kendini tanıması gereklidir, öyle olunca taklitçilikten kurtulmuş oluyor.

Ne yazık ki bazı işlerimiz hep mukallit oluyor, yani taklidi oluyor, ama şu da vardır hiç yapmamaktan da taklit olsun gene o da bir kazanç ama yapıyorsak o işi o zaman daha aslını yapmaya bakalım, biraz daha gayret ederek. Şimdi ehl-i sünnetin içinde bulunduğu şıa en dengelisidir. Gerçekten bir ehl-i sünnet aynı zamanda mutlaka alevidir, yani yaşanan aleviler şekliyle değil, isim benzerliği var, bir alevi eğer gerçek alevi ise mutlaka sünnidir, çünkü başka dışında yol yok sünni demek (sav) efendimizin yaptığı tatbikatları örnek olarak onun yolunda gitmek demektir, Sünnilik budur, Alevilik demek Hz Âli efendimizi sevmek demektir.

Bunları ikisinden ayırmak mümkün değildir ki, ikisi birleşince islam ortaya çıkıyor, yani hem Hz Âli sevgisi tabi sahabe-i Kiram o dört halife bunların tamamı sadece Hz Ali efendimiz değildir, Hz Ebubekir Hz Ömer, Hz Osman Hz Âli (ra) (Kav) 12 imam pirler bunlar hepsini sevmekle kişi en dengede en güzel yolu bulmuş olmaktadır. Yani biz hem Allah'ın muhabbeti içinde gark olmamız hem peygamberimizin hem de sahabe-i kiramın tabi başta Hulafa-ı Raşidinin muhabbetleri içinde ve onların yaptıkları tatbikatlarla hayatımızı sürdürmemiz gerekiyor.

Sadece sünni olursak o da bir uç sadece alevi olursak o da bir uç, şimdi Sünniliğin içerisinde dört tane mesheb var, yani kabul gören meshebler birçok meshebler var Şiiliğin içinde birçok meshebler var, Âleviliğin içinde bir sürü meshebler var, Rafiziler var, ismini saymak mümkün değil, Caferiler var, ama ehl-i sünnet içinde olan meshebler Hanefi meshebi, Şafi meshebi, Hambeli meshebi, Maliki meshebi, bunlar Hakk sünneti olarak ilim adamları kabul etmişler biz de hangisindeyiz Hanefi meshebi üzereyiz, yalnız bakın burada anlamamız gereken bir şey var, Hanefi meshebi üzereyiz, tatbikatta yani fiili amelleri kullanıyorken bu meshebe tabiyiz. Fiziki olarak neden islamın fertlerinin hareketleri hep aynı olsun birbirinden farklı olmasın diye. Hanefiler biz ne yapıyoruz ellerimizi kaldırarak tekbir alıyoruz Hanefilerin şeriatı ile uygulaması ile efendimiz zaman zaman ellerini kulaklarına götürmüş zaman, zaman kulağına götürmeden kaldırırmış.

İmam-ı şafi başka türlü yapmış, belki öylesi daha kolayına gelmiş, namazı böyle tarif etmiş, neden efendimiz bunun tatbikatını yapmış, imam-ı Azan ebu Hanife Hz leride ellerini kulaklarına götürme elini bağlama şekliyle kabul etmiş, iştihad etmiş yani öyle kabullenmiş ve tatbikatları bu günlere kadar öyle gelmiştir. Bunların hepsi Hakk tır. Neden efendimiz değişik namaz tatbikatı yapmış insanları şartlandırmasın diye tek yol ile oluyor bu iş sadece böyle oluyor denmesin bunun başka yolları da da var diye ufkunu açmış ümmetinin bazı imam onu kabul etmiş, bazı imam bunu kabul etmiş, yani biz

şimdi istersen imam-ı Şafi Hz lerinin tatbikatını da yapsak Allahuekber desek tekbiri onun aldığı gibi yapsak gene namazımız namazdır.

Ellerimizi bağlamasak salsak gene namazımız namazdır, çünkü özü bir okuduğumuz şeyler yaptığımız hareketlerde özü birdir, teferruatta ayrılık olur, o başka konudur. Bu dört mesheb hakk mesheb ama bunlar ehl-i sünnet vel cemaat içinde olan mesheblerdir. Bunun dışında birçok bidad meshebleri diyorlar onlar az önce de sayıldığı gibi bir çok meshebler vardır. mesela cebriyeler var, Mutezile var, mesela Mutezilenin kader hakkındaki hükümleri Hanefi meshebindeki hükümlere değişiktir, hatta zıt geliyor, Mutezile diyor ki Kul fiilini kendi halk eder, diyor, yani Allah kimseye yazı yazmaz, yani kaderini tayin etmez kul kendi fiilini kendi halk eder kendi halıktır fiilini kendi halk eder müstakildir diyor.

Ama İmam-ı Azam Ebu Hanife; yani ehl-i sünnet ne diyor, Kader-i mutlak kader-i muallak kader iki türlüdür biri mutlak kader değiştirme imkanımız yok diğeri de muallakta olan yani kişinin çalışmasına bıraktığı kaderdir ve halik Allah'tır diyor. Her şeyi Allah halk eder diyor. Halkiyeti o diğer mesheb kula veriyor, ama aslında halk edici Allah'tır, ehl-i sünnet de böyle diyor.

Şimdi bunları böylece bildikten sonra az önce dediğimiz şey şuraya geliyor, Hükümde uyduğumuz hanefiul meşreb yani Hanefi meshebi veya Şafi meshebi, ama bunların da içinde Şafinin de içinde birçok bölümler var, Hanefi'nin de içinde birçok bölümler var, mümkün olduğu kadar en güzel tatbikatı yapıp fakat muhabbette hangi meshebe mensub fiil olarak bu büyük imamlarımıza uyduk fiillerimizi yaptık namazı şöyle kıl kıldık orucu böyle tut tuttuk Allah bilincine hangi meshebten ulaşacağız çünkü bunlar Allah bilincine götürmüyor, götürüyor zahiri Allah bilincine götürüyor, bu Allah'a nereden gidilir, nerededir bu Allah yok.

Bunların ilimleri fıkıh ilimleri sünnet müstehab farz vacib bunları yerlerine oturtmuşlar çok da iyi yapmışlar çünkü çok

büyük emek sarf etmişler bunlar kolay olacak işler değildir, onlar o gün bu sistemleri kurmasalardı biz Kur'an-ı Kerim ve hadislerin içerisinde bu kadar büyük bir ilim çıkarıpta bize bildirilen sistemi tesis edemezdik bireyler olarak. Onlardan Allah razı olsun, biz bakın şimdi hiç sıkıntı çekmeden namaz hocası kitabını açıyoruz farz sünnet hemen tatbikatını yapıveriyoruz küçük çocuklarımız bile bunu yapıyor. İşte bunlar bu düzene sokulmasaydı her birerlerimiz ayrı ayrı senelerce kafamızı yorup bu hadislerin ayetlerin içerisinden bu hükmü çıkarmamız gerekecekti bu da mümkün olan bir şey değildir, hem Arapça hem Fıkıh ilmini yani hem hadis ilmini hem Kur'an ilmini bilmemiz gerekecekti.

Bu da mümkün olmadığından hepimiz çok yanlışlıklar yapacaktık işte onlar bunları araştırmışlar gecelerini gündüzlerini vermişler sosyal yaşamdaki hayatımızın düzenini kurmuşlar zahir fizik bedenin düzenini kurmuşlar ama biz sadece fizik bedenden meydana gelmiş varlıklar değiliz, bizim bir de ruh bedenimiz vardır, ruhaniyetimiz vardır, peki onun eğitimi nasıl olacaktır, işte iş burada değişiyor sıkıntı burada başlıyor, zorlanmamız burada başlıyor, İşte biz dinimizi sadece zahiri fiillerin tatbik etmekten meydana gelen bir sistem zannediyoruz yani namazı kıldık bitti orucu tuttuk bitti bayramlaştık tokalaştık zahiri sosyal hukuku yerine getirdik işimiz bitti zannediyoruz. Ve de bu düzeyde yaşatıyoruz yani islamın içerisinde olan dört mertebe; şeriat, Tarikat, Hakikat, Marifet mertebelerini sadece şeriat mertebesini yani fıkhi bölümünü faaliyete geçirerek hayatımızı sürdürüyoruz.

Bunu da az önce dediğimiz gibi taklidi bir oluşum içerisinde meydana getirdğimizden ne bize tat veriyor, ne çevremize gerçekten örnek ne kendi yakın çevremize ne dış çevremize dünya çevresine ne diğer devletlerin insanlarına faydalı olabiliyoruz. Ehlullahtan birine sormuşlar ki hangi meshebdensin diye oda demiş ki "*Hüda meshebindenim*" bakın Hanefi Hambeli Maliki Şafi meshebi demiyor. Mutlaka o bu mesheblerin birine tabi idi ama tabi olan bu bedenidir, bedenin hukukudur, ruhu hangi meshebe tabi olacak işte o da

“*Hüda meshebi”* ne tabi. Yani ben Allah’ın meshebine tabiyim diyor.

İşte bu ruh ilmi gönül ilmini de nasıl şeriat ilmini bu imamlardan alıyoruz gönül ilmini de Ariflerden almak gerekiyor. Veya irfan ehlinden almak gerekiyor. İrfan ehlinin meshebi de Hüda meshebi Hakk’ın meshebidir. Onların mesheblerinin isimleri yoktur. Gerçi tarikatlar olarak belki bazı isimler çıkmışlar ama ne yazık ki tarikatlar da partileşmeye dönüşmüştür. Tabi zaman içerisinde her şeyin belirli özellikleri o ilk muhabbeti nesillerden nesillere geçtikçe taklidi bir tatbikata dönüşmekte onların da takıldıkları yerde duygusallıkta kalmakta şeriat beden perdesi ile perdelenmiş oluyor, tarikatlar da muhabbet perdesiyle yani duygu perdesiyle perdelenmiş oluyor.

Tamam zikir yaptık işte döndük sema ettik güzel bir muhabbet oluştu işte bu bize o mertebeye geçmek için belki faydalı ama süre uzadıkça yani bunlar tekrar, tekrar edildikçe bu muhabbetin dışına ilmi konuma geçemediklerinden buradaki duygusallık en büyük perdesi olur, başlangıç olarak iyi, ama hep aynı yemeği yerseniz bütün ömür boyunca zarar verir hatta öldürür. Eskiden çinliler işkence yapmak için şöyle yapıyorlarmış, idam mahkumlarına soruyorlarmış en çok neyi seviyorsun size verelim son defa işte ben tulumba tatlısını çok seviyorum sabah bir tabak tulumba, öğlen ver bir tabak tulumba, akşam ver bir tabak tulumba tekrar sabah öğle akşam bütün gıdası tulumba tatlısı veya tuzlu bir şey veya yağlı bir şey onu yiye, yiye beslenme dengesi bozuluyor, tek yönlü beslenmeden vücut iflas ediyor, ölümü vaki oluyor tek gıda ile beslendiği için.

Başka gıdalar alamadığında kimyasal yapı karmakarışık oluyor kişinin bedeninde işte biz de aynı şeyi tekrar ede ede işin sonunda bıkkınlık geliyor, bir yere ulaşamadık gibi geliyor, işte hep aynı yemeği yiyoruz, yemek aynı tabak aynı olabilir ama tabağın içinde yemeklerin başka olması lazım ki sana tuzu da lazım tatlı da lazımdır. Bu hayatta da öyle değil mi bazen tatlı yediriyorlar bazen acı yediriyorlar. İşte mesele

eskiden şeyh efendi denilen aslında onları da biz yanlış tanıyoruz onların vasıtasıyla insanda biraz muhabbet oluşmakta ama devamlı, devamlı aynı şey olduğundan o çember kırılamamaktadır, onun da dışına çıkılamamaktadır.

Tabi hiç bu işlerle ilgisi olmayan kişiye göre onlar bir aşamadır, bir faaliyet ama o şeyden kurtulup yani o çemberden kurtulup başka çember içerisine girmek orada da bir çember belki biraz daha büyük o çember ama yine de neticede çemberdir. İşte buradan çıkaracak tek yol irfan ehli olmak yani Arif ismi verilen kimselerin yolundan gitmek ile mümkündür.

İmam-ı Azam'ı Cefer-i Sadık hz lerine biraz şikayet etmişler demişler ki işte senin dedenin sözlerini topluyor bazı kendinden uydurma şeyler yapıyor, belki içtihadı yönüyle işte yanlışlıklar yapıyor diye şikayet etmişler, İmam-ı Cafer Hz leri de onu çağırtıyor, bir yerde buluşuyorlar, diyor ki işte sen dedemin sözlerini topluyor muşun yanlış bilgiler veriyor muşsun yanıltıyor muşsun çevreyi nedir bunlar diye onu istişareye çağırıyor, yani yakından görsün tanısın diye İmam-ı Azam Hz lerini O da neler söylemişim diyor, işte bazı meseleleri aktarıyor, ben diyor kendimden bu fıkhın içerisine bir tek harf bile koymadım, koymam, dedenizin buyurduğu yani (sav) Efendimizin buyurduğu sözlerden yola çıkarak ben kendi mantığımı kullanarak bunları yapmıyorum, onun sözlerinden ve Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinden yola çıkarak bazı şeriatlar koyuyorum yani şartlar koyuyorum diyor. Eğer ben mantığım ile hareket etmiş olsaydım abdest alırken ayağının üstünü mesh ettirmez altını mesh ettirirdim diyor. Çünkü meshin altı kirlenir üstü kirlenmez diyor. Ben kendimden bir şey koysaydım altını mesh edin diye tavsiyede bulunurdum üstünü mesh ettirmezdim diyor.

Ama dedeniz Mübarek ne dediyse o öyle demiş üstünü mesh edin ben de onu yazdım başka bir şey yazmadım diyor. O zaman doğru senin halin doğru diye tasdik ediyor. Yani İmam-ı Azam'ın İmam-ı Ebu Cafer'den üstün olması mümkün değildir, İmam-ı Azam Efendimizin şöhreti daha geniş belki

ona dayanarak o daha büyük diye bir şey bir hayal bir vehim hayali vehmi bir düşünce anlayış meydana gelmiş olabilir. Birisi peygamber sülalesi birisi ilim sülalesi diyelim tabi biz bunların kıyasını yapacak halde değiliz, bu kıyaslarla uğraşmak abesle iştigaldir, ve de edepsizce bir bakıma cüretdir bunlar.

Büyüklerimizin işine karışmak haklarında ileriye geriye söz söylemek bize yakışmaz kimseye yakışmaz, bunun münakaşasını yapanlar bu işin cahili olduğunu gösterir, ayrıca nefisleri ile hareket ettiklerini gösteriyor, nerede nefis varsa orada mücadele vardır, bu kadar açıktır, benlik vardır çünkü yahut parti tutma gibi ben hanefiyim işte benim imamım daha büyük, ben Caferiyim benim yolum daha büyük neticede hep böyle bölünüyoruz zaten tabi ki bunların hepsi, bir bütünü meydana getiriyor, bütünün içindekiler bireyler bir bütünü ortaya getiriyor, bunlar birbirinden ayrı kimseler değildir.

Bir mısır koçanı düşünelim her mısır koçanının tanesi o mısırın üstünde bir varlık o taneler birbirine diyebilir mi benim üstümdeki tane daha değerli bak senin üstündeki o kadar değerli değil, hiç olacak iş değil yani mantığa sığacak bir iş değildir, geçmişle münakaşasını devam ettirmek. Bakın ne demişler; geçmişle geri kalma, müstakbele hem dalma, an ile dahi olma. Bir başkası İbrahim Hakkı Erzurumlu; geçen geçmiştir gelecek ise mübhemdir, nasibindeki olan şu geçmekteki demdir, diyor. Biz ne yapıyoruz mazi ve istikbal yani hatırat ve hayalatla vakit geçiriyoruz.

Geçenler hatıra onlar gitmiş devrini kapatmışlar, gelecek ise hayel müphem, ne olacağı belli değil, bize lazım olan yaşadığımız anı değerlendirmek, şu anı her anı yani öyle. Buraya geldiğimiz yarım saatlik an bu an değildir. O mazi oldu geçti, hatırada kaldı, ilk soruyu sordunuz diyelim o an şimdi bizim için hatıra yani havatır, hatıralar geçti, geçti, gelecek bir dakika sonrası bir saniye sonrası hayel ulaşır mıyız ulaşamaz mıyız, ama şu geçmekteki dem işte o bizim malımız yani yaşadığımız her an tutabildiğimiz an bizim malımızdır. Şimdi bizim tutma imkanı elimizde olan bu zamanı geçmişi ve

geleceği düşünerek elimizden kaydırıyoruz. Yani öldürüyoruz geçmiş zaten geçmiştir, düşünmek boşa gelecek de ne olduğunu bilmiyoruz.

Ama insan kendisine bir program yapacak buradan çıkacağım şu otobüse bineceğim buraya gideceğim bu hayel demek değildir bu programdır, ama elli defa düşünürse otobüs şuradan kalkacak saat 9 da burada bulunmam lazım bunu süre tekrar etmek bir işe yaramaz olsa bakit geçirme olur, o zaman anı da kaybetmiş olur, işte biz ne yapıyoruz hep bu tür şeylerle bakın hep geçmiş ile vakit kayıp ediyoruz ve de bir neticeye ulaşamıyoruz, eğer bir netice olsaydı da neticeye ulaşılacak gibi bir hal olsaydı şimdiye kadar bunların hepsi bir şeye bağlanır kalırdı, biterdi, ortada sorun kalmazdı ama bitmiyor, çünkü bitecek bir şey değildir, çünkü gerekli bir şey değildir, zaten yapılan iş yanlış bir iş.

Allah selamet versim cümlemize Rabbımıza ne kadar şükretsek azdır bizi bahçedeki bir ağaç olarak meydana getirebilirdi denizin dibinde küçücük bir balık yapabilirdi, çölde minicik bir kum tanesi yapabilirdi güneşin altında bırakabilirdi, her şeyi yapabilirdi, eksik azalı bir varlık olarak düşünmeyen bir varlık olarak işte gözümüzün önünde bin bir türlü hayatlar var onlardan bir tanesini yapardı Cenab-ı Hakk o kadar mükemmel olarak insanı halk etmiş ki cinsiyet farkı gözetmeksizin bakın يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُو “ey iman edenler” diyor, racul nisa yani erkek kadın diye ayırmıyor, çünkü zaten ayrılmaz, bir elmanın iki yarısı gibi, yarımlar bir şey ifade etmiyor, elma bütün olursa elma oluyor, ama tabi milliyetçilik ırkçılık işin içerisine girince bir sürü değişik anlayışlar ortaya çıkmış ama Allah’ın indinde iki yönü olan insan varlığı iki yönü de makbul iki yönüde aynı değerdedir. Hele hanımların değeri çok daha fazladır, Fusus-ul Hikem de o hadis-i Şerif’i okursak ferdiyet mertebesinde hani diyor ya “*Sizin dünyanızdan bana üç şey sevdirildi*” bakın birisi kadın, en başta geliyor, birisi de güzel koku üçüncüsü de gözümün nuru namaz” buyuruyor.

Bakın nisayı öne alıyor, ne kadar mühim zahir ehli de işte Hz Peygamberin eşi fazlaydı da düşkünlüğü vardı da falan gibi batılılar da buradan vurmaya çalışıyorlar, halbu ki onların düşündüğü ile hiç ilgisi yoktur. Dinimizin ve efendimizin mübarek kadına verdiği değeri önceliği gösteriyor, onun hakikatini gösteriyor, ama beşer kafası hep başka yönünü algılıyor, işte bize lazım olan bu dini hususların dini hükümlerin hakikatini anlayıp ta ona göre değerlendirmektir, Allah cümlemize selamet versin.

Kadere sığınmak bir bakıma kaçış demektir, mesuliyetten kaçış demektir, yani işin kolaycılığına gitmek demektir, kendini hiç öz eleştiri yapmadan kendindeki eksiklikleri bir tarafa bırakarak bütün suçu Hakk'ın üstüne yüklüyor, eğer suç varsa, Hakk 'ın üstüne işte bu kaçış yani mesuliyetten kaçış kendinden kaçış kendini temize çıkarmak için bir yol arama halleridir. Tabi insanoğludur, vicdanını rahatlatmak için o yöne gidebilir, belki böyle düşünmese o olan hadisenin altında daha çok kalıp ezilecek daha çok zorlanacak psikolojik olarak kadere yüklüyor biraz rahatlıyor, tatbikat doğru ama anlayış doğru mu, evvela kendimizde arayacağız.

Şimdi bakın bu kaderi anlamak için biraz yukarılara çıkmak lazımdır, kader nedir ne değildir, nerede başlar nasıl başlar. Cenab-ı Hakk bütün bu varlıkların mahlukatın diyelim ilm-i ezelide bir programını yaptı, daha hiç bu alemler yok iken yani ne yerler gökler yedi kat sema hiç bunlar yok iken cenab-ı Hakk ilmi olarak bir program yaptı ilahi ilminde bir program yaptı bütün bu varlıkların ilim olarak tesbit edilmesi işte insanların bu programına ayan-ı sabite deniyor, yani sabit olan a'yanları yani sabit olan zatları, sabit olan bireysel hakikatleri, kimlik özellikleri ama bu sadece ilimdedir, hatta daha yazıya bile çıkmamış Allah'ın aklındaki yani Akl-ı Küllideki ilim bu alemler daha halk edilmeden evvel.

Nihayet Cenab-ı Hakk İlm-i İlahiyesinden Uluhiyet mertebesinden Vahidiyet mertebesine, Vahidiyet mertebesinden Rahmaniyet mertebesine nefes-i Rahmani olarak bütün aleme hayat özelliğini yayıyor, ruhaniyetini

yayıyor, oradan Esma alemine intikal ediyor, tenezzül iniş bu bir kattan bir kata iniş değil, manalar olarak yoğunlaşmaya başlamasıdır. Yani göze görülür hale gelmeye başlamasıdır. Buharın bulut olması, sonra bulutun yağmur olması gibi. Nihayet Esma aleminden ef'al alemi yani bu alemler ortaya gelmiş oluyor, ef'al dediğimiz fiiller alemidir, şu yaşadığımız madde alemidir.

Şimdi insan böylece kısaca belirtildiği gibi insanın yeryüzünde fizik olarak18 katman var, dünyaya zuhur edebilmesi görülür hale gelmesi için bunlara da çokluktan ifade kinaye olarak 18 bin alem demişlerdir. 18 bin alemi seyir ederek Hakk'ın Zat'ından yola çıkan insan o ayan-ı sabitedeki programıyla işte o program ayan-ı sabitedeki program esma-ı ilahiyenin programı zuhurları bize burada veriliyor, ama nasıl veriliyor tabi ben çok özet olarak anlatıyorum, burada biz dünyaya geliyoruz, çocuk oluyoruz buluğ çağına geliyoruz, nihayet aklımız baliğ oluyor, mükellef hale geliyoruz 15- 20 yaşlarında işte bu artık hayat Cenab-ı Hakk'ın "Hay" esması hayat faaliyeti bizde sürmeye başlıyor.

İşte Cenab-ı hakk bize vermiş olduğu isimlerinden sıfatlarından bazı özelliklerle biz bazı yönlere iç olarak tabi olarak yönleniyoruz. Ayan-ı sabite bizi bir yönde yönlendiriyor. Buna emr-i iradi demişlerdir. Pek bunun dışına çıkamıyoruz, bir de peygamberleri tarafından kitaplar göndererek sünnet-i seniyeler ifa ederek emr-i teklifi vermiştir. Yani bizi mükellef etmiş yani şunu yap şunu yapma diye kurallar koymuş, bu emr-i teklifidir. Özümüzde olan ayan-ı sabitemizde olan da emr-i iradidir. Bakın onun dışına çıkamıyoruz, ama Cenab-ı Hakk'ın dışarıdan bize vermiş olduğu ölçüleri takip ederek bunları tatbik ederek iki yönlü hayatımızı sürdürmemiz gerekiyor.

İşte emr-i teklifide bizim irademiz söz konusudur, bakın iki yönden yönlendiriliyoruz birisi ayan-ı sabite yani akıl programımız dolayısı ile bir de tabi o ayan-ı sabitenin uygunluğu içerisinde emr-i teklifi peygamberlerin getirdikleri emir ve nehiylerle yani yasak ve görevlerle yani namaz kıl

diyor kılmak zorundayız, kılma demiyor, bazı fiilleri de yapma diyor içki içme diyor, ama diyelim ki içinden içki içmek geliyor, ama dışından da emir var içme diye hangisini tatbik edecek kişi zahirde olan emr-i teklifiyi tatbik edecek neden öyle tatbik edecek bir kişi içinden geliyorsa geldiği gibi o fiili yapıyorsa onun mücadelesi nerede olacak, içeriden bir şey isteyecek ama dışarıdan buna yapma diyecek yapma diyor, işte o iç mücadelesi var ya yaptım yapmadım işte kader burada irade bizim elimizde, böylece nefsimize müdahale etmiş oluyoruz.

Yani Cenab-ı Hakk yapma dediyse yapmamamız o kader bizim elimizde olan kaderdir. Yapma dediği halde yaptığımız o kader yine bizim elimizde yani bizi günaha sokan bizden çıkan fiildir. Şimdi hayatımızın diyelim ki 60 senelik bir sürede bunun 10 senesi yaşlılık ile gitti, diyelim mesuliyetsiz, 20 senesi de çocuklukla gitti, diyelim, geriye 30 sene kaldı, bunun da 20 senesini Cenab-ı Hakk'ın takdiri ile geçirdiğimizi düşünelim, işte bize kalan 10 senelik süre bizim irademize bırakılmış, eğer böyle bir süre olmasa hayatımızın tamamı ayan-ı sabitemizin hükmü ile emr-i teklifiyi kabul etmeden tatbik etmeden geçmiş olsa yani muhakkak böyle geçirmemiz lazım gelse o zaman biz birer robot oluruz her hangi bir eşyadan farkımız olmaz. Halife olamayız.

İşte bizi diğer varlıklardan üstün tutan hüküm Cenab-ı Hakk'ın bize bırakmış olduğu kader bölümlerinin mantığımızla kullanmak yolundan gelmektedir bu yüksekliğimiz. Hayvanların neden cenneti cehennemi yok çünkü onların yapacak başka işleri yoktur, ne için halk edildiler ise onu yapmak zorundalar, mecburdurlar, yılan yılanlığını yapacak yılan farelik yapmaz, yani şekil değiştirmez, kuzu kuzuluğunu yapacak başka bir şey yapmaz. Zaten sorumlu da değil, neden ben yılanım diye yılan insanı zehirlediği zaman Cenab-ı Hakk ona azab ediyor mu, etmez çünkü o onun tabi halidir, tabi yaşantısı zehir üretmek ve o zehiri gerektiğinde kullanmaktır.

Diğer taraftan kuzu kuzuluğunu yapıp et üretecek büyüyünce süt üretecek bir köpek gerektiğinde sahibini bile ısırıyor, veya bekçilik olarak sahibine yardım ediyor. Böyle

durumlarda sevap ya da günah almaz. Ama insan böyle değildir, diğer mahlukattan meleklerden dahi insanın üstünlüğü iradesine bırakılan zamanlarının olması ve o zamanlar kendi iradesiyle irade gücü ile kullanması halife olması da bu itibarladır zaten başka türlü de halife olamaz. Bazı haller var ki bunları değiştirmemiz mümkün değildir, başımıza gelecek bazı haller var, değiştirmek mümkün değildir, ama bunların da hangi haller olduğunu da bilmemiz mümkün değildir, cenab-ı Hakk bildirmiyor, ey kulum diyor ben sana bir program verdim, sana Hayat, İlim, İrade, Kudret, Kelam Semi, Basar kendi vasıflarımdan da verdim, bütün Esma-ı İlahiyeyi de sana verdim bunları sen benim verdiğim program dahilinde kullanacaksın o zaman bana kul olursun yoksa asi kul olursun.

Nasıl ki şu makineyi yahut bir motoru bir son sistem cihazı yapan mühendis onu biliyorsa en iyi şekilde kullanımını kılavuzunu da veriyorsa çamaşır makinesini alıyorsunuz programlarını göstermiş nasıl çalışacağını açıklamış biz bu talimata uyarsak iyi sonuç alırız uymazsak sonuç kötü olur. Kullanım hatasından dolayı makine hasar görür o zaman da üretici firma sorumlu olmaz kişi cezasını çeker. Yani zarara girdiyse yanlış kullanımdan dolayı üretici firma kabul etmiyor, tamirat parasını ve parça parasını alıyor, ama tabii kullanışta makinanın kendinde arıza çıkarsa bundan dolayı sizi sorumlu tutmuyor. Kendisi firma masrafları üstleniyor. İşte biz de Cenab-ı Hakk'ın bize vermiş olduğu bu hayat enerjisi ile hayat süresi içerisinde teklif ettiği hususlar var şunları şunları böyle yapacaksın diye ve de ayrıca لَا يُكَلِّفُ اللّٰهُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَا

2/286 "ben size gücünüzün üstünde bir şey yüklemem" diyor açık olarak Cenab-ı Hakk adaletsiz davranmaz, mümkün değildir, Adl ismi ile adaletli davranır, o halde suçu Hakk'a değil kendimize havale etmemiz gerekiyor, İşte Cenab-ı Hakk bir yerde bu yukarıdan itibaren genel toplu bizim ayan-ı sabitedeki halimiz programımızın aldığı isim "Kaza" dır, bakın burası biraz terstir, "Kaza" hüküm demektir, yani hüküm vermek, hani "Kadı" lar vardı ya yani insanların baştan bir

hüküm programı vardır. Bu program tenezzül ettikçe aşağıya doğru indikçe zamana ihtiyaç göstermektedir, zaman içerisinde yani bizim ömrümüz süresinde başımızdan geçen hadiseler de “Kader” dir. Yani “Kader” miktar demektir, kısım kısım bölüm bölüm kaza toplu bilgi, o bilginin yaşantısı da miktar miktar bölüm bölüm kader hükmüne giriyor.

Ama bu kaderden sonra tekrar bir “Kaza” ismini verdiğimiz hadiseler vardır, o kaza mahalli kazadır, yani özel bir kazadır, o zaman ne diyor Muhiddin-i Arabi Hz leri; “kaza kaza ile red olunur” diyor. Yani bir hüküm yeni bir hüküm ile kaldırılır, işte bizim başımızda kader-i muallak olarak bırakılmış bir hadisenin biz gereğini yapmazsak biz onu kader-i mutlaka döndürmüş oluyoruz. Yani o tahakkuk ediyor, o zaman sorumlusu biz oluyoruz. Yani başımıza gelen hadise tedbirsizliğimiz yüzünden veya ilgisizliğimiz yüzünden Cenâb-ı Hakk’ın istemediği halde eğer isteseydi baştan onu mutlak kaza da yazardı, muallakta bırakıyor bakalım kulum bu hani sarkaç var ya yukarıdan bırakıyorsunuz sallanıyor, sağda mı duracak solda mı duracak işte onu nerede durmasını tesbit eder de tutarsa kendisi aynı zamanda sevap da kazanıyor bundan, neden nefsi ile mücadele ettiği için.

Ama nefsiyle mücadele etmez de rast geldiği yerde bıraktırırsa işte o özel bir kaza oluyor, ya kendisine bir şey geliyor ya başkalarına bir şey geliyor, yani bir kaza ki başımıza geldi bunu bilmiyoruz mutlak kaza mı yoksa muallak kaza mı olduğunu bunun anlaşılması için eğer biz tertibimizi almışsak yani bütün yola çıkarken aracımızın güzelce bakımını yaptırmışsak yol haritasını almışsak üstümüze düşen tedbiri almışsak süratimizi de yasal sınırlar içinde uygulamışsak ama yine de bir kazaya karışmışsak işte o kader-i mutlaktır, ama biz tedbir almadan yola çıkmışsak başımıza bir şey gelmişse o kaderi muallak olan kaderi biz ihmalimiz dolayısıyla kader-i mutlaka çevirmiş oluyoruz.

Aynı zamanda bunun sorumlusu oluyoruz, diğerinden sorumlu olmuyoruz, ama ihmal dolayısıyla başımıza gelen kazadan sorumlu oluyoruz. Bir çocuğun eline baba silah

verirse bak işte oğlum oyna bu erkekliktir falan düğünde patlatmalar bunun sonunda meydana gelen olaylar tabi ki kader değildir. Bunların hepsi ihmal neticesidir. İçki içerek başkasına kendisine zarar vermişse bu Allah'ın takdiri değildir cezası da bizedir. Allah selamet versin tabi bu bab da mevzu yani konuşulacak şey çok ama ana hatlarıyla böylece söylemiş olalım.

Rabb-ımıza şükrederiz bu kitabımızda böylece neticelenmiş oldu.

Okuma fırsatını bulanların azmi derece de faydalanmalarını niyaz ederim Cenâb-ı Hakk hepimizin feyzlerini arttırsın inşeallah.

Allah Hakk söyler Hakk-ı söyler çalışmak bizden muvaffakiyet Haktandır.

Terzi Baba kitapları.

Terzi Baba Baskısı olan kitaplar.

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
35. Fâtiha Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
41. İnci tezgâhı:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-namaz sureleri

69. 2-namaz sureleri
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
91-Terzi Baba (7) Biismi has “Selâm” (13)
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.

(H) Yayınları tarafından basılan kitaplarımız:
----
6. İslâm’da Mübarek Geceler, bayramlar ve hakikatleri:
14. İrfan mektebi, “Hakk yolu”nun seyr defteri.
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem-safiyeti. Safiyyullah. (a.s.)
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.

Terzi Baba kitapları sıra listesi

KAYNAKÇA

1. KÛR’ÂN VE HADîS :
2. VEHB : Hakk’ın hibe yoluyla verdiği ilim.
3. KESB : Çalışılarak kazanılan ilim.
4. NAKİL : Muhtelif eserlerden, Mesnevi’i şerif, İnsân-ı Kâmil, Fusûsu’l Hikem ve sohbetlemizden müşahede ile toplanan ilim.

(Gönülden Esintiler)

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu’nun Seyr defteri:
4. Lübb’ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca’dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi’de Bazı hakikatler: “İngilizce, İspanyolca”
6. İslâm’da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)

45. 14-İbrâhîm Sûresi:
46. İngilizce, Salât-Namaz:
47. İspanyolca, Salât-Namaz:
48. Fransızca İrfan mektebi:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
50. 76-İnsân, Sûresi:
51. 81-Tekvir, Sûresi:
52. 89-Fecr, Sûresi:
53. Hazmi Tura:
54. 95-Beled-Tîn, Sûresi:
55. 28- Kasas, Sûresi:
56. İrfan-Mek-Şer-Fransızca-Baba:
57. 20-TÂ HÂ Sûresi:
58. Mirat-ül-İrfan-ve-şerhi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
62. -4-Bir ressam hikâyesi:
63. İnci mercan tezgâhı
64. Ölüm hakkında:
65. Reşehatt'an bölümler:
66. Risâle-i Gavsiyye:
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-Namaz Sûrereleri:
69. 2-Namaz Sûrereleri:
70. Yahova Şahitleri:
71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
72. Îman bahsi:
73. Celâl cemâl Celâl:
74. 2012 Umre dosyası:
75. Gülşen-i Râz şerhi:
76. -5-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
77. Aşk ve muhabbet yolu:
78. A'yân-ı sâbite. Kazâ ve kader:
79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
81- Hayal vâdîsi'nin çıkmaz sokakları:
82- Mektuplarda yolculuk-M.Nusret-Tura.
83- 2013 Umre dosyası.

84- Nusret Tura-Vecizeler ve ata sözleri.
85- Nusret Tura-Tasavvufta aşk ve gönül.
86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
89- 6-Her şey merkezinde hikâyesi.
90- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-1) şerhi.
91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
92- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (2) şerhi.
93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
94- Mescid-i Dırarr-Kubbet-ul Kara.
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
97- 2015 Umre dosyası.
98- Solan bahçenin kuruyan gülleri.
99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
101- Bosna Hersek dosyası.
102-The SCHOOL OF WISDOM (irfan mektebi)
103-terzi Baba yüksek lisans tezi.
104-Hacc Umre ve hakikatleri.
105-Cemo ve Farko.
106-(2016) Umre dosyası.
107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)
108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
110-19-53-Şeker risalesi.
111-Lübb-ül lübb-Özün özü ve şerhi.
112-Bir kardeşin soruları ve cevapları
113- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-2) şerhi.
114- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-3) şerhi.
115- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-4) şerhi.
116- 2017-Kudüs seyahati dosyası.
117- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-5) şerhi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.
119-Fu-Hi-01-Adem Fassı.
120-Fu-Hi-02-Şit Fassı.
121-Fu-Hi-03-Nuh-fassı.
122-Fu-Hi-04-İdris-05-İbrahim-fassı

123-Gülşen-i Raz-2-Terzi Baba şerhinin tamamı.
124-İbretlik bir değmez dosyası daha Satih ince.
125-2018 Umre dosyası
126-14-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
127-15-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
128-İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-
132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-
133-1-İzmir İrfan sohbetleri.
134-2-Sohbet arası sohbetler.
135-3-Sohbet arası sohbetler.
136-4-Sohbet arası sohbetler.
137-5-Sohbet arası sohbetler.
138-6-Sohbet arası sohbetler.
139-7-Sohbet arası sohbetler.
140-8-Sohbet arası sohbetler.
141-9-Sohbet arası sohbetler.
142-10-Sohbet arası sohbetler.
143-11-Sohbet arası sohbetler.
144-12-Sohbet arası sohbetler.
145-13-Sohbet arası sohbetler.
146-14-Sohbet arası sohbetler.
147-15-Sohbet arası sohbetler.
148-16-Sohbet arası sohbetler.
149-17-Sohbet arası sohbetler.
150-18-Sohbet arası sohbetler.
151-19-Sohbet arası sohbetler.
152-20-Sohbet arası sohbetler.
153-21-Sohbet arası sohbetler.
154-22-Sohbet arası sohbetler.
155-23-Sohbet arası sohbetler.
156-24-Sohbet arası sohbetler.
157-25-Sohbet arası sohbetler.
158-26-Sohbet arası sohbetler.
159-27-Sohbet arası sohbetler.
160-28-Sohbet arası sohbetler.
161-29-Sohbet arası sohbetler.

162-30-Sohbet arası sohbetler.

Altı peygamber serisi:

1-15. 6 Pey-(1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
2-21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
3-24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
4-59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
5-60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
6-61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)

Terzi Baba kitapları serisi:

1-12- Terzi Baba-(1)
2-39- Terzi Baba-(2)
3-32- Terzi Baba-(3) İstişare dosyası.
4-79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
5-80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
6-86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
7-91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
8-95-Terzi Baba-(8) (19/53)
9-99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
10-103-Terzi baba yüksek lisans tezi.
11-108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
12-109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
13-110-19-53-Şeker risalesi.
14-126-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
15-127-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
16-87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
17-129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
18-131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-

Bir hikâye birçok yorum serisi.

1-25 -Köle ve incir dosyası:
2-27 -Genç ve elmas dosyası:
3-34 -Bakara dosyası:
4-61-Bir ressam hikâyesi:
5-76-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:

6-89-Her şey merkezinde hikâyesi.

Dîvanlar serisi:

1-1-Necdet Divanı:
2-2-Hacc Divanı:
3-16-Divân (3)
4-87-Terzi Baba-İlâhiler derleme.
5-88-Nusret Tura-Divanı.

İbretlik dosyalar serisi.

1-17-kevkeb-kayan yıldızlar.
2-23-İbretlik değmez dosyası.
3-73-Celâl Cemâl Celâl "hayalî Kamer'in hayal vâdîsi"
4-81-Hayal vadisinin çıkmaz sokakları.
5-93-Mescid-i dırar/Kubbet-ul kara.
6-98-Solan bahçenin/kuruyan gülleri.
7-105-Cemo ve Farko.
8-112-Bir kardeşin soruları ve cevapları.
9-124-İbretlik bir değmez dosyası daha. Satih ince.
10-128- İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
11-130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
12-132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-

Umre dosyaları serisi

1-2. Hacc Divanı:
2-20. Terzi Baba Umre (2009)
3-33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
4-74. 2012 Umre dosyası:
5-83- 2013 Umre dosyası.
6-97- 2015 Umre dosyası.
7-106-(2016) Umre dosyası.
8-104-Hacc Umre ve hakikatleri.
9-125-2018 Umre dosyası

Diğer dillere çevrilen Terzi Baba kitapları serisi

1-5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı
hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
2- 6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve
Hakikatleri: (Fransızca)
3-46. İngilizce, Salât-Namaz:
4-47. İspanyolca, Salât-Namaz:
5-48. Fransızca İrfan mektebi:
6-71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
7-93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8-100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
9-107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)

Mektuplar ve zuhuratlar serisi:

Terzi Baba İnternet dosyaları:

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
1-2- 3- 4- 5- 6- 7- 8- 9- 10-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar .
21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-

Kitaplar devam ediyor şu an Yekün= (162+100=262)

NECDET ARDIÇ - TERZİ BABA - MUHTELİF SOHBETLER (141-9)

